Τεύχος 5ον /Αύγουστος 2000 1250

Βόρειον Σέλας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΘΝΟΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

« Η επερχομένη Επανάστασις του Γένους θα είναι τρομερά, πυρφόρος και σαρωτική! »

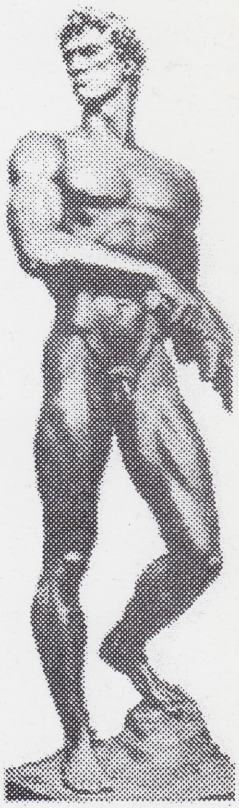

Από τα περιεχόμενα:

Βόρειον Σέλας

Επιθεώρησις Εθνοκοινωνικού Προβληματισμού
Τεύχος 5ον/Αύγουστος 2000 1250

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

"ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ"
Επιθεώρησις Εθνοκοινωνικού Προβληματισμού, Ολιστικής Φιλοσοφίας και Επιστήμης, Παραδόσεως και Οικολογίας.

Υπεύθυνος Συντάξεως: Στέφανος Γκέκας
Τ.Θ. 14, 57 010 Ασβεστοχώριον Θεσσαλονίκης
Ηλεκτρονική διεύθυνσις: BoreionSelas@hotmail.com

Εισαγωγικόν

Η σημαδιακή αφορμή ώστε, κλείνοντας την ύλη του παρόντος τεύχους, το οποίον εγκαινιάζει την νέα περίοδο και μορφή του "Βορείου Σέλαος", να χαράξω αληθινές κι ουσιώδεις διαχωριστικές γραμμές αυτοπροσδιορισμού και αντιπαραθέσεως, μού δόθηκε τήν 20ή Απριλίου 2000, ακούγοντας από κάποιους εμετικούς δημοσιογράφους στο ραδιόφωνο, ότι διεξάγεται "ραδιομαραθώνιος" προκειμένου η σιωνιστική "UNICEF" να συλλέξη χρήματα για τά, όπως τά λέει, "παιδιά του κόσμου"... Μεταδίδονται και κάποιες συνεντεύξεις "δασκάλων" - αλλά και παιδιών, που υφίστανται την ποδηγέτησι και την στυγνή πολιτική και ψυχολογική εκμετάλλευσι των "δασκάλων" αυτών - παιδοδιαστροφέων, μέσω των οποίων το σιωνιστικό Σύστημα υποδουλώνει ψυχές και τις υποβάλλει σε υποχρεωτική, ούτως ειπείν, "θεραπεία" από κάθε ίχνος φυσιολογικής ενστικτώδους φυλετικής και ατομικής αυτοαμύνης και ανοσοποιητικού συστήματος πού θα επέτρεπε την κατά την άνδρωσιν αποκρυστάλλωσι μιάς αληθούς Βουλήσεως στα τρυφερά αυτά βλαστάρια της Φυλής μας : πού αβοήθητα υφίστανται ένα υποχρεωτικό κι εξωραϊσμένο ξερίζωμα κάθε φυσικού και υγιούς ενστίκτου, υπό το εξιδανικευμένο πρόσχημα ενός ανερματίστου υποκριτικού "ανθρωπισμού" και μιάς δολίως βεβιασμένης τυφλής "αλληλεγγύης" προς τά ατέρμονα στίφη παιδιών των αλλοφύλων τριτοκοσμικών - προς δόξαν ενός πρωτοφανούς αυτοκτονικού διεστραμμένου ρατσιστικού κι ενοχοσυμπλεγματικού *επιλεκτισμού προς όφελος* όμως *των άλλων* , αυτών πού με την καλπάζουσα εξάπλωσι καί γεννητικότητά τους καθιστούν αδύνατη την ίδια την επιβίωσι <u>του πλανήτου</u> κι όχι μόνον της παρηκμασμένης και βιολογικώς ήδη αφ΄εαυτής (υπό τις άγρυπνες καθοδηγήσεις, βεβαίως, των δασκάλων αυτών κι επιτηρητών του ιουδαϊζοντος πονηρού "ουμανισμού", "προοδευτικότητος" και πολιτικής ορθότητος εν γένει...) ταχύτατα εξαφανιζομένης Λευκής Φυλής ... Επιβάλλουν τελικώς στα δύσμοιρα παιδιά της Φυλής μας ένα πνευματικό και βιολογικό AIDS, το οποίον και τείνει να καταστή το μοναδικόν περιεχόμενον της θλιβεράς "παιδείας", την οποίαν το αθιγγανόπληκτον νεοπλασματικόν καρκινομόρφωμα της "ελληνικής δημοκρατίας" του 2000 παρέχει στούς ελληνόπαιδες μέσ' απ' αυτά τά σχολεία - ναούς της υποκρισίας καί του παπαγαλισμού, της μηχανοποιήσεως και του εκθηλυσμού, του περιτέχνως ψεύδεσθαι και του συμμορφωτισμού - *εν γένει και εν παντί του βιαίου, δολίου και πλήρους διαστροφικού αφελληνισμού και εκριζώσεως !!!*

Πώς εξιχνιάζεται <u>*η όλη*</u> αυτή συντονισμένη αλλοίωσις; Και πώς καταπολεμάται;

Η απάντησις σ΄αυτά τα δύο είναι μία: **χρειάζεται η φωτεινή εκείνη και ηρωική Βούλησις, μέσω της οποίας οι άριστοι ανέκαθεν παραδειγματίζουν και καθοδηγούν τους Λαούς. *Ήδη δε το πρώτον θεμελιώδες βήμα του μαχητού απαιτεί εξαιρετικόν θάρρος και ανδρείαν: το βήμα της εκτιμήσεως της καταστάσεως, της αναγνωρίσεως του Εχθρού και του <u>διαχωρισμού</u> των αληθώς αντιπάλων στρατοπέδων.***

Και *αυτό* εν τη ακορέστω και λυσσώδη τους μανία, αν και όχι βεβαίως ευγενώς, *επιτελούν*, για άλλους βεβαίως λόγους, *οι ίδιοι μας οι εχθροί* : διότι κάθε ξίφος έχει δύο κόψεις!

Ορύονται, λοιπόν, οι ηθικολογούντες και με χρήματα των ηλιθίων υποστηρικτών της UNICEF δίκην παρασίτων κραταιούμενοι εχθροί μας και διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους όποτε κάποιος αφελής πατριώτης αποτολμήση ν' αψηφήση την αυτονόητη αλλ' ανομολόγητη δικτατορία τους - και, με στερεό κι αδιαμφισβήτητο υπόβαθρο την προηγηθείσα σχετική δαιμονοποίησι, διαστροφή και πλύσι εγκεφάλου, εξακοντίζουν το έσχατο, το απόλυτον όπλο τους: **"αυτά τά περί ανδρείας, περί φυλετικής συνειδήσεως, περί εθνικής μερίμνης, σχεδιασμού και αυταρκείας, περί σιωνιστικής συνομωσίας κ.ο.κ. είναι ακριβώς το μήνυμα του Εθνικοσοσιαλισμού!!!"**. Οπότε αυτομάτως όλα παραλύουν!

ΟΧΙ, όμως, ΕΜΕΙΣ !!! <u>Άν λοιπόν, κατά τα λεγόμενά τους, αυτό είναι το μήνυμα του Εθνικοσοσιαλισμού, άν δηλαδή ο Εθνικοσοσιαλισμός αποτελεί την πληρότητα και την πολιτική συνέπεια της ανδρείας κι επιτακτικής συνειδητοποιήσεως της Ευθύνης και της Αληθείας αντί της συγκαταβατικής Σήψεως και του Ψεύδους, αντί της προσποιήσεως, της διαστροφής και του ασφυκτικού τυφλού εγωισμού</u> - ***μήπως τότε αυτό το επειγόντως αναγκαίο για την σωτηρία του πλανήτου, πλέον, μήνυμα, πού μοιραίως καθίσταται, ως εκ της ιδίας του δυναμικής, ανδρείο κάλεσμα εξόδου απ' την ολεθρία νάρκη την στιγμή του εσχάτου κινδύνου, είναι ο πραγματικός λόγος της δαιμονοποιήσεως του Εθνικοσοσιαλισμού και της ανακηρύξεώς του σε "πόλο του απολύτου κακού" υπό του Συστήματος; Το οποίον <u>ακριβώς</u> στηρίζεται στο μούδιασμα του φόβου; <u>Μά προφανώς</u>!!!***

Για εμάς το Σύστημα, όμως, αυτό είναι σαφέστατα η πραγματική ενσάρκωσις του Σκότους και του απολύτου Κακού, των δυνάμεων δηλαδή του Υλισμού, της Συγχύσεως και του ενεργού Θανάτου! Κι εμείς ως εθνικοσοσιαλισταί, άνευ περιστροφών, μοιραίως καθιστάμεθα <u>οι αγγελιοφόροι της καθαράς συνειδητοποιήσεως του πρωτίστου αυτού προβλήματος αλλά και της αληθούς, θαρραλέας και ριζικής αντιμετωπίσεώς του!</u> ***Εδώ χώρος για δειλούς ΔΕΝ υπάρχει:*** το ίδιο το Σύστημα έχει, άλλως τε, με την αυθάδη του χαρακτηριστική εβραϊκή υστερία και την μισαλλόδοξη μανία διαβολής καί καταδιώξεως παντός αντιφρονούντος, φροντίσει γι' αυτό!

Ψευδολόγα και φαφούτα σιχαμένη γρηά πόρνη η δημοκρατία, προσπαθεί να καλυφθή πίσω απ' ολοένα και πιο διάτρητες κι ανωφελείς προσωπίδες - πού βαθμηδόν σκιάζουν, παραπλανούν, αλλοιώνουν, ναρκώνουν και απονεκρώνουν, ως κεφαλές Μεδουσών, ώστε εν τέλει να επιτυγχάνεται η **καθολική συμμόρφωσις**. Όταν όμως οι εξυφάνσεις των εργολάβων του Συστήματος αρχίσουν να ξεφτίζουν για τα καλά, τότε τίποτε δεν θα μπορεί πιά να στυλώση ξανά στα τρεμουλιάρικα πόδια τους τά πανικόβλητα δουλικά τρωκτικά τους - που θα έχουν πιά να μάς αντιμετωπίσουν στο "χρηματιστήριο" τών αληθών, επί τέλους, Αξιών, για τις οποίες αυτοί τίποτε δεν γροικούν και πρό των οποίων τα επί του παρόντος ακόμη χρήσιμα ευτελή τους υποκατάστατα δεν θα συμποσούνται πιά παρά σ' αυτό πού **αυτοί οι ίδιοι πραγματικώς <u>εν όλω</u> αποτελούν: ένα μεγάλο, πομπώδες, τρισάθλιο καί γελοίο αλλά τερατωδώς παραφουσκωμένο μηδενικό** - ***<u>πού όμως θα ξεφουσκώση με ανήκουστο ορυμαγδό πρό της επερχομένης στρατιάς του νέου Περσέως: ενός αθανάτου σηματοδότου θρύλου πού γεννήθηκε στις 20 Απριλίου - και πρό του οποίου ματαίως η γρηά πόρνη Μέδουσα ορυομένη ιερεμιάζει καί αφορίζει</u>***! Διότι, τελικώς, τά μυριοπλόκαμα επιτηδευμένα τους ψεύδη ξεφτίζουν γρήγορα, όπως η Νύχτα ΄μπρός στον επελαύνοντα Ανίκητο Ήλιο - και, μοιραίως, **"Θά'ρθη τής Δίκης η 'μέρα…"!!!**

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ: *Πολλά εμπόδια μάς ωρθώθηκαν μετά τήν προετοιμασία της ύλης του παρόντος τεύχους. Είναι φυσικό - αφού η αντίθεσίς μας πρός το Σύστημα είναι ριζική, διαπερνώντας όλα τα επίπεδα* ***από μέσα πρός τα έξω,*** *και όχι ευκαιριακή αντιπαράθεσις! Ενώ άλλοι έχουν να κάνουν πολλά βήματα για να καταδείξουν ριζική την προβαλλομένη τους «αντιπαράθεσι» - και πιο πειστική! Άς ξεκαθαρίση π.χ. ο κ. Χριστόδουλος την στάσι του απέναντι του θεμελιώδους εβραϊκού τύπου διεθνισμού-ψευδοανθρωπιστικού ισοπεδωτισμού, πού χαρακτηρίζει τόσον τά θεμέλια της σημερινής Σήψεως και Παρακμής όσον, επίσης (φιλτάτη γάρ η αλήθεια…), και τον χριστιανισμό πολλών ιερωμένων και μη, του πατριάρχου δε Κων/πόλεως κατ' εξοχήν - αλλά και της εκκλησίας Β. Αμερικής, όπως κατήγγειλε (στην «βουλή των εφήβων») ομογενής μαθήτρια εκ Σικάγου προσφάτως, αποκαλύπτοντας ότι <u>η εκεί ορθόδοξη εκκλησία κάνει το πάν προς την κατεύθυνσι του εθνικού αποχρωματισμού και του γλωσσικού αφελληνισμού των ομογενών μας!</u> Θα αντιπαρατεθήτε ανοικτά σ΄αυτές τις, όντως σκοτεινές και υπανθρώπινες, ύπουλες δυνάμεις - ή θα συνεχίσετε να τους καλύπτετε και, τοιουτοτρόπως, να τους στηρίζετε αυτούς τους νέους Γενναδίους κ. Χριστόδουλε; Διότι τώρα οι δυνάμεις αντιπαρατάσσονται για την Τελική Σύγκρουσι - και η περίοδος των βολικών «μέσων οδών» παρήλθεν! Και των βολικών προσωπείων: μηκέτι, πλέον, «δυσί κυρίοις δουλεύειν»!!!*

<u>Κι αυτό άς μας προβληματίση όλους: κι όσοι δεν έχουν πόστο στα μετερίζια, τουλάχιστον άς συνέβαλλαν λίγο με πυρομαχικά!</u>

Εκτός από εκφυλισμένους και υποτακτικούς της εβραϊκής "πολιτικής ορθότητος", η Β. Αμερική κατοικείται κι από λίγους αλλ΄εξόχως εκλεκτούς συνειδητοποιημένους Λευκούς, πού τιμούν το άριο αίμα τους κι αγωνίζονται κατά των κυριάρχων δυνάμεων του Σκότους. Απ' αυτούς τους αριστείς του πνεύματος και της τόλμης, συναγωνιστάς και αδελφούς της "New Order", ελάβαμε μία πρόσκλησι για την 20η Απριλίου· κι αφού εκ μέρους μας εδηλώθη αδυναμία μεταβάσεως, ανεγνώσθη κατόπιν αιτήματός τους κατά την τελετή τους Τιμής και Μνήμης το εξής μήνυμά μας:

Commander Koehl,

Dear Comrades!

As you gather for celebrating the birth of one of those few protagonists of the Cosmic Drama who never can die, I wish to declare my spiritual participation at the event.

This event, the first of the new millenium, must also give rise to some serious considerations and important decisions. Which I would like to share with you, since it has been impossible this time for me to respond to the commander's invitation and take the long trip. But, however I miss your gathering, it's a relief to think that we are everywhere!

Now that the mere survival of our species as Aryans is at stake, we can easily be tempted to believe that, while this mere survival is urgent, we should rather neglect the spiritual dimension of our identity as conscious Aryans until we have averted the menace of extinction.

The roots, however, of the decadence that has driven us to the verge of biological extinction are very old - and very deep! What comes prior to the extinction is the distortion of our own nature and the parallel shrinkage of our latent potential. In a way, we are paying for debts that we ourselves have accumulated, either actively or even thru mere yielding passivity. In a sense of cosmic justice and equilibrium, it would be "mathematically" impossible to redeem for the falsities that have lead us to the present chaos, unless we become able to trace back to all those fundamental fallacies and falsities that lie at the very root of our present racial imbalance.

This is no easy task - but not impossible, because we are the bearers of that divine brightness of spirit, soul and body, that is appropriate to the original archetypes of our Race, the Race of Light, and that so often was made manifest by our ancestors thru history!

When extreme and crucial circumstances do not paralyse or confuse our mind or frighten our heart, when we can stay calm - but alert! - amidst the most violent storm, leaning against the calm and eternal Reality of our thru aeons fighting Race, the truly glorious Race of Light ... - then we are ready to confront even the Devil himself! And I think really it is nothing less we are up against!

Then storm becomes the best catalyst for our self-recognition and for the recovery of our tremendous latent power: because we Aryans are children of Storm and Light!

So, let's prepare ourselves for new recognitions, refreshment of our spiritual ammunitions, enhancement of our faculties and thirst for bringing forth the new era of perfection to the divine heights for which our Race is destined by the Providence! Let's go out and fetch into our ranks whatever can be saved for the future from our wrecked people, let's come in touch with the best in our Youth - while it still is there!!!

Our immortal Leader has given us the prototype of penetrating Insight, unbending Courage and combative unconventional Persistence that, as leading thread and warming light, can lead us thru the present darkest of all nights - that only preceds the brightest of all dawns, which is about to break! Durch Nacht zum Licht!

88!

Stephanos G.

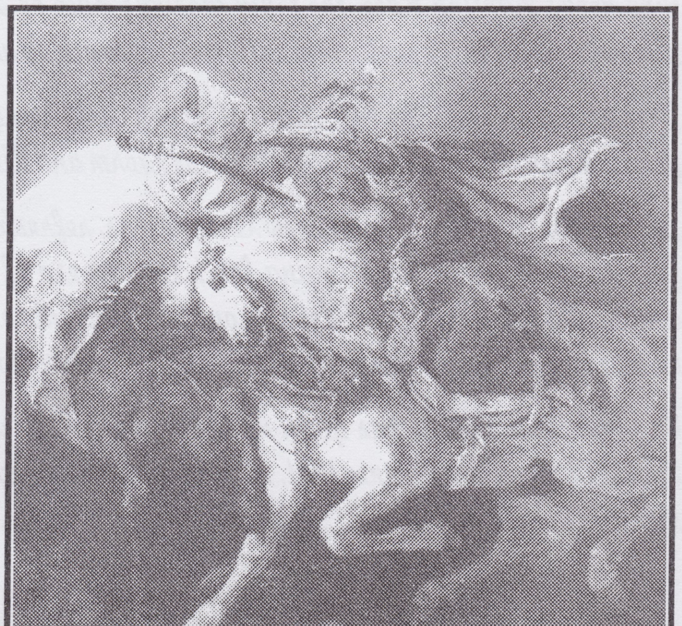

Η Κλεφτουριά, το '21 κι Εμείς!

Έχει πλέον καταστή κοινότατος τόπος, κάτι σαν το «αλληλούϊα» της λειτουργίας της πολιτικής ορθότητος, η ανόητος επανάληψις της υποβολιμαίας χριστιανο-συριακής θεωρίας πως «οι λαοί δεν έχουν να χωρίσουν τίποτε, είναι οι πολιτικές ηγεσίες Ελλάδος και Τουρκίας πού ευθύνονται για τις συγκρούσεις - και θα πρέπει κάποτε, χάριν της ειρήνης, να ξεχάσουμε σφαγές και ωμότητες που διεπράχθησαν πριν πολλά χρόνια και γενεές»! Εκ παραλλήλου δε προβάλλουν εντέχνως και υποβλητικώς σε πρώτο πλάνο το πλαστό δίλημμα: «Πόλεμος ή Ειρήνη;».

Προφανώς όλοι αυτοί οι μικρόψυχοι καντηλανάφτες του ιερού τεμένους της πολιτικής ορθότητος θα ήθελαν, προς χάριν της παγιώσεως της κρατούσης τάξεως τρωκτικών που ροκανίζουν λαίμαργα τις σάρκες, λεηλατούν την Ψυχή και μολύνουν το Πνεύμα της Πατρίδος, να παραβλέψουμε τα πλέον προφανή διδάγματα της Ιστορίας και να πέσουμε άνευ όρων στις εφησυχαστικές αγκάλες του πολιτικού καιροσκοπισμού, διά της εξαντλήσεως των μεριμνών και της Ιστορικής μας Ευθύνης, ως κρίκων μιας ατέλειωτης αλυσίδος, στο «εδώ και τώρα» της μιαράς ομοταξίας των ασπονδύλων χαμαιλεόντων που είναι «λίγο απ' όλα» και γι' αυτό δικαιούχοι μέτοχοι του θλιβερού παζαρομαζώματος της δημοκρατίας.

Προσπαθούν επίσης ν' αποστρέψουν την (ούτως ή άλλως κατευθυνομένη κι ασταθή) προσοχή των πολλών από την επίσης προφανή αλήθεια ότι η μέν πολιτική ηγεσία, ή μάλλον αυτό πού παριστάνει μια τέτοια, της Ελλάδος θυσιάζει προθύμως και δουλικώς τα πάντα στον βωμό της «ειρήνης», του «μη πολέμου» (έχει μάλιστα προς τούτο παρασκευάσει και ... ειδικό στρατό!!!), εκ δε της άλλης πλευράς έχουν πλειστάκις και οδυνηρότατα εμπράκτως διακοινωθή προς ανυπεράσπιστους αμάχους, Έλληνες αλλά και άλλους, τα ευγενή αισθήματα του οσμανλικού συρφετού των «απλών ανθρώπων του λαού»!!! Δηλαδή, τόσον η Ιστορία, όσον και η τρέχουσα πραγματικότης επαληθεύουν, αντιθέτως, ότι ακριβώς την εκ των πραγμάτων

<u>δεδομένην</u> (κι εκάστοτε εύκαιρον εκδηλουμένην!) θανάσιμο εχθρότητα των δύο Λαών δολίως μεταμφιέζουν οι ανατολίτες μογγολάνθρωποι και, συνεπικουρικώς, τεχνηέντως κάποιοι αναξίως ηγεμονεύοντες της ελληνικής πλευράς συγκαλύπτουν... Αυτοί οι τελευταίοι (αλλά... κακή - ή δημοκρατική! - τη μοίρα πρωτεύοντες!!!), προάγοντες και καλλιεργούντες την αμνησίαν και την εθελοτυφλίαν, παροτρύνουν το, παραλυμένο απ' τα σαγηνευτικά κι υπνωτιστικά τους μηχανεύματα, Έθνος στην μαλθακότητα και τά σχετικά δειλά της είδωλα - πρό δε της αδηρίτου πραγματικότητος, στην δειλή τακτική της στρουθοκαμήλου, η οποία, μοιραίως εθελοτυφλούσα, διαλέγει να παραβλέψη την πραγματικότητα που δεν αντέχει ν' αντιμετωπίση: μέχρις ότου οδυνηρότατα την επαναφέρουν εις αυτήν οι (απαραβλέπτως, πλέον!) εις την σάρκα της εμπηγνυόμενοι όνυχες κι οδόντες του πεινασμένου διώκτου!

Γι' αυτό και (δικαίως!) το Σύστημα κρίνει απαραίτητη την διαστρέβλωσι και αποσιώπησι της πραγματικής Ιστορίας υπό την καθοδήγησι των «σοφών» του επιτελείου του «σοφού» (κατά τους Τούρκους!) κ. Γιωργάκη «μας» (θα λέει ασφαλώς ο Ισμαήλ Τζέμ!), του γραφείου του πρωθυπουργού ή γραφείου Ροζενστάιν (με προσφιλή ειδικότητα «σχεδιασμούς» σε θέματα όπως Αιγαίο, Κυπριακό και όλα τα συναφή...)[1] και με τις γνωστές, επίσης, καθοδηγητικές ντιρεκτίβες (προς το υπουργείο παιδείας κ.ά.) του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου... Αποκρύπτουν στους αχυρένιους και λιπαρούς (απ' την περίσσεια του χύδην υποκριτικού «ουμανισμού») κατινο-συλλογισμούς τους της οκάς το γεγονός ότι το Ελληνικό πνεύμα Τιμής και Πίστεως, η ***αρ***-ετή[2] του Έλληνος μαχητού εχάραξε, αυτή και μόνον, τον Δρόμο προς την Ελευθερία!!!

Κι ότι το δίλημμα πού δολιότατα προβάλλουν είναι καθ΄ ολοκληρίαν πλαστό αποκύημα του ως θρησκείας κρατούντος εβραιομασσονικού ουμανισμού, του σάπιου ειρηνισμού, της ψυχοσωματικής μαλθακότητος και της συναφούς πλανεράς (αλλά και... πλαδαράς!) ιδέας του κόσμου ως «παιδικής χαράς» (παρομοίας, μάλιστα, πρός τα δημοκρατικά νηπιαγωγεία και άλλα ευαγή δημοκρατικά πρώιμα εκπαιδευτήρια, των οποίων οι παιδαγωγούσες επιβλέπουσες σαλιαγκαδελφές απαγορεύουν κάθε πολεμικό παιχνίδι!), ιδέας βάσει της οποίας έχουν «ντρεσσαρισθή» οι Λευκοί Λαοί ώστε να οδηγούνται χωρίς αντιρρήσεις απ' το Σύστημα όπου αυτό επιθυμεί: δηλαδή, ως πρόβατα επί σφαγήν! Το δίλημμα, λοιπόν, δεν είναι «Πόλεμος ή Ειρήνη» - το δίλημμα είναι πάντα ένα άλλο: «Ελευθερία ή Δουλεία;;;»! Κι όσοι βάζουν πάνω απ' όλα την <u>οποια</u> βδελυρά και σιχαμένη «ειρήνη» των σκωλήκων, αυτοί είναι, απλούστατα, οι δειλοί πράκτορες και συνήγοροι της (πολύμορφης και πολυπρόσωπης...) Δουλείας.

Οι άλλοι έχουν μόνον ένα να επιλέξουν: τον πολυσχιδή, πολύμορφο και αδιάκοπο Αγώνα για την Ελευθερία, σ' όλα τα επίπεδα - **και καταξιώνονται κατ' αρχήν γι' αυτήν την Ελευθερία μόνον εκείνοι πού με αδιάλλειπτη εγρήγορσι, με απαρέγκλιτη Πίστι κι ενατενίζοντας τον Πολικό Αστέρα του πνευματικού τους Ουρανού αναδιπλώνουν και κρατούν στιβαρά ένα αιθέριο Λάβαρο, με αιματοκεντημένη 'πάνω του την μαχητική ιαχή και αρχή Δράσεως αυτών πού βρίσκονται στον ποιοτικό αντίποδα των γνωστών αδηφάγων τρωκτικοειδών, κούφιων θιασωτών της πάση θυσία «ειρήνης», σάπιων ηθικολόγων και ουμανιστών: <u>ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ!!!</u>**

Οι Λαοί, τα Έθνη με τον αδιάκοπο αγώνα τους εξασφαλίζουν μια θέσι στον κόσμο: η επιβίωσίς τους δεν είναι κάτι αυτονόητο - απεναντίας, αν κάποτε επιδείξουν αδυναμία, αναξιότητα ή προτάξουν την εξυπηρέτησι του παροδικού τους κοντόθωρου υπολογισμού ή δεν έχουν το απαιτούμενο θάρρος, τόλμη, πρωτοβουλία και μαχητικότητα ν' αντιμετωπίσουν τις επερχόμενες απειλές και προκλήσεις, αν επίσης δεν διαθέτουν τον

[1] Προσφάτως ετιμήθη ο γνωστός αυτός θρασύς εβραίσκος υπό του μαϊμουδοπροέδρου της ευτυχούς Μπανανίας μας (τη συστάσει του επιστηθίου του φίλου, ομοϊδεάτου εν Γιαχβέ και, κατά τινας, και ομοφύλου του πρωθυπουργού της) με ειδικόν παράσημον «εξαιρέτων υπηρεσιών προς το έθνος»... Και επειδή, εκ της κοινής πείρας, δεν είναι δυνατόν να γίνεται αναφορά εις το ελληνικόν έθνος, αφού άλλως τε κάθε τέτοια είναι εξ ορισμού ύποπτος, αν όχι ευθέως εξοβελιστέα, υπό των εν λόγω κύκλων των θεωρητικών αλλά και πρακτικών διαιτητών της κρατούσης «πολιτικής ορθότητος», διερωτώμαι εις ποίον άρα γε έθνος αναφέρονται... Παρ' ότι - και πλέον τούτου ουδέν λέγω - όλως τυχαίως συμβαίνει να το γνωρίζω, πράγμα το οποίον παραδόξως με εντάσσει, μαζί με την αγαστήν ομήγυριν τών ως άνω «κυρίων», στην μικρή ομάδα εκείνων πού μοιράζονται αυτήν την γνώσι: φαίνεται, λοιπόν, ότι δεν είναι η γνώσις πού οριοθετεί τα στρατόπεδα - αυτό δά πρέπει να το ξέρετε όλοι: είναι το Αίμα!

[2] Βλέπε κατωτέρω δι' ετυμολόγησιν της αρχεγόνου 'ρίζης αρ- των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών. Μελλοντικώς θα δημοσιεύσουμε περί ταύτης εκτενεστέρα μελέτη μας.

απαιτούμενο ιδεαλισμό κι ανιδιοτέλεια, τουλάχιστον στο ηγετικό τους στρώμα - ή, ακόμη χειρότερα, αν ο φυσικός ιδεαλισμός των αρίστων της φυλής έχει αντικατασταθή από τεχνητές ιδεοληψίες και πλάνες πού, αντί να προωθούν την φυλή και να την προάγουν, την οδηγούν στον εκφυλισμό και αφανισμό της, τότε το μέλλον της φυλής διαγράφεται ζοφερό… Η Ιστορία βρίθει σχετικών παραδειγμάτων! Θα μείνουμε, όμως, ειδικότερα, στο θιγέν ζήτημα του φυσικού ιδεαλισμού των αρίστων της φυλής. Γιατί, αν τα πλέον ζωτικά θέματα επιβιώσεως, μακράς προοπτικής, μας φέρνουν αντιμέτωπους με τον Τουρκισμό, την Τουρκιά, εδώ θα βρούμε ένα πολύ βαθύτερο υπόβαθρο και ριζικό αίτιο αυτής της μοιραίας κι αναποφεύκτου συγκρούσεως - πού, ιστορικώς, έχει διαρκέσει όσον ακριβώς και η γειτνίασίς μας!

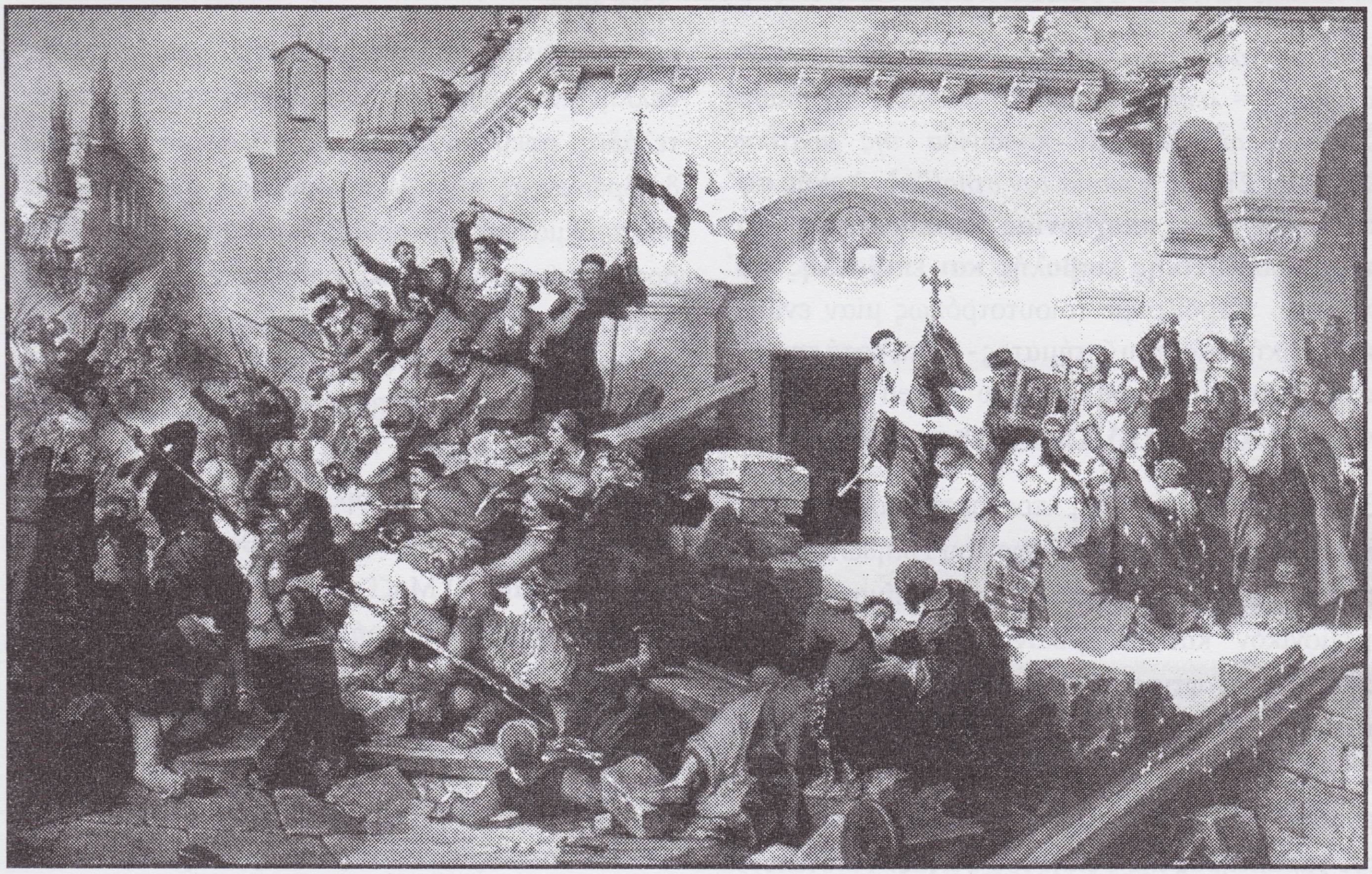
Η ταυτότης και η πεμπτουσία ενός Έθνους αποτελούν οντολογικώς προγενεστέρα της ιστορικής της εν χρόνω εκφάνσεως πραγματικότητα - μία πραγματική ζώσα Ιδέα με την πλατωνική έννοια, ένα αθάνατο Αρχέτυπο[3]. Το βάθος και ο βαθμός **πιστότητος** της εκάστοτε περιστασιακής εκφάνσεως (ενσαρκώσεως) του Αρχετύπου υπό του Λαού αποδίδουν ισοδυνάμως το μέτρον της επιτεύξεως **του κοσμικώς εγκύρου στόχου του**, αυτού δηλαδή **της αυτοπραγμα-τώσεως και ουσιώδους ανελίξεως, συμφώνως προς την ιδίαν φύσιν και τις εγγενείς δυνατό-τητες**. Η απλουστάτη εν τη αληθεία της οπτική αυτή αναιρεί και το τεχνητόν δίλημμα της ανθρωπίνης λογικής περί ελευθερίας και αναγκαιότητος: διότι, μη υποτασσομένη στον τεχνητό διαχωρισμό μεταξύ Κοσμικής Τάξεως και Ελευθερίας της μηχανιστικής και αντανακλαστικής λογικής, **εκκινεί εκ του πραγματικού, θεϊκού Κόσμου, ο οποίος χωρεί και την <u>ελευθερίαν</u> και την <u>τάξιν</u>, ως δίπολον αρμονικήν ενότητα,** ***η εκ της οποίας εκτροπή δεν αποτελεί εκδήλωσιν ελευθερίας αλλ' ύβριν.*** Η ελευθερία εκδηλώνεται, απεναντίας, **<u>δυναμικώς</u>** μεν διά του αενάου αγώνος κατά των πάσης φύσεως εμποδίων κι αντιτιθεμένων δυνάμεων, **προς επίτευξιν της πιστοτάτης δυνατής προσεγγίσεως (Αγχιβασίης, καθ' Ηράκλειτον) του Αρχετύπου, <u>στατικώς</u>** δε ενυπάρχει ως **κατάστασις εσωτερικής ενότητος, ακεραιότητος κι ακωλύτου, αρμονικής κι ενιαίας βουλητικής εσωτερικής λειτουργίας όποιου έχει επιτύχει αυτήν την πιστότητα** - και, οπωσδήποτε, αναλόγως του βαθμού αυτής[4]. Κατά τρίτον δε λόγον, **<u>«συντηρητικώς»</u>** εκδηλούται η ελευθερία **διά της φυσικής εξωτερικής δράσεως κι εκφράσεως της Φυλής, κατά τον πόλεμόν της να εγκαθιδρύση κι επιβάλη εκείνα τα πλαίσια κι εξωτερικές δομές και προϋποθέσεις, πού κατά τον βέλτιστον τρόπον τής εξασφαλίζουν την επιβίωσιν και την πληρεστέρα δυνατήν αυτοπραγμάτωσιν.**

---

[3] Ο Δρ. Eduard Ortner στην περισπούδαστη και διεισδυτική του συστηματοποίησι της εργασίας του πρωτοποριακού ερευνητού της φυλετικής ψυχολογίας Ludwig Ferdinand Clauß υπό τίτλον «Βιολογικοί Τύποι» (Λειψία 1937) συνοψίζει ως εξής την ενότητα των φυλετικών εκφάνσεων: «Ο Clauß στο "Rasse und Seele" (: Φυλή και Ψυχή) μελετά διεξοδικώς έξ διαφορετικούς φυλετικούς τύπους: τον βόρειο, τον φαιλικό, τον μεσογειακό, τον αλπικό, τον προσωασιατικό και τον αραβικό (της ερήμου, όπως τον χαρακτηρίζει). Έκαστος τούτων χαρακτηρίζεται κατά την αντίληψίν του υπό μιάς ενιαίως δομημένης ψυχικής οντότητος, ήτις μάλιστα κατά τρόπον ομοίως ενιαίον εκφράζεται εις μίαν ανάλογον σωματικήν ιδιομορφίαν. Είναι συνεπώς δυνατή επίσης η απεικόνισις εκάστου "φυλετικού στιλ" - όπως αποκαλεί ο Clauß την ενιαίαν ψυχοσωματικήν ιδιομορφίαν - με (απτήν και σαφή) αφετηρίαν το σώμα και την έκφρασίν του (μιμική μέθοδος): Πρέπει δέ ήδη ο γενικός χαρακτηρισμός πού προσάπτουμε σε κάθε φυλή να καθιστά διαφανές το γεγονός ότι πρόκειται περί μιάς τέτοιας ενιαίας ιδιομορφίας, όχι περί ενός λίγο ή πολύ τυχαίου συνοθυλεύματος ιδιοτήτων.» Προσθέτουμε διευκρινιστικώς, διά τους αμοίρους ανθρωπολογικών γνώσεων, ότι οι προαναφερθείσες ονομασίες φυλετικών τύπων δεν είναι κατά κανένα τρόπο γεωγραφικές. Επίσης δέ ότι μεταπολεμικώς όχι απλώς απηγορεύθη η φυλετική επιστήμη, αλλ' η κλασσική ανθρωπολογία δολίως και μεθοδικώς, κατά τρόπον μάλιστα χαρακτηρίζοντα την φυλετικήν ιδιομορφίαν των πρωτεργατών της μεθοδεύσεως, αντικατεστάθη υπό της σκοταδιστικής μαρξιστοδογματικής «κοινωνικής ανθρωπολογίας», εισαχθείσης υπό του αγγλοεβραίου Israel Ehrenberg (το όνομα υποδηλοί ότι πέρασε κι από Γερμανία…), μετονομασθέντος (!) εις Ashley Montagu, καθηγητού εις Columbia αρχικώς και μετέπειτα της («νέας»!!!) «ανθρωπολογίας» στο Rutgers και του γερμανοεβραίου καθηγητού του Παν/μίου της Columbia επίσης Franz Boas, ο οποίος μάλιστα εδημιούργησε ομώνυμο «σχολή», προσωθούμενος και επιβαλλόμενος υπό του αδιαμφισβητήτου, πλέον, μεταπολεμικού εβραϊκού κατεστημένου. Αυτού οι μαθηταί ανέλαβαν και την περίφημο «επαναδιαπαιδαγώγησι» (Umerziehung) των Γερμανών της κατεχομένης Γερμανίας - υπό την επιμέλεια των προθύμων πολιτικών ανδρεικέλων του στρατού κατοχής!

---

[4] Δηλαδή η κατάστασις αρμονίας των μερών (συναφώς, της ακωλύτου και υγιούς εσωτερικής ροής των ενεργειών) η προσήκουσα εις την αυτοτελή ενότητα και ακεραιότητα του αποκατεστημένου φυλετικού τύπου, το κλαουσικόν δηλαδή «στιλ» της φυλής ως πλήρους ενότητος και τελείας ολότητος. Η εξαιρετική συστηματική εργασία του Eduard Ortner σχηματοποιεί κατά τρόπον ουσιαστικώς μαθηματικόν το σύνολον των βασικών ανθρωπίνων τύπων, ούτως ώστε, εν αντιπαραβολή και προς τάς δεδομένας φυλάς, ν' ανακύπτη και επαγωγικώς η μεταφυσική ανάγκη των αντιστοίχων μορφοποιών ζώντων Αρχετύπων! Ο Julius Evola διαφωτίζει τα ζητήματα αυτά και αντιστρόφως - ήτοι, εκ των αρχετύπων προς την πολλαπλότητα των εκφράσεών των. Μέσω του «Βορείου Σέλαος» θα παρουσιασθούν μελλοντικώς πρωτοποριακές κι εμβαθυντικές προσεγγίσεις πού θα ενσωματώνουν οργανικώς και τις προγενέστερες των Clauß, Ortner, J. Evola, Alfred Rosenberg, Hans Günther κ.ο.κ. - και, ασφαλώς, υπό το πρίσμα της παραδοσιακής σοφίας των ασυγκρίτων, πάντοτε, αρχαίων μας προγόνων…

<u>Οι τρείς αυτές πτυχές της ελευθερίας αλληλοδιαπλέκονται και αλληλοσυμπληρώνονται αχωρίστως.</u> Κι όπου η μία μορφή της εκδηλούται ρωμαλέα και αποφασιστική, εκεί συνυπάρχουν και οι άλλες δύο ως λανθάνουσες αλλ' εν τη γενέσει ήδη μεταστάσες εντελέχειες, **η ολοκλήρωσις των οποίων <u>και μόνον αυτή</u> οδηγεί στην πληρότητα της Ελευθερίας και την εδραιώνει -** όχι ως μόνιμον κατάστασιν, αφού τέτοιες δεν υφίστανται σ' έναν Κόσμο αδιακόπου Ροής και Μάχης, αλλ' ως ισορροπούσαν ενσυνείδητον και μαχομένην ευρωστίαν και διαυγή, αρτιμελή και α-ληθή επικήν μεγαλουργίαν. Αυτή δε η επική ανελικτική πορεία, αποτελεί **κυρίως έργον των αληθώς αρίστων του Λαού**, αρίστων στην Μάχη και στην αληθή πνευματικότητα και Σοφίαν της Φυλής (: «γράψε με το Αίμα σου και θα δής ότι το Αίμα είναι Πνεύμα!» Φρ. Νίτσε) - **υπό των οποίων και μόνον την καθοδήγησιν ο Λαός τότε ως ενιαίον σύνολον ανελίσσεται και αυτοπραγματούται.**

Σ' αυτό το υψηλότερο και βαθύτερο επίπεδο των αρχετυπικών, αληθών ταυτοτήτων πρέπει ν' αναζητηθούν και τα ριζικά αίτια της Ελληνο-Τουρκικής αντιθέσεως. **Υπό το Φώς αυτής της αληθείας θα δυνηθούμε να εξιχνιάσουμε την αντιπαράθεσι και τον διηνεκή Πόλεμο μεταξύ της φωτεινής** [*σελλαής < Σέλας = φώς, πρβλ. σανσκριτικόν **svargã** = ουράνιος, ουρανός, εκ της αυτής δέ 'ρίζης και σελλός= φωτεινός, ουράνιος, διαυγής και, μετέπειτα Έλλην > 'Ελλάς, όπου η δασεία υποδηλοί το εκπεσόν προηγούμενον σύμφωνον, πρβλ. Και το γερμανικόν hell = φωτεινός, το ζενδικόν hvarè = ουρανός, ήλιος, σανσκρ. Sû´ryah´= ήλιος <σαFέλιος > λατ. Sôl (<sâol< sâvol < sâvel =σαFέλ-ιος, κρητ. 'Αβέλιος, δωριστί 'Αέλιος, ομηρικόν 'Ηέλιος), λιθουανιστί sáule κ.ο.κ.*], **Αριο-ελληνικής** [*σημειούται ότι η ρίζα αρ- εμπεριέχεται και εις τάς ως άνω ετυμολογήσεις εν συνθέσει, κατόπιν τής ινδοευρωπαϊκής 'ρίζης sv-, δηλ. σF-, εμφανιζομένης π.χ. εις τά ελληνικά (σFέρμα>) 'έρμα, 'ερμίνα (=υποστήριγμα, στύλος), λιθ. sveriu (ανυψώνω), γοτθ. swers (=ευγενής), ιρλ. Farr (=κίων), παλ-γερμ. Irmin-sul (: η οντική Κοσμική Στήλη, η συνδέουσα με ή στηρίζουσα τον Ουρανόν[5]) κ.λπ., όθεν sv+arg = svarg-a (διά το arg, επιτατικήν εκδοχήν του ar-, πρβλ. αργός = λαμπερός, αργής = λευκός, απαστράπτων, επίσης το*

---

[5] Θυμηθήτε τον αντίστοιχο ελληνικό λαϊκό θρύλο περί των καλικαντζάρων που πριονίζουν τον στύλο του Κόσμου που στηρίζει τον Ουρανόν - και των οποίων του ποταπού έργου η ολεθρία τελείωσις προλαμβάνεται κάθε φοράν υπό των Δυνάμεων του Φωτός που επεμβαίνουν σωτηρίως πάντοτε την τελευταίαν στιγμήν(πρβλ. ονομασίαν της χριστιανοποιημένης εορτής "Φώτα"!), διασκορπίζουν τους σκοτεινούς και απαισίους καλικαντζάρους και αποκαθιστούν την φθοράν της Κοσμικής Στήλης - Δένδρου.

άργυρος, το λατινικόν arguo και το σανσκριτικόν árjuna(s) = λευκός, φωτεινός) αποδίδει τον διαυγή Ουρανόν ως λαμπράν κορωνίδα της μυστικής Κοσμικής Στήλης η οποία τον στηρίζει] **Αρχής αφ΄ ενός και της υποχθονίας οριενταλικής και μογγολοασιατικής εισβολής και επιβουλής αφ΄ ετέρου.** Κερδίζουμε τοιουτοτρόπως μίαν ενιαία, συνοπτική θέασι του ζητήματος - διότι, κατά την **αρ-ίστην** διατύπωσιν του μεγάλου Alfred Rosenberg: «**ΨΥΧΗ είναι η ΦΥΛΗ ορωμένη εκ των έσω**» !!!

Εξ ού και η γνωστή προτροπή του μεγάλου διδασκάλου του Γένους Γεωργίου Πλήθωνος: «Να είσθε ωσάν τον Αετόν, οπού είναι όρνεον ηγεμονικόν και πολεμικόν - κι όχι ωσάν το επιδεικτικώς φτιασιδωμένο παγώνι, το σύμβολον αυτό οπού ταιριάζει εις την Ανατολήν!» Ο Αετός εχρησίμευσεν ανέκαθεν εις τους Αρίους ως το φυσικόν σύμβολον του αυθεντικού χαρακτήρος των, του χαρακτήρος της Φυλής του Φωτός! Αποτελεί δε το κόσμημα του παρόντος τεύχους - οροσήμου της νέας σειράς του "Βορείου Σέλαος,, το εδώ παρουσιαζόμενο, για πρώτη φορά στα ελληνικά, σχετικόν άρθρον του σοφού διδασκάλου της Αθάνατης Ιδέας μας Julius Evola υπό τίτλον: "Ο Συμβολισμός του Αετού" (σελ. 39) - όπου και παραπέμπουμε.

Υπό το φώς, όμως, της αναλύσεως αυτής επανα-κτάται ανεπιστρεπτί η ολοκληρωτική και τελεία εικών της μεγάλης Συγκρούσεως, την οποίαν αιώνες συσκοτισμού και αλλοφύλων διαβολών και διεισδύσεων έχουν, προς μεγίστην μας δυστυχίαν αλλά και κατά τρόπον μοιραίον διά την επιβίωσιν του είδους μας, συσκοτίσει. Η Σύγκρουσις καθίσταται, πλέον, υπ' αυτό το φώς ορατή και εντός της κοινωνίας, εκδηλουμένη διά διαφορετικών τάσεων, προσλαμβάνουσα δε αναλόγους μορφάς και εις τον χώρον της καλλιτεχνικής εκφράσεως και της εν γένει πνευματικής αποκρυσταλλώσεως και δημιουργίας - όπου οι χθόνιες, μεσανατολικές, γυφτίζουσες και τουρκίζουσες τάσεις και αλαλαγμοί ενός απροσδιορίστου μεγέθους συρφετού της σημερινής κλαυσογραικυλίας απαιτούν εντοπισμό, διερεύνησι και διάκρισι. Για 'μας δεν έχει καμμίαν ισχύν το σύνηθες κουκούλωμα αυτού του μολυσματικού καρκινώματος υπό τον κήβδιλο μανδύα μιάς ταλαιπωρημένης γεωγραφικής «ελληνικότητος»! Οι οφιόψυχοι γυφτοτσιφτε-τελάδες οφείλουν, αντί να θολώνουν τα νερά διαβρώνοντας και ανεπανορθώτως δυσφημώντας την πραγματική, την αρία Ελληνικότητα όπου κι αν βρεθούν (και, δυστυχώς, βρίσκονται παντού!), να σεβασθούν το δικαίωμά μας να είμαστε Έλληνες - κι άς ακολουθήσουν τα αθιγγανόκλαυστα ινδάλματά τους, πού διαρκώς επιβαρύνουν και μολύνουν διά της γυφτοπομπώδους των παρουσίας την Ιερή Πατρίδα μας, στο Ισραήλ και στην λοιπή Μέση Ανατολή όπου, πληροφορούμεθα, (φυσικότατα!) «κάνουν θραύσι»! Μαζί τους άς ακολουθήσουν και τα βιοψυχικώς συναφή δημοκρατικά ραγιαδο-κόμματα, πού τους έχουν εξασφαλίσει την... «πολιτιστική» (πρβλ. δηλώσεις του επισήμου γελωτοποιού και τέως υπουργού του Καθεστώτος Ευ. Γιαννοπούλου) αίγλη κι εμπράκτως διά των σκυλαδοσυνάξεών τους τούς δοξολογούν εν αλλόφρονι κατανύξει κατά τα διαλείμματα των ευτραπέλων εθνοσωτηρίων τους κομματικών εργασιών και συνεδρίων!!! Η ηθελημένη όσον και επιλεκτική αδιακρισία την οποίαν πάση δυνάμει διατυμπανίζει το Σύστημα, καθώς και ο,τιδήποτε προάγει την εθελοτυφλίαν, την σύγχυσιν και την ηλιθιότητα της δημοκρατίας του όχλου και των σοφών της ινστρουχτόρων, **πρέπει να διαλυθή υπό μιάς αληθούς επιγνώσεως, υπό του πανισχύρου φωτός της αναγεννωμένης αρίας συνειδήσεως.**

Κι όχι μόνον ένδοθι ορίων κρατικών κι εθνικών ακόμη φωτίζει και δρά η νέα αυτή συνείδησις, αλλά προχωρεί ακόμη βαθύτερον, εξικνουμένη μέχρι του βαθυτάτου εσωτερικού μας κόσμου, απ΄όπου και έλκει άλλως τε την καταγωγήν, "ετητύμως" (:ήτοι, αληθώς κατά την ουσίαν και προέλευσιν) διαχωρίζουσα, αποκαθαίρουσα και αποφασι-στικώς αξιολογούσα τα περιεχόμενα και τις συνιστώσες του. **Αποτελεί τοιουτοτρόπως το θεμέλιον και το βασικόν όπλον μιάς αληθούς και ολοκληρωτικής εθνικής, φυλετικής και ατομικής, εκ παραλλήλου, αναγεννήσεως εφ' όλων των επιπέδων καί πεδίων** η οποία και θα πραγματώνη την αληθή Ελευθερίαν εις την **φυσικήν της τριπλήν πληρότητα**.

Το θρυλικόν Έπος του ΄21 και η ηρωική παράδοσις της Κλεφτουριάς επέπρωτο, φυσιολογικώς, ν΄ αποτελέσουν την απαρχήν και το γενεσιουργόν έμβρυον μιάς αληθούς Εθνικής Πραγματώσεως, της πραγματικής Ελευθερίας! Οι τρείς προαναφερθείσες συνιστώσες της Ελευθερίας υφίσταντο μέν ήδη εκεί κατά τρόπον ρωμαλέον και αυθεντικόν - όχι, όμως, αρκετά συνειδητοποιημένον και ικανόν να πατάξη την εκλεπτυσμένην δολιότητα του „πεφωτισμένου" μασσονο-ουμανισμού των καλαμαράδων (πρβλ. και τον Μαυροκορδάτον - παγώνι, συμβολικότατα, κατά την υποδοχήν του Καποδιστρίου), του σκοτεινού βυζαντινο-φαναριωτισμού και του ιδιοτελούς καθεστωτικού ραγιαδισμού των πλείστων κοτζαμπασαίων και του ανωτέρου κλήρου. Ο Μπότσαρης και ο Καραϊσκάκης, ο Κολοκοτρώνης και ο Ανδρούτσος δεν εσυνειδητοποίησαν επαρκώς ότι <u>αυτοί οι ίδιοι απετέλουν την φύτραν και της νέας πολιτικής και πνευματικής ελίτ</u>, όχι οι σάπιοι αλλόφρονες κι ιδιοτελείς φωστήρες των γαλλομασσονικών φροντιστηρίων: δεν είχαν, όμως, τα μέσα και τις προϋποθέσεις, στο πρώιμο μάλιστα εκείνο στάδιο, μιάς τέτοιας διαγνώσεως - πλήν της αλάνθαστης ενστικτώδους των ανθρωπογνωσίας, στήν οποίαν καί θα ώφειλαν να βασισθούν περισσότερο - και ν΄ακολουθήσουν την σοφή προτροπή τού Οδυσσέως της νέας Ελλάδος, του θρυλικού Ανδρούτσου (προς τον Κολοκοτρώνη) και να καθαρίσουν τον τόπο και το μέλλον της Πατρίδος από τον μιαρόν εκείνον εσμό, του οποίου οι γλοιώδεις κι επαχθείς έκγονοι συνεχίζουν μέχρι σήμερα τα ολέθρια έργα της Προδοσίας και του εκφυλισμού ως οι εκπρόσωποι τού Συστήματος.

Αφ΄ετέρου, ΕΜΕΙΣ είμαστε οι φυσικοί έκγονοι της Κλεφτουριάς, (όπως και τότε) οι «τρελλοί», κατά τους συγχρόνους ησύχους αστοραγιάδες, μαχηταί της Φυλής, <u>εφωδιασμένοι όμως πλέον με πλήρη συνείδησιν της πολυσχιδούς καταστάσεως και όλων των αλληλεξαρτήτων μετώπων του Πολέμου</u>, ενός Πολέμου ολοκληρωτικού και ασυμβιβάστου - στον οποίον πιά αξιοποιούμε όλην την διαχρονικώς κι οδυνηρώς κερδισμένη (αλλά και μέσω αγώνων από εμάς αφωμοιωμένη) βιωματική εμπειρία της μαχομένης Φυλής μας! Ο Αγών μας συνεχίζει αληθώς και ολοκληρώνει τον Αγώνα της Κλεφτουριάς και του '21, τον Αγώνα της Ελευθερίας, όπου όμως και οι τρείς προαναφερθείσες συνιστώσες είναι πλέον εξ ίσου παρούσες και ισορροπούν στην φωτεινή συνείδησι τού Νέου Μαχητού, πού ως σπίθα αναγεννάται μέσ΄ απ΄ τις στάχτες των καμμένων αετών και λαβάρων της φωτεινής Φυλής μας! Της οποίας κάποιοι βιάστηκαν να επιθέσουν την ταφόπλακα - δηλαδή οι φορείς, αφεντικά μαζί και εγχώρια εκσυγχρονιστικά τσιράκια, της εβραϊκής „Νέας Παγκόσμιας Τάξης Πραγμάτων"!

Σ΄αυτήν την αυθεντικότητα και την πληρότητα του Αγώνος μας ως ολοκληρωτικής τελειώσεως του πολέμου της Κλεφτουριάς ανάγεται και η ακάθεκτός μας ισχύς, η διαχρονική ισχύς της καθαρότητος και της ακεραίας πληρότητος - την οποίαν οι καιροί, μάλιστα, καθιστούν επείγουσαν αλλά και ώριμον, πλέον - <u>εξ ού και η δραστική επικαιρότης της Ιδέας μας!</u> Είναι η επικαιρότης των Μαχητών, των οποίων η ασυμβίβαστος αυθεντικότης - κατά την ουσίαν, βεβαίως - είναι το βασικόν στοιχείον δυνάμεως ακαταμαχήτου. Ο συμβιβασμός και η μίμησις θα κατέστρεφαν αυτήν την πηγαίαν αμόλυντον και ασυμβίβαστον ισχύν, έναντι της υπό των δειλών και ανωρίμων δι΄αυτού του «εκσυγχρονιστικού» τρόπου αναμενομένης ευρυτέρας αποδοχής ή ευχερεστέρας επιβιώσεως. **Στόχος μας δεν είναι η αποδοχή μας, αλλ΄η ασυμβίβαστος, ολοκληρωτική, απόλυτος και εις βάθος Νίκη και επικράτησις κατά το ελληνικόν ήθος: ΕΠΙΚΡΑΤΕΕΙΝ Ή ΑΠΟΛΛΥΣΘΑΙ !!!**

Ούτε η ατομική επιβίωσίς μας αποτελεί αφ΄ εαυτής στόχον! Καθώς άριστα το έθεσεν ο Μέγας Φρειδερίκος (1712-86), ένας γίγας του διαχρονικού ρεαλισμού της πραγματικής ιστορικής δράσεως, «es ist nicht nötig, daß ich lebe, aber daß ich meine Pflicht tue.» - ήτοι: **«Το να ζήσω δεν αποτελεί αναγκαιότητα - είναι όμως αναγκαίον να πράξω το Καθήκον μου!»**

Και <u>Καθήκον μας</u> είναι <u>η δημιουργία</u> αυτού <u>του Νέου Μαχητού,</u> αληθούς και αξίου φορέως της ακεραίας πρωτογενούς φωτεινής συνειδήσεως του μαχομένου Αρίου, εφωδιασμένου δε με όλα τα όπλα και τις εξαιρετικές δεξιότητες πού απαιτεί το, ούτως ειπείν, «σύγχρονον πεδίον μάχης» και επιβάλλουν οι υψηλοί και ασυμβίβαστοι στρατηγικοί στόχοι μας!

Και στόχος μας τελικός είναι ο εμφανέστατα υπό των ιδίων κρισίμων διά την Ζωήν περιστάσεων εις όλα τα επίπεδα επιβαλλόμενος και υπό των γεγονότων καθώς και των ιδίων μας αληθών επικαίρων αφουγκρασμών και συνειδητοποιήσεων υπαγορευόμενος: **Εν όψει του απολύτου και καθολικού κινδύνου της Φυλής και του Κόσμου μας, να ξανανιώσουμε την Οικουμένη, να την ξαναζωντανέψουμε, εμφυσώντας της Νέα Πνοή, ανταποκρινόμενοι στις εκκλήσεις ενός ψυχορραγούντος απ' τά σημιτικά δηλητήρια και την παρακμή κόσμου και συνεχίζοντας το ζωογόνο πνευματικό και δημιουργικό έργο των Προγόνων μας!** Όποιοι προσκολλώνται στις ασήμαντες τοπικές συντεταγμένες της ροής της καθημερινής μικρότητος και του απατηλού δημοκρατικού παιχνιδιού, δεν έχουν συλλάβει καθόλου το βάθος και το μέγεθος του προβλήματος! Οφείλουμε να θέσουμε **στρατηγικές προτεραιότητες - αφουγκραζόμενοι εκάστοτε τα μηνύματα των καιρών!** Διότι, καθώς ένας άλλος μεγάλος Γερμανός πολιτικός άνδρας, ο Bismarck, το διετύπωσεν, εμβαθύνων εν ταυτώ και αποκαλύπτων: **«Μόνος δεν δύναται κανείς τίποτε να πράξη: δύναται όμως να καρτερή, μέχρις ότου ακούση διά των γεγονότων ν' αντηχή το βάδισμα του Θεού! Τότε πρέπει να προβαίνη εμπρός και να πιάνεται απ' την άκρη της χλαίνης Του: αυτό είναι όλον!!!»**

Και, για να επανέλθουμε στον Κολοκοτρώνη: **«Ο Θεός έβαλεν την υπογραφήν Του διά την Ελευθερίαν της Ελλάδος και δεν την παίρνει οπίσω!»**!!! Είναι δε καιρός να ξαναβρούμε αυτόν τον διά την Ελευθερίαν μας υπογράψαντα Θεόν των Ελλήνων και να παύσουν οι Έλληνες να προσκυνούν τον αλλοπρόσαλλο διεστραμμένο Μολώχ του Μωϋσέως και των «ουμανιστών» προφητών της ερήμου της «Νέας Παγκόσμιας Τάξης Πραγμάτων» και των μιαρών της ανδρεικέλων πού αναδεικνύουν οι κατευθυνόμενες δημοκρατίες τους... **Έτσι θα δυνηθή και ο καραδοκών Θεός της Ελλάδος να φανή συνεπής προς την υπογραφήν του:** της οποίας εμείς μέχρι τώρα έχουμε δειχθή ανάξιοι, ως κατάπτυστοι προσκυνηταί αλλοτρίων ειδώλων και χειροκροτηταί χαμερπών ανδραπόδων πού μας επιβάλλονται ως «ηγέται»!

Εξ άλλου τα βήματά Του ακούγονται πλέον καθαρά: Τα ακούσαμε ν' αντηχούν μυστικώς στην αίθουσα του Παγκοσμίου Εθνικοσοσιαλιστικού Συνεδρίου πρίν 1,5 έτος στην Θεσσαλονίκη, την οποίαν έχουμε καταστήσει Εθνικοσοσιαλιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης - ως απάντησιν έμπρακτον **στις δόλιες μεθοδεύσεις** του Σιωνισμού, μέσω των εγχωρίων εντεταλμένων του ανδρεικέλων πού ψηφίζει ο αποχαυνωμένος όχλος, να επιτύχη αυτό πού δεν κατώρθωσε το 1912 πρό του προελαύνοντος ελληνικού στρατού: **να καταστήσουν, δηλαδή, την Θεσσαλονίκη διεθνή πόλι!** (Και πόσα δεν μας θυμίζει αυτό απ' την προπαγάνδα περί πολυπολιτισμικότητος, περί ανοιχτοσύνης, περί εβραίων της Θεσσαλονίκης, περί της μελλοντικής Θεσσαλονίκης των πέντε εκατομμυρίων - ξένων κυρίως, ασφαλώς! κ.ο.κ.). Και για να καταδειχθή ότι ουδόλως υπερβάλλουμε, θα αποκαλύψουμε τα λόγια της εν ζωή ενσαρκώσεως του Εθνικοσοσιαλισμού, της ανεπαναλήπτου κ. **Florentine Rost van Tonningen**, στο αεροπλάνο της επιστροφής της από το σημαδιακό εκείνο Συνέδριο: «Αυτό ήταν ό,τι καλύτερο έχει συμβή μετά το 1945!»

Ακούγονται, λοιπόν, μυστικώς αλλ' ευδιακρίτως ήδη και πολλαχώς τα βήματα του τρομερώς και σαρωτικώς επερχομένου Μέλλοντος, του μόνου δυνατού Μέλλοντος: κι εμείς, πιασμένοι απ' την αιματοβαμμένη πολεμική χλαίνη του Θεού της Ελλάδος, είμαστε οι έμπυροι προάγγελοι της νέας χρυσής αυγής, παιδιά ενός νέου χρυσού Ήλιου πού στην υστάτη στιγμή της απελπισίας θα καταυγάση με τις νικηφόρες του αχτίδες την Οικουμένη, σκορπώντας και διαλύοντας τους θορυβώδεις καλλικαντζαραίους και τα εφιαλτικά φαντάσματα μιάς φριχτής Νύχτας και θα ξανανιώση τον Κόσμο.

Οι Σάλπιγγες καλούν: ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΔΡΕΣ, ΠΥΚΝΩΣΤΕ ΤΙΣ ΦΑΛΑΓΓΕΣ ΜΑΣ!!!

Σ.Γ.

Ελευθερία και Θάνατος

Των Ελλήνων τα οράματα
κι οι κρυφές αφουγκρασιές,
των θεών μας τα ιάματα
στης καρδιάς μας τις πληγές...

Τις οράσεις μας ξεχείλισαν
τηλοψίας οχετοί,
τ' αφουγκράσματα εκάλυψαν
γύφτων, νέγρων βρυχηθμοί.

Και βρυχώνται κι από πίσω τους
τα λιοντάρια της Σιών
- χαλκαδόφοροι στον ίσκιο τους
οι εσμοί των ποντικών...

Των πυρήνων μας τα έγκεντρα
των σφαιρών οι μουσικές,
εξεκέντρισαν - και σήμαντρα
τώρα είν' οι οχλοβοές...

Χλοβοϊζουν, χλοβοϊζουν
και τον Διάολο λιβανίζουν!

Και οι όχλοι είν' τα κοπάδια
και οι λύκοι είν' οι βοσκοί
- καταριώνται τ' αγελάδια
των ηρώων την εποχή!

Των ηρώων που προστάζουν
των ηρώων πού οδηγούν
σ' ουρανούς που καταυγάζουν
θρυλικά, ψυχήν και νούν.

Καταυγάζουν: δεν αφήνει
στ' άκτιστό του μέσα φώς
κάποιο σκότος, κάποια οδύνη
ή σκιάν ο Ουρανός.

Ανισότροπες πτυχώσεις
πλέξεις άπνοες, σκοτεινές
παραλλάξανε στις όψεις
των Ελλήνων τις μορφές.

Κι οι ψυχές πού πρώτα ηχήσαν
Απολλώνιες μουσικές,
φιμωμένες προσκυνήσαν
της γυφτιάς τις προστυχιές.

Καλλικάντζαρων διώκτης
ποντικών απολλυτής -
Σμινθεύ! κάψε τις αλλοιώσεις
Ηλιοφόρε της Φυλής!

Με καθάρσεις και ποτάμια
της φωτιάς και του φωτός
ξεδοντιάζεται η λάμια
κι ανασταίνετ' ο χορός.

Χορός πού 'θρεψε τον κλέφτη
- δεν 'πατήθη το βουνό
κι η φωτιά δεν εμολεύθη
από πόδι αγαρηνό.

Σ' ύψη φλάμπουρο η ψυχή μας
δεξιστρόφο αναπετεί
κι ηλιοτρόπως το κορμί μας
ως ρομφαίαν σφυρηλατεί.

Κι η φωτιά πού αναβλύζει
απ' τις ρίζες των σφαιρών
τους εχθρούς αναχαιτίζει
κι αναιρεί το περιττόν.

Εγκεντρίζει, συστοιχίζει
και τον Διάολο θερίζει!

Κι ώς ψηλά στο μέσον φθάνει
της κορφής και τ' ουρανού,
θάνατος θέ' να σημάνη
της σαπίλας, του παληού,

Λευτεριά στο φιμωμένο
αγεράστως αρχαϊκό
- θάνατος στο μολεμένο
και ζωή στο Αυθεντικό!

Ιάσων

ΤΟΥΡΚΙΑ:

ΜΙΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ;

Η πτώση της κραταιάς ποτε Σοβιετικής Ενώσεως επέφερε κοσμοϊστορικές αλλαγές. Τα προβλήματα, οι αλλαγές και οι νέες προοπτικές που επήγαγε σε γεωστρατηγικό και πολιτικοστρατιωτικό επίπεδο ήσαν πολλές: από την άρση των λόγων που δικαιολογούν την ύπαρξη του ΝΑΤΟ, έως και τον ανακαθορισμό ή και δραστική περιστολή της γεωστρατηγικής σημασίας χωρών που συνόρευαν με κομμουνιστικές χώρες - όπως η Τουρκία και η Ελλάδα.

Στην περίπτωση της χώρας μας οι διάφοροι κυβερνήτες και αντιπολιτευόμενοι, προσκολλημένοι σε ψηφοθηρικούς και ανούσιους μονολόγους, διαφωνούσαν (και διαφωνούν) για πλαστά ή δευτερεύοντα ερωτήματα της εξωτερικής πολιτικής - ώστε να δίδουν την εικόνα της διαφωνίας και διαφοράς, ενώ ενδομύχως και ουσιαστικώς άλλα είναι τα πραγματικά τους «υπαρξιακά» ερωτήματα... Επί δεκαετίες ακούμε τα ίδια λόγια περί της ανάγκης χαράξεως μιας ενιαίας εξωτερικής πολιτικής, υπεράνω κομμάτων. Αλλά αυτοί οι κουφιολόγοι σκιαμαχούντες ποντικοί αποκρύπτουν την φρικτή αλήθεια ότι: **ενιαία εξωτερική πολιτική υπάρχει!** Βεβαίως και υπάρχει! **Είναι η πολιτική προδοσίας και σταδιακής υποχωρήσεως σε κάθε επιταγή των αφεντών τους και σε κάθε απαίτηση των αποθρασυμένων γειτόνων μας (Τούρκων, Σκοπιανών κ.ά.) που έχουν βρει την χαρά τους με τέτοιους απροσδοκήτους μειοδότες!**

Στο παρόν άρθρο, όμως, θα εξετάσουμε ποια ήταν η αντίδραση της Τουρκίας σ' αυτά τα νέα παγκόσμια δεδομένα.

Στην πραγματικότητα η «εξουδετέρωση» της Ρωσικής Αρκούδας «άδειασε» την παλαιά πολιτικο-στρατιωτική σημασία της γείτονος χώρας, δίνοντας στην πατρίδα μας μία μεγάλη ευκαιρία (έστω και υπ' αυτές τις εσωτερικές συνθήκες: δηλαδή με ανίκανους ή πουλημένους πολιτικούς) να αυξήσει την δύναμή της στον παγκόσμιο γεωστρατηγικό χάρτη - και, αν μή τι άλλο, να σταθεροποιήσει τα εδάφη και την θέση της στην περιοχή. Η ευκαιρία αυτή όχι απλώς χάθηκε (ή μάλλον λακτίσθηκε επιδεικτικά), αλλά οι πολιτικάντηδες (με την «μακρόπνοη» πολιτική της... τετραετίας και των εκλογών) δεν δείχνουν να συγκινούνται ούτε από τις διαφαινόμενες δυσμενέστατες εξελίξεις και παρακολουθούν απαθείς την εκδίπλωση των μακροπνόων σχεδίων και των βλέψεων των Τούρκων - όταν δεν συμβάλλουν σ΄αυτά αμέσως, για να κερδίσουν και τα σχετικά βραβεία των πατρώνων τους (πρβλ. George Papandrew)!

Από τις αρχές ακόμα της δεκαετίας του '80, το τουρκικό πολιτικόστρατιωτικό κατεστημένο άρχισε, επιδεξίως εκμεταλλευόμενο την αμέριστη συμπαράσταση της Σιωνιστο-κρατούμενης Αμερικής, να πραγματοποιεί τις πρώτες προσπάθειες αναβαθμίσεως του τουρκικού κράτους από ένα κράτος-υποχείριο της Αμερικής σ' ένα κράτος-φρουρό και ελεγκτή (για τα σιωνιστικά συμφέροντα) της ευρύτερης περιοχής, ένα «παγκόσμιο κράτος».

Μέγιστος παράγων προς επίτευξιν αυτού του σκοπού είναι η πραγματοποίηση ισχυρών συμμαχιών. Έτσι, την δεδομένη υποστήριξη των Η.Π.Α., ακολούθησε η σύναψη στρατιωτικής συμφωνίας Τουρκίας-Ισραήλ, υψίστης σημασίας. Για τους Έλληνες Εθνικιστάς, αλλά και για κάθε σκεπτόμενο Έλληνα, η συμμαχία Τουρκίας-Ισραήλ δεν αποτελεί μία απλή στρατιωτική συμμαχία αλλά την επιβεβαίωση του παραδοσιακού ρόλου των δύο χωρών στην περιοχή. **Ο άξονας Ισραήλ-Τουρκίας όχι μόνο είναι υπαρκτός αλλά έχει ήδη ανατρέψει, διά της**

δυναμικής του, πολλά δεδομένα εις βάρος της χώρας μας.

Είναι σημαντικό ότι η λεγομένη «στρατιωτική» συμμαχία, εκτός από το τυπικό στρατιωτικό σκέλος (αναβάθμιση F-5, αγορά πυραύλων Popeye κ.ά.) διά του οποίου ανατρέπει ακόμα περισσότερο την ήδη, εις βάρος της Ελλάδος, διαταραγμένη ισορροπία (προσφέροντας στην Τουρκία τεχνολογία απαγορευμένη απ' τους υπερατλαντικούς "συμμάχους" για την χώρα μας), η συνεργασία των δύο χωρών επεκτείνεται σε πολλαπλούς τομείς. Είναι γνωστό, πλέον, ότι η εκπαίδευση των Τούρκων πιλότων γίνεται από Ισραηλινούς - οι οποίοι αποδεδειγμένως συμμετέχουν στις παραβιάσεις του εθνικού εναερίου χώρου Ελλάδος και Κύπρου! Μεγίστη, ακόμα, υπήρξε η συνεισφορά του Ισραήλ στην καταπολέμηση του Κουρδικού Απελευθερωτικού Κινήματος με διαφόρους τρόπους: διάθεση στην Τουρκία τακτικών πληροφοριών από τους κατασκοπευτικούς δορυφόρους, άμεση συνεργασία των μυστικών υπηρεσιών - αλλά, κυρίως, άσκηση πιέσεως (casus belli) στην Συρία, ώστε να εκδιώξει από το έδαφός της τον αρχηγό του Ρ.Κ.Κ. Αμπντουλάχ Οτσαλάν, με αποτέλεσμα να καταλήξει στα χέρια της Τουρκίας (ύστερα από τα θλιβερά, για την εθνική μας αξιοπρέπεια, γεγονότα).

Εις αντάλλαγμα των υπηρεσιών του διεθνούς Εβραϊσμού, ο τότε αντιπρόεδρος (και νυν πρωθυπουργός) της Τουρκίας Μπουλέντ Ετσεβίτ, σε συνέντευξή του σε ελληνικό τηλεοπτικό σταθμό, ομολόγησε ότι: **«η αντίθεση της Τουρκίας στην εγκατάσταση των S-300 στην Κύπρο έχει να κάνει και με την προάσπιση του εθνικού χώρου του Ισραήλ.»!!!**

Πρέπει, βεβαίως, να θεωρείται δεδομένη, για να καταφέρει η Τουρκία να αποκτήσει πυρηνική τεχνολογία, η προσφορά τεχνογνωσίας αλλά και βαλλιστικών πυραύλων από το Ισραήλ (το οποίο ως γνωστόν είναι μία από τις λιγοστές πυρηνικές δυνάμεις του κόσμου).

ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Εκτός από την ανάγκη ισχυρών συμμαχιών, ένα δυνατό κράτος οφείλει να είναι ενεργειακώς αύταρκες.

Μέχρι τα τέλη του 1997 η Τουρκία εισήγε το 50% της χρησιμοποιουμένης ενεργείας, ενώ το 25% και αυτής που παρήγε η ίδια εξαρτώνταν από εισαγόμενα καύσιμα. Από την προηγουμένη όμως δεκαετία η Τουρκία έβαλε σε εφαρμογή ένα μεγαλόπνοο πρόγραμμα εκμεταλλεύσεως της ροής των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη.

Το πρόγραμμα GAP (Guneydou Anadolu Projesi), όπως ονομάσθηκε, περιλαμβάνει την κατασκευή συνολικώς 22 φραγμάτων και 19 υδροηλεκτρικών σταθμών. Το ελάχιστο κόστος του προγράμματος έχει υπολογισθεί σε 15,5 δις δολλάρια. **Ωστόσο, προβλέπεται ότι τελικώς το έργο θα κοστίσει πάνω από 30 δις δολλάρια.** Το πρόγραμμα GAP, που απορροφά ετησίως το 6,9% του προϋπολογισμού (!), θα συντελέσει κατά τους

υπολογισμούς: α) στην αύξηση των υδατικών αποθεμάτων β) στην άρδευση εκτάσεων και την αγροτική ανάπτυξη της Ν.Α. Τουρκίας (από τα 3,1 εκατ. εκτάρια αρώσιμης γης αρδεύονται τα 120.000 εκτάρια ενώ μετά το τέλος των εργασιών θα αρδεύονται 1,6 εκατ. εκτάρια.) και γ) στην παραγωγή 8.753 MW ηλεκτρικής ενέργειας.

Εν τούτοις, η πορεία των έργων είναι αργή, λόγω των προβλημάτων χρηματοδοτήσεως - αλλά και νομικών κωλυμάτων που προκύπτουν από το Τουρκικό Σύνταγμα. **Σημαντικό ρόλο στην καθυστέρηση του προγράμματος έχει παίξει το Κουρδικό Ζήτημα και ο ένοπλος αγώνας των Κούρδων, ο οποίος στοίχιζε στα τουρκικά Ταμεία 5 δις δολλάρια ετησίως. Επιπροσθέτως οι μάχες που διεξάγονταν στους ορεινούς όγκους της Ν.Α. Τουρκίας είχαν αποτρέψει την χρηματοδότηση του GAP από την Διεθνή Τράπεζα και τους διεθνείς χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς, λόγω της «ασταθείας» της περιοχής.**

Παρ' όλα αυτά, τα νερά του Τίγρη και του Ευφράτη θα τεθούν (αργά ή γρήγορα) υπό τον έλεγχο των Τούρκων, μετά και την «λύση» (και με την ουσιαστική βοήθεια των "ελλήνων" πολιτικών!) του Κουρδικού προβλήματος... **Ο έλεγχος της ροής των δύο ποταμών από την Τουρκία θα την αναδείξει αμέσως σε περιφερειακή δύναμη της Μ. Ανατολής,** καθώς η Συρία και το Ιράκ καθίστανται δέσμιοι των τουρκικών διαθέσεων - ενώ κάθε ελπίδα αντιστάσεως είναι μάταιη (με το Ιράκ εξουδετερωμένο χάριν της «παγκόσμιας ειρήνης» και την Συρία μέσα στις φονικές δαγκάνες του διδύμου Τουρκίας-Ισραήλ).

Κι αν ο έλεγχος των νερών του Τίγρη και του Ευφράτη έχουν μεγάλη στρατηγική σημασία, μεγίστη έχουν τα πετρέλαια του Καυκάσου, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων βρίσκεται στα εδάφη του Αζερμπαϊτζάν.

Ωστόσο, μέχρι πρότινος, η πολιτική κατάσταση και οι εξελίξεις στις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες δεν ήσαν ιδιαίτερα ευνοϊκές για την Τουρκία. Από τις πρώτες όμως μέρες ανεξαρτησίας τους οι Τούρκοι εξεδήλωσαν το ενδιαφέρον τους για περιοχές που κατοικούνται

> *Ισχυρές χώρες και Έθνη μπορούν να διεκδικούν, να ελπίζουν, να δημιουργούν. Οι αδύναμοι και δειλοί λαοί (γιατί στο κάτω-κάτω αξίζουμε αυτά που μας συμβαίνουν) προσπαθούν να κρύψουν την αδυναμία τους πίσω από εκφράσεις όπως: διπλωματικές πρωτοβουλίες, ανθρώπινα δικαιώματα, ειρηνευτικές διαμεσολαβήσεις, σταθεροποιητικούς παράγοντες, «δεν διεκδικούμε τίποτα» και «ευχαριστούμε τους Αμερικανούς».*

από τουρκογενείς (και τουρκοφώνους) πληθυσμούς, όπως το Αζερμπαϊτζάν, η Τσετσενία (όπου υποστήριξε τους Τσετσένους στον αγώνα τους ενάντια στην Ρωσία) - ακόμα και στο Κινεζικό Τουρκεστάν, όπου κατοικούν οι τουρκογενείς Ουϊγούροι. **Όλοι αυτοί οι πληθυσμοί αποτελούν ένα σημαντικό χαρτί στο παιχνίδι της Άγκυρας η οποία, δυνάμει του καλλιεργουμένου Παντουρκισμού, προσβλέπει σε μία ομοσπονδία τουρκοφίλων κρατών** και, γιατί όχι, και σε προσάρτηση τέτοιων γειτονικών της κρατών στο απώτερο μέλλον, εάν το επιτρέψουν οι διεθνείς συνθήκες και περιστάσεις. Κύριο εμπόδιο στα τουρκικά σχέδια στάθηκε η Ρωσία, η οποία, μη διατιθεμένη να χάσει τον έλεγχο των πρώην Σοβιετικών Δημοκρατιών (με τα πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου), αντέδρασε δυναμικώς. Εκμεταλλευόμενη την νέα προσπάθεια Ισλαμιστών ανταρτών (που είχαν την αμέριστη συμπαράσταση της Τουρκίας) επέκτασης της Τσετσενίας στο Νταγκεστάν, κατάφερε να ανακτήσει τον έλεγχο της Τσετσενίας (κατάληψη της πρωτεύουσας, Γκρόσνι) και να απωθήσει τους αντάρτες στους ορεινούς όγκους. Εκ παραλλήλου, η ήττα του Αζερμπαϊτζάν στον πόλεμο με την Αρμενία ανέτρεψε τα φιλικά αισθήματα των Αζέρων για τους Τούρκους, που τους θεώρησαν εν μέρει υπευθύνους για το αποτέλεσμα **(;!)**. Ουσιαστικώς ωφελημένο εξήλθε το Ιράν, το οποίο κατάφερε να ισχυροποιήσει την επιρροή του, εκμεταλλευόμενο πάντα την κοινή θρησκεία των δύο λαών (Σιίτες) και παρουσιαζόμενο ως αντικειμενικός διαιτητής στην διαμάχη Αρμενίας-Αζερμπαϊτζάν.

[1] Είναι ενδεικτικό ότι μία φλέβα πετρελαίου στο Αζερμπαϊτζάν περιέχει όσο το συνολικό απόθεμα των κοιτασμάτων της Αμερικής!!!

Η άτυπη συνεργασία Ρωσίας-Ιράν έθεσε, για μικρό όμως χρονικό διάστημα, την Τουρκία «εκτός παιχνιδιού», αφού τελικώς ο αγωγός θα μεταφέρει τα πετρέλαια του Αζερμπαϊτζάν στην Μεσόγειο μέσω Τουρκίας. **Οι Τούρκοι ιθύνοντες κατάλαβαν ότι για να αναδειχθούν σε κυρίαρχη δύναμη πρέπει να έχουν την δυνατότητα να αντιπαρατεθούν, επί ίσοις όροις, με την Ρωσία. Και αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνον με την απόκτηση πυρηνικής τεχνολογίας...**

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΩΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

Το 1963 η Ινδία, με λίγα χρόνια εμπειρίας πάνω σε πειραματικούς αντιδραστήρες, κατασκεύασε σε συνεργασία με την καναδική εταιρία AECL έναν αντιδραστήρα τεχνολογίας βαρέος ύδατος Candu, ισχύος 200 MW. Μία ακόμα μονάδα του αντιδραστήρος αγοράσθηκε το 1967 . **Παρά τις διαβεβαιώσεις του Καναδά ότι ήταν αδύνατο να κατασκευασθούν πυρηνικές κεφαλές από εμπορικό αντιδραστήρα, η Ινδία πραγματοποίησε αιφνιδιαστική πυρηνική δοκιμή στις 18 Μαΐου του 1974** στην περιοχή Ραγιαστάν. Αμέσως ο Καναδάς διέκοψε την συνεργασία με την Ινδία - αλλά η εμπειρία που είχαν αποκτήσει οι Ινδοί επιστήμονες έφθανε ώστε να κατασκευασθούν άλλοι τέσσερις αντιδραστήρες μέσα στα επόμενα χρόνια.

Το «μυστικό» της επιτυχίας για τους Ινδούς ήταν η τεχνολογία των συγκεκριμμένων αντιδραστήρων. Οι αντιδραστήρες βαρέος ύδατος Candu έχουν την δυνατότητα να παράγουν διπλασία ή τριπλασία ποσότητα σχασίμου υλικού από τους συνηθισμένους εμπορικούς αντιδραστήρες, καθιστώντας δυνατή την κατασκευή πυρηνικής βόμβας μέσα σε χρονικό διάστημα έξι μηνών! Πιο σημαντική, όμως, είναι η ικανότητα του Candu να χρησιμοποιεί ως πρώτη ύλη ακατέργαστο πλουτώνιο, με αποτέλεσμα την δυνατότητα αξιοποιήσεως ευχερώς προσιτού πρωτογενούς πυρηνικού υλικού. Επομένως οποιοσδήποτε έλεγχος είναι αδύνατος!

Η πρώτη σοβαρή προσπάθεια του Τουρκικού κράτους να αποκτήσει πυρηνική τεχνολογία πραγματοποιήθηκε το 1988, όταν υπεγράφη 15ετής συνθήκη συνεργασίας (με άγνωστο περιεχόμενο) μεταξύ της Τουρκίας και της Αργεντινής - που, όμως, ακυρώνεται μετά ένα έτος. Έτσι το ενδιαφέρον στρέφεται προς τους εμπορικούς αντιδραστήρες - και ειδικότερα προς τους αντιδραστήρες τεχνολογίας βαρέος ύδατος Candu!!! Η Τουρκία με τους μεγάλους υδροηλεκτρικούς σταθμούς, την άμεση πρόσβαση σε πετρέλαιο και φυσικό αέριο, δεν παύει να ενδιαφέρεται για πυρηνική τεχνολογία και **αποκλειστικά για τον συγκεκριμμένο τύπο αντιδραστήρος!**

Είναι σαφές ότι οι προθέσεις της γείτονος χώρας δεν εξαντλούνται στην παραγωγή ηλεκτρικής ενεργείας, αλλά στοχεύει στην απόκτηση πυρηνικού οπλοστασίου! Και όποιος δεν θέλει να το παραδεχθεί είναι ή αφελής (ή βλάξ) ή εθελότυφλος (δηλαδή ενσυνείδητος προδότης της Φυλής).

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Η παραπάνω υπόθεση μπορεί να φαντάζει ως ένας μακρινός εφιάλτης ή καταστροφολογία με βαθύτερους πολιτικούς σκοπούς. Ωστόσο δεν είναι τόσο απόμακρη, όσο θα θέλαμε να ελπίζουμε... Και μακάρι να είχαμε άδικο.

Η απόκτηση πυρηνικής τεχνολογίας και ο έλεγχος όλων των ενεργειακών πόρων θα έχει ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα την ανάδειξη της Τουρκίας σε παγκόσμια υπερδύναμη και χωροφύλακα της περιοχής[2]. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ακόμα και για αναβίωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας (πράγμα πολύ ενδιαφέρον, αν συνδυασθεί με τις διακηρύξεις του καθηγητή και συμβούλου του Τ. Οζάλ, κ.Κιτσίκη, περί ευτυχούς συμβιώσεως των δύο εθνών υπό την σκέπη της Υψηλής Πύλης (!!!) και με την «υπό κατασκευήν» Ελληνο-Τουρκική φιλιαυστερία, εξ αφορμής των σεισμών). Οι διεκδικήσεις και το θράσος των Τουρκομογγόλων θα πάρουν ασφαλώς πρωτόγνωρες διαστάσεις, αφού ακόμα και μία Εθνικιστική και συνειδητοποιημένη Ρωσία δεν θα αποτελεί πιά το φόβητρο του παρελθόντος. Το μόνο σίγουρο

[2] Βλ. δηλώσεις του πρωθυπουργού του Αττίλα Ετσεβίτ ότι: «όποιος τα βάλει με την Τουρκία, χάνει», με αφορμή την σύλληψη του Οτσαλάν. Παρ' ότι, βεβαίως, στα λόγια υποκρύπτεται η κατάντια μας, στην οποίαν θα ταίριαζε η διαπίστωσις: «όποιος τα βάζει με την «Ελληνική» Δημοκρατία κερδίζει»!!!

είναι ότι θα ανοίξουν οι ασκοί του Αιόλου για την ευρύτερη περιοχή, καθώς θίγονται τα ζωτικά συμφέροντα πολλών χωρών (όπως η Ελλάδα, η Συρία, το Ιράκ, το Ιράν, η Αρμενία, η Ρωσία και το σύνολο του αραβικού κόσμου).

Δεδομένη πρέπει να θεωρείται η μη αντίδραση των ραγιάδικων, (τυπικώς) «ελληνικών» κυβερνήσεων σε οποιαδήποτε εξέλιξη. Ήδη οι ελληνικοί πολιτικοί παράγοντες έχουν δώσει το «στίγμα» τους καθώς, ενώ η Τουρκία είναι πολύ κοντά στην αγορά των πυρηνικών αντιδραστήρων, Έλληνες βουλευτές στέλνουν... επιστολές στους Καναδούς συναδέλφους τους[3]. Ως πιθανότερο σενάριο φέρεται να βρεθούμε προ τετελεσμένου γεγονότος και να ακούσουμε πάλι με την χαρακτηριστική γλοιώδη υποκρισία των πολιτικάντηδων: «Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα! Τι θέλετε, πόλεμο;». Ύστερα θα κατηγορηθούμε για πολεμοκαπηλία, ακραίες θέσεις κ.ο.κ..

Η θέση και η άποψη των Ελλήνων Εθνικοσοσιαλιστών είναι μία: η Τουρκία έχει ιστορικά αποδείξει ότι δεν κρατά ούτε λόγους, ούτε υποσχέσεις, ούτε σέβεται το (ανύπαρκτο) Διεθνές Δίκαιο. **Είναι ντροπή για τους σύγχρονους Έλληνες αυτό το κράτος-συνοθύλευμα Τουρκομογγόλων, γενιτσάρων, Εβραίων, Καυκασίων κ.ά. να διεκδικεί τον κυρίαρχο ρόλο της περιοχής: Για 'μας οι αδρανείς και ανίκανοι πολιτικάντηδες είναι υποθηκευταί του Μέλλοντος της Φυλής, ενσυνείδητοι ή ασυνείδητοι προδότες του Έθνους - και πρέπει να τους διώξουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται, πρίν να είναι πολύ αργά...** Λύσεις υπάρχουν - και μάλιστα πολλές. Αρκεί να θυμηθούμε την αντιμετώπιση της πυρηνικής απειλής από το Ισραήλ[4], υπό την προϋπόθεση ενός Εθνικού Κράτους. **Άρα το σημερινό προδοτικό κράτος είναι ο βασικός μας στόχος ως ο υπ' αριθμόν 1 εχθρός του Έθνους.**

Και όταν έρθει η Μεγάλη Στιγμή, η Μητέρα όλων των Μαχών, η Β' Επανάσταση του Γένους, πρέπει να θυμόμαστε πρωτίστως ένα πράγμα:

ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΕΝΟΥΣ !

---

[3] Αυτοί οι κατ' ευφημισμόν κύριοι δεν γνωρίζουν ή δεν θέλουν να παραδεχθούν ότι οι σχέσεις μεταξύ κρατών έχουν μία βάση και έναν προσδιοριστή: **την σχέση Ισχύος. Ισχυρές χώρες και Έθνη μπορούν να διεκδικούν, να ελπίζουν, να δημιουργούν.** Οι αδύναμοι και δειλοί λαοί (γιατί στο κάτω κάτω αξίζουμε αυτά που μας συμβαίνουν...) προσπαθούν να κρύψουν την αδυναμία τους πίσω από εκφράσεις όπως: διπλωματικές πρωτοβουλίες, ανθρώπινα δικαιώματα, ειρηνευτικές διαμεσολαβήσεις, επιτροπές «σοφών», σταθεροποιητικοί παράγοντες, «δεν διεκδικούμε τίποτα» και «ευχαριστούμε τους Αμερικανούς».

[4] Αεροπορικοί βομβαρδισμοί των ανεγερθέντων Ιρακινών εγκαταστάσεων.

Αφιέρωμα: Εκλογές 2000

«Στα άτομα η παραφροσύνη είναι κάτι σπάνιο, αλλά στις ομάδες, τα κόμματα, στους λαούς, στις εποχές ο κανόνας.»

Φρ. Νίτσε

«(Η Ελλάς...) δεν θα δημιουργηθεί ποτέ με Κλέφτας και μεταμφιεσμένους Κλέφτας, τριακοσίους ή διακοσίους ή εκατό, με Βουλάς, Συντάγματα, Εθνοσυνελεύσεις, ψηφοφορίας Λαϊκάς, Εκλογάς και τα παρόμοια προ-αιώνια εμπαικτικότατα ξεράσματα, και με Λαόν, συστηματικώς διαφθαρέντα έως το κόκκαλον, από των ανωτάτων στρωμάτων έως των κατωτάτων. Λαόν αποβλακωθέντα εις τοιούτον σημείον, ώστε να εμπαίζεται χυδαιότατα ότι έχει Ελευθερίας διότι έχει ψήφον, ενώ είναι Σκλάβος ελεεινότατος, εκατομμυρίων Ατίμων Σκλαβιών, ενώ ο κάθε έχων όρεξιν, να φορτώσει ένα κάρο σκουπιδιών με σάπια μονόδραχμα, δύναται να αγοράσει και τας ελευθερίας του και την ψήφον του και αυτόν ολόκληρον... προς πέντε δραχμάς το κεφάλι...»

Π.Γιαννόπουλος

Ματιές στο Μέλλον του Εκσυγχρονισμού

Συνέντευξις τύπου του Πρωθυπουργού Κ. Σημίτη της 10ης/8/2007

Σας κάλεσα όλους εδώ σήμερα τους εκπροσώπους των Μ.Μ.Ε. για να σας αναγγείλω μία μεγάλη νίκη της Ελληνικής Διπλωματίας. Όπως καλά γνωρίζετε, η «εξωτερική πολιτική των πολιτών» που ξεκίνησε μετά τις μεγάλες (σ.σ.: Τσιφτετελο-)συνάξεις εκατέρωθεν του Αιγαίου επ' ευκαιρία των σεισμών του 1999 και υπό την εμπνευσμένη ηγεσία του Γ. Παπανδρέου κι επισημοποιήθηκε με την επίσκεψι του τελευταίου στην Τουρκία, στις αρχές του 2000, απέδωσε τα τελευταία χρόνια τους καρπούς της ειρήνης, της ασφάλειας, της προόδου, της υψηλής πότητας (μτφρ: ποιότητας) ζωής, της συνεργασίας και του εκσυγχρονισμού, μακρυά από αναχρονιστικά πάθη, εθνικιστικούς φανατισμούς και ιστορικές προκαταλήψεις.

Ο λαός, αναγνωρίζοντας εκείνες τις φιλότιμες προσπάθειες μας και την εξέχουσα θέση στην οποίαν μας εντάσσουν οργανικά και δυναμικά μέσα στα πλαίσια της **Ν.Π.Τ.Π.** (σ.σ.: **Νέας Παγκόσμιας Τάξης Πραγμάτων**, όρος που αντικατέστησε το προσωρινό όραμα της Ο.Ν.Ε. ως ιδεώδες και στόχος των προοδευμένων λαών), μας εμπιστεύθηκε την ψήφο του στις εκλογές της 9ης/4/2000. Έτσι, η λαϊκή επιταγή ήταν σαφής: να προχωρήσουμε παραπέρα στον δρόμο της ειρήνης και της φιλίας που είχαμε χαράξει.

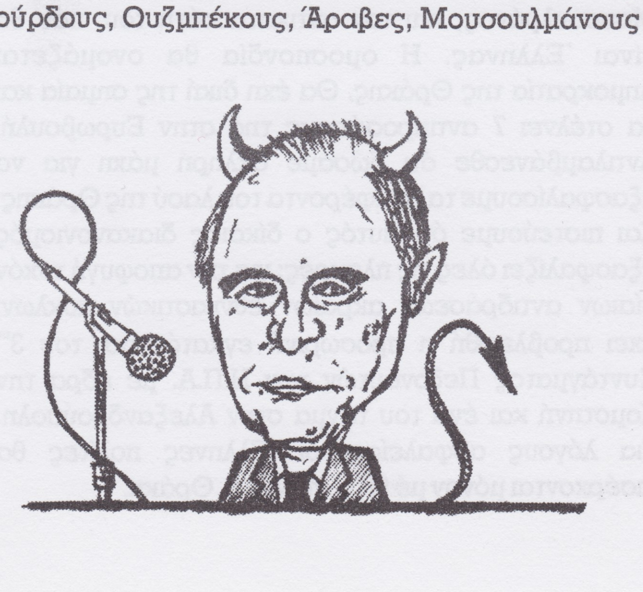
Ανταποκρινόμενοι, λοιπόν, στην λαϊκή επιταγή, αποφασίσαμε ότι το Αιγαίο πρέπει από πέλαγος που μας χωρίζει, να γίνη μία θάλασσα που μας ενώνει με την Τουρκία. Έτσι προχωρήσαμε, ως γνωστόν, το 2002 στην συνεκμετάλευσι του Αιγαίου και στον από κοινού επιχειρησιακό του έλεγχο. Αυτό ήδη μας αποφέρει τεράστια οικονομικά οφέλη - αφού, μάλιστα, έχουμε καταφέρει, έπειτα από σκληρές διαπραγματεύσεις , να ανυψώσουμε το αρχικώς από την ανάδοχο εταιρία S.G.F.C. (Salomon and Abraam Gas and Fuel Corporation) προταθέν 3% σε 4% - κι έτσι έχουμε Ελλάδα και Τουρκία από 2% δικαίωμα επί των παραγομένων προϊόντων. Μια νέα εποχή ειρήνης και συνεργασίας ξεκίνησε!

Μετά τις εκλογές του 2004, οπότε και σχηματίσθηκε η παρούσα κυβέρνησι συνεργασίας ΠΑ.ΣΟ.Κ. Κ.Γ.Α. - Συνασπισμού (της Αριστεράς και της Προδοσίας) (σ.σ.: το νεοϊδρυθέν Κ.Γ.Α. Κόμμα Γιαπιδικής Αλληλεγγύης - υπό τον Δ. Αβραμόπουλο με αντιπρόεδρο τον Ανδριανόπουλο), οι ειρηνιστικές προσπάθειές μας συνεχίσθηκαν και εντάθηκαν.

Γνωρίζετε, για παράδειγμα, ότι στο Δήμο Σοφάδων επιβάλαμε το 50% του Δημοτικού Συμβουλίου ν' αποτελείται από Έλληνες αθίγγανους. Το ίδιο και στο Ζεφύρι. Το μέτρο μελετάται και σε άλλες περιοχές. Ήδη η UNICEF και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο μάς θεωρούν παγκοσμίως πρότυπα προς μίμησι. Η ειρήνη και η δημοκρατία απαιτούν θυσίες κι ενεργό επίδειξι καλής θελήσεως συνεχώς.

Κι αυτά τα, με τόσο κόπο αποκτημένα, αγαθά, είμαστε αποφασισμένοι να τα προασπίσουμε αλλά και να τα ολοκληρώσουμε. Αλλιώς διατρέχουμε τον κίνδυνο να περιπέσουμε στην προτέρα κατάστασι. Όμως τα ρεαλιστικά δεδομένα μιάς τέτοιας προοπτικής θα ήταν καταστροφικά!

Με το γνωστό μας δημογραφικό πρόβλημα και την παράλληλη μείωσι της θητείας, με τις κοινωνικά αναγκαίες περικοπές των δυσβάστακτων αμυντικών μας δαπανών και τον εναρμονισμό του ποσοστού των μ' εκείνο των λοιπών χωρών της Ε.Ε. και με την εμπέδωσι του πνεύματος ειρήνης και φιλίας στις τάξεις των Ε.Δ. (Ενόπλων Δυνάμεων), κάθε επιστροφή στα παλιά θα ήταν εξωπραγματική. Εξ άλλου ήδη γνωρίζετε ότι οι Ε.Δ. έχουν με ειδικούς διαγωνισμούς προσλάβει 25.000 αθίγγανους, Κούρδους, Ουζμπέκους, Άραβες, Μουσουλμάνους

κι Αλβανούς. Το όφελος απ' αυτές τις προσλήψεις ήταν πολλαπλό: πρώτ' απ' όλα εναρμονιζόμαστε με το πνεύμα της Ν.Π.Τ.Π. κι εξασφαλίζουμε έτσι και την πολύτιμη αμερικανική στρατιωτική βοήθεια. Δεύτερον επιλύουμε το οξύ πρόβλημα της στελέχωσης των Ε.Δ. αφού, μετά την απαγόρευση πρόσληψης τοξικομανών, οι διαθέσιμοι Ελληνικής καταγωγής ήσαν ανεπαρκείς. Τρίτον, μας δίδεται η δυνατότητα περαιτέρω μείωσης της θητείας. Η Ελληνική νεολαία έχει δικαίωμα στην ζωή και δεν θα την αναλώσουμε μέσα σε μια αποπνικτική και μακρόσυρτη στρατιωτική θητεία. Μπορεί, έτσι, με περισσότερο ζήλο να συνεχίσει να επιδίδεται στα ειρηνικά της έργα.

Όμως, αντιλαμβάνεσθε ότι το νέο αυτό αίμα των Ε.Δ. δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιηθή σε σκοπούς και στο πνεύμα της εθνικιστικής ματαιοδοξίας των παλιών κατοίκων αυτής της χώρας που, ούτως ή άλλως, εξαφανίζονται με γοργούς ρυθμούς. Η πορεία μας είναι, λοιπόν, μονόδρομος.

Κι ερχόμαστε, έτσι, στο προκείμενο υπό το φως αυτής της γενικής πραγματικότητος.

Όλοι γνωρίζετε ότι οι Μουσουλμάνοι της Δ.Θράκης σήμερα αποτελούν πλειοψηφία. Σεβόμενοι τις αρχές της αυτοδιάθεσης και της Δημοκρατίας, ήμασταν υποχρεωμένοι να προχωρήσουμε σε κάποια μορφή αυτονόμησης, αφού αυτό επιθυμούν. Εμείς, επιτύχαμε παρ' όλ' αυτά την διζωνική λύση, κατά το πρότυπο της Κύπρου, έπειτα από σκληρές διαπραγματεύσεις.

Η Ελληνική πλευρά θα κατέχη μία παραλιακή ζώνη σύν το βόρειο κομμάτι του Έβρου. Η μουσουλμανική υποχρεώνεται να εγγυηθή διάδρομο επικοινωνίας αυτού του απομονωμένου κομματιού με την Αλεξανδρούπολη. Η Αλεξανδρούπολη θα μοιρασθή 50-50%, η Ξάνθη θα είναι η πρωτεύουσα του Ελληνικού τομέα και η Κομοτηνή του Τουρκικού. Θα εκλέγονται δύο κυβερνήσεις και θα έχουν ένα κοινό εκτελεστικό όργανο υπό τον Ύπατο Αρμοστή, που θα είναι Μουσουλμάνος, και τον αντικαταστάτη του, που θα είναι Έλληνας. Η ομοσπονδία θα ονομάζεται Δημοκρατία της Θράκης. Θα έχη δική της σημαία και θα στέλνει 7 αντιπροσώπους της στην Ευρωβουλή. Αντιλαμβάνεσθε ότι δώσαμε σκληρή μάχη για να εξασφαλίσουμε τα συμφέροντα του λαού της Θράκης. Και πιστεύουμε ότι αυτός ο δίκαιος διακανονισμός εξασφαλίζει όλες τις πλευρές: για την αποφυγή τυχόν βίαιων αντιδράσεων ακραίων εθνικιστικών κύκλων, έχει προβλεφθή η προσωρινή εγκατάστασι του 3ου Συντάγματος Πεζοναυτών των Η.Π.Α. με έδρα την Κομοτηνή και ένα του τάγμα στην Αλεξανδρούπολη. Για λόγους ασφαλείας, οι Έλληνες πολίτες θα εισέρχονται μόνον μέ βίζα στην Δυτ. Θράκη.

Οι χειρισμοί μας έχουν κερδίσει την επιδοκιμασία και τον θαυμασμό όλων των χωρών. Σας αποκαλύπτω δε εμπιστευτικώς, ότι ο κ. Γ. Παπανδρέου που επελήφθη των επί μέρους διαπραγματεύσεων, μετά το βραβείο τού Ιδρύματος Σόρος τον Μάιο του 2000 στην Ν. Υόρκη, είναι ο κύριος φετεινός υποψήφιος για το Νόμπελ Ειρήνης. Αντιλαμβάνεσθε ότι τέτοιες διακρίσεις αποτελούν εξαιρετική τιμή για την χώρα μας.

Και τώρα είμαι έτοιμος να απαντήσω σε ερωτήσεις σας.

Θ.Ρ.: Κύριε πρωθυπουργέ, γνωρίζετε ότι το Δημοτικό Συμβούλιο Θάσου εκήρυξε πρό διμήνου ομοφώνως ανεπιθύμητη την Βάσι της Τουρκικής Εταιρίας Πετρελαίων στο Ανατολικό της τμήμα και απαγόρευσε την επί ιστού έπαρσι της Τουρκικής Σημαίας στο νησί. Πώς σκοπεύετε να χειρισθήτε τυχόν παρόμοιες αντιδράσεις Ελλήνων τοπικών αρχόντων της Θράκης;

Κ.Σ.: Το Δημοτικό Συμβούλιο της Θάσου δεν είναι εξουσιοδοτημένο ν' ασκή εξωτερική πολιτική. Τέτοιες απαράδεκτες πρωτοβουλίες, όπως εκείνη του Δημάρχου Καλύμνου που κατέβασε την τουρκική σημαία κι έβαλε την Ελληνική στα Ίμια τον Ιανουάριο του '96, αντιστρατεύονται την λαϊκή βούλησι, όπως αυτή εκφράζεται μέσ' από τα δημοκρατικά εκλεγμένα αρμόδια όργανα της Κυβέρνησης. Κανείς δεν δικαιούται να θεωρή τον εαυτό του πιο πατριώτη από άλλους! Εμείς προασπίζουμε τα εθνικά μας συμφέροντα με σύνεσι και προοπτική. Ήδη οι δημοτικοί σύμβουλοι της Θάσου έχουν εγκληθή από τις αντίστοιχες κομματικές τους ηγεσίες και η αρχική τους επιθετική διάθεσι έχει ανασχεθή. Όσο για την Θράκη, έχουμε απ' όλα τα κόμματα στείλει σχετικές εγκυκλίους στις τοπικές οργανώσεις και, φυσιολογικά, αναμένουμε πλήρη συμμόρφωσι και παράλληλη απομόνωσι των τυχόν αντιδραστικών στοιχείων.

Β.Δ.: Πώς συγκαταλέξατε στην ίδια κατηγορία τους Πομάκους με τους Τουρκογενείς και τους αθίγγανους της Θράκης ενώ αυτοί, ως γνωστόν, είναι αρχαίο θρακικό φύλο που φυσιολογικά εντάσσεται στον ελληνικό κορμό; Ήδη η Ανεξάρτητη Κίνησι Αγριάνων έχει διαμαρτυρηθή και προεξαγγείλει απείθεια.

Κ.Σ.: Εμείς δεν δρούμε με ρατσιστικά κριτήρια. Εξ άλλου, από παλαιά μιλούσαμε για Μουσουλμανική μειονότητα (σ.σ.: η συνθήκη της Λωζάνης ομιλεί περί «μουσουλμανικών μειονοτήτων» και όχι περί

«μουσουλμανικής μειονότητος», που, υπό το πρόσχημα δήθεν εθνικής πολιτικής, συνέπηξε με την τουρκόδουλη τακτική του το πολιτικό κατεστημένο, στέλνοντας και τούρκους δασκάλους και ιμάμηδες στα χωριά των Αγριάνων για να τους μετατρέψουν σε φυλετικούς γενιτσάρους!!!) και δεν πρωτοτυπήσαμε στην ενιαία θεώρησι των Μουσουλμάνων της Θράκης. Τώρα, όταν αυτοί, τουλάχιστον κατά πλειοψηφίαν, επιμένουν ν' αυτοχαρακτηρίζονται ως Τούρκοι, επί τέλους αυτό αποτελεί δημοκρατικό τους δικαίωμα κι εμείς δεν μπορούμε να τους το απαγορεύσουμε. Εξ άλλου πολιτική μας είναι η κατά το δυνατόν ταχύτερη επιμειξία όλων αυτών των στοιχείων μεταξύ τους αλλά και με τους Χριστιανούς, ώστε να εξαφανισθούν οι διαφορές, οι συγκρούσεις κι οι εντάσεις στην περιοχή. Ακούσατε, άλλως τε, και μόνοι σας την τελευταία προειδοποίησι του Υπουργού Εξωτερικών των Η.Π.Α. κ. Σάμιουελ Αμπράμοβιτς προς τους βαλκανικούς λαούς για ομοψυχία, ειρήνη, αντιεθνικισμό και δημοκρατία - και να ξέρετε ότι κυρίως αφορούσε εμάς τους Έλληνες. Δεν σας κρύβω δε, ότι οι τελευταίες μας κινήσεις έγιναν υπό την αιγίδα και καθοδήγησι του κ. Αμπράμοβιτς.

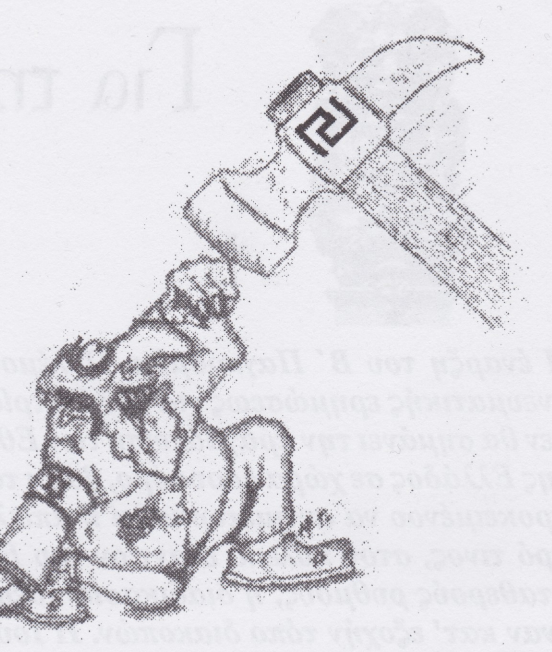
Δ.Α.: Γνωρίζετε ότι κάποιοι κάνουν λόγο περί εθνικής προδοσίας...

Κ.Σ.: Οι επιλογές μας είναι μονόδρομος. Οι εποχές αυτών των θερμοκέφαλων εθνικιστών έχουν παρέλθει. Δεν υπάρχουν προϋποθέσεις για καμμία άλλη επιλογή από μέρους μας. Αν αρνιόμασταν θα μας επεβάλλοντο χειρότεροι όροι και θα ήμασταν και οι αποδοπομπαίοι τράγοι της Ν.Π.Τ.Π.. Αυτό θα θέλατε, την διεθνή απομόνωσι;

Δ.Α.: Μήπως όμως η δική σας πολιτική οδήγησε σ' αυτόν τον μονόδρομο;

Κ.Σ.: Η πολιτική μας υπαγορεύεται πάντα απ' την λαϊκή ετυμηγορία και την επιθυμία του λαού για προσέγγιση, φιλία, ειρήνη και συνεργασία. Εξ άλλου στο Διακομματικό Συμβούλιο Εξωτερικής Πολιτικής που συστήσαμε το 2003 δεν είχε κανείς ποτέ ουσιαστικές ενστάσεις. Άρα, όλοι συμφωνούσαν σε όλα! Ο λαός μάς στηρίζει ομόψυχα! Εξ άλλου τί θέλατε, να είχαμε ακολουθήσει πολιτική ρατσιστικών διακρίσεων;

Ο αγαπητός «Ιός» της «Ελευθεροτυπίας» έχει τον λόγο.

«Ιός»: Υπάρχουν ακόμη δύο τέτοια μεγάλα θέματα που πρέπει να λυθούν: Αυτό της Μακεδονίας και της Τσαμουριάς. Εξ άλλου θα έπρεπε, ως προνοητικός πολιτικός, να περιστείλετε την δραστηριότητα ακραίων εθνικιστικών κύκλων όχι μόνο κατασταλτικά αλλά και προληπτικά. Πρέπει να συλλάβετε τα μέλη, τους φίλους και τους συμπαθούντες των ακραιφνών, κατ' αρχήν, εθνικοσοσιαλιστικών ομάδων - τουλάχιστον μέχρις εξομαλύνσεως της καταστάσεως.

Κ.Σ.: Έχετε απόλυτο δίκιο, αγαπητέ μου. Μου το έχει συστήσει και το πολυεθνικό επιτελείο σοφών του Υπουργείου Εξωτερικών του κ. Παπανδρέου. Όμως τα θέματα αυτά πρέπει ν' αφεθούν να ωριμάσουν πρώτα - γιατί διαφορετικά μπορεί να προκαλέσουμε αντίθετα αποτελέσματα. Δέν θα πρέπει ν' αφήσουμε ν' αφυπνισθή καί ν' ανδρωθή μία νεοφασίζουσα "Λαϊκή Επιταγή" - πού θ' αντιτίθεται στην "λαϊκή εντολή" των δημοκρατικών μας διεργασιών... Εσείς γνωρίζετε καλά ότι το έχουμε υπ' όψει μας - αλλ' απαιτείται προσοχή...

Όσο για τις συλλήψεις που αναφέρατε, έχουν ήδη ξεκινήσει από χθες βράδυ.

Παρακαλώ, τι φασαρία γίνεται εκεί στο βάθος; Ποιος είναι ο ξανθός κύριος με τον πλεβόα;

- Ο εκπρόσωπος της Λαϊκής Επιταγής. Τελείτε υπό κράτησιν και κατηγορείσθε για εσχάτη προδοσία. Το κτίριο είναι αποκλεισμένο από παντού.

Κ.Σ.: Μά... δεν σας έχουν συλλάβει;

Για την Διονυσιακή Φύση της Εποχής

Χ.Μπάλλας

Η έναρξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου θα σηματοδοτήσει μία περίπου δεκαετία υλικής και πνευματικής ερημώσεως για την Πατρίδα μας. Η λήξη των πολεμικών επιχειρήσεων, όχι απλώς δεν θα σημάνει την πραγμάτωση των Εθνικών δικαίων της, αλλά θα είναι η αρχή της μετατροπής της Ελλάδος σε χώρα δορυφόρο, βάση των στρατευμάτων των «καλών» δυτικών συμμάχων μας, προκειμένου να αντιμετωπισθεί η απειλή των Σοβιετικών - των συμμάχων τους δηλαδή, μέχρι πρό τινος, στον πόλεμο εναντίον του Εθνικοσοσιαλισμού. Παράλληλα ξεκινά, με αργούς αλλά σταθερούς ρυθμούς, η διαδικασία «θερετροποιήσεως» της Πατρίδος μας, η μετάλλαξή της σ' έναν κατ' εξοχήν τόπο διακοπών. Η Ιουδαϊκή τάξη πραγμάτων επιφυλάσσει για την Ελλάδα το μέλλον ενός πεδίου εκτονώσεως των συντεθλιμμένων από την καπιταλιστική μέγγενη ξένων. Η τρίμηνη καλοκαιρινή ασυδοσία είναι το ασφαλέστερο μέσο απονευρώσεως, προκειμένου το υπόλοιπο χρονικό διάστημα του έτους να είναι ελεύθεροι να καταπίνουν ό,τι οι σκιώδεις αφέντες είχαν αποφασίσει για αυτούς.

Η δύναμη των συμβόλων είναι τεράστια. Και αυτό οι διδάσκαλοι του ψεύδους ασφαλώς το γνωρίζουν πάρα πολύ καλά. Τι πιό καίριο, τι προσφορότερο για να εκφράσει, λοιπόν, την νεοδιαμορφωθείσα κατάσταση, από τον Διόνυσο! Ο θεός αυτός της τεχνητής ευθυμίας, του χαχανητού, της εκτροπής, της διασκεδάσεως (του «σκορπίσματος» δηλαδή) θα προβληθή, παντοιοτρόπως και στην διαπασών, ως η ταιριαστή εμβληματική φιγούρα της νέας και, δυστυχώς, καθ' όλα μικράς Ελλάδος...

Παράλληλα στις ημέρες μας συνεχίζεται ένας Πόλεμος ο οποίος ξεκίνησε, ούτε λίγο ούτε πολύ, εδώ και περίπου πέντε χιλιάδες χρόνια: Πόλεμος ο οποίος ίσως εν τέλει αποτελεί την καλύτερη μαρτυρία για την αδιάσπαστη συνέχεια του Έθνους μας! **Συνεχίζεται ο Πόλεμος μεταξύ αφ' ενός του χθονίου προελληνικού κοσμοειδώλου, του κοσμοειδώλου δηλαδή που αντιπροσωπεύουν οι λαοί που ζουν στον ευρύτερο Ελλαδικό χώρο προ της Καθόδου των Ελλήνων - των Αρίων δηλαδή φορέων μιας τελείως διαφορετικής θεάσεως του κόσμου, αφ' ετέρου, θεάσεως πού δεν είναι άλλη από την φωτεινή εκείνη Αρχή που εγέννησε τον πολιτισμό της Αρχαίας Ελλάδος, όπου έλαβε μορφή ό,τι δια μέσου των αιώνων εκτιμήθηκε και λατρεύθηκε ως το κατ' εξοχήν Αληθές, Ευγενές, Ωραίο, Μεγαλειώδες.**

Δυστυχώς, μετά λύπης παρατηρούμε ότι σήμερα οι πλέον ένθερμοι ζηλωταί των προελληνικών αρχών είναι αυτοί που, προκύψαντες εσχάτως, τα τελευταία πέντε έτη περίπου έχουν αναλάβει εργολαβικώς την «προάσπιση» των Ιδεωδών της Αρχαίας Ελλάδος. **Η ανευθυνότης, η αγυρτεία, το θράσος των εν λόγω αυτοαποκαλουμένων «συγγραφέων-ερευνητών» ξεπερνά κάθε όριο** καθώς, προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα διάφορα σκοτεινά συμφέροντα που κρύβονται πίσω από πολλούς εξ αυτών, αλλά και για να ικανοποιήσουν την καταφανή μωροφιλοδοξία που τους χαρακτηρίζει (γεμίζοντας ταυτόχρονα τα θυλάκιά τους), **φροντίζουν, με απόκρυψη ή διαστρέβλωση ή βεβιασμένη παρερμηνεία των πηγών, να δημιουργούν λανθασμένες εντυπώσεις σ' ένα κοινό εξ ορισμού μη ειδικό στον τομέα αυτό**. Ένα κοινό το οποίο χαρακτηρίζει η ευκολία να δέχεται, άκριτα και άβουλα, οποιοδήποτε αυτόκλητο «αρχαιογνωστικό» θέσφατο, στην προσπάθειά του να καταστή κοινωνό, εν μιά νυκτί, του αρχαίου Ελληνικού πνεύματος - ούτως ώστε, βαυκαλιζόμενο για τα κατορθώματα των αρχαίων προγόνων, νά λησμονεί την σημερινή του κακομοιριά.

Κατ' ουσίαν, και με ελάχιστες εξαιρέσεις, προβάλλονται ως ιδεώδη της αρχαίας Ελλάδος οι ιδέες, τα πρόσωπα και τα πράγματα **που είτε δρομολόγησαν την παρακμή του αρχαίου κόσμου, είτε έχαιραν μεγάλης εκτιμήσεως στους χρόνους της παρακμής (Ορφικοί, μυστηριακές λατρείες, Πυθαγόρας, κλπ)**. Διόλου παράξενο που φιγούρα δημοφιλέστατη στους κύκλους αυτούς αποτελεί, λοιπόν, ο θεός Διόνυσος (για την δύναμη των συμβόλων υπαινιχθήκαμε παραπάνω). Η μεγάλη προβολή του συνδέεται αναμφιβόλως με την προσπάθεια εφευρέσεως ενός ευσχήμου τρόπου για την δικαιολόγηση του καθημερινού κατρακυλίσματος, με την έλλειψη οποιασδήποτε αισθήσεως του Καθήκοντος, οποιασδήποτε

Υποχρεώσεως με την υψηλοτέρα έννοια των λέξεων αυτών - για την δικαιολόγηση ενός «διονυσιασμού» που υποτίθεται πως εκφράζει την εύθυμη «χαλαρή» πλευρά του νεοέλληνα και δικαιολογεί κάθε του ασυδοσία...

Αυτό προχωρεί ευκολώτερα καθώς οι «πρωθιερείς» του Διονύσου με τις αποκριάτικες χλαμύδες και τα τουριστικά σανδάλια προσφέρουν μία εικόνα του Διονύσου ελλιπή, φαλκιδευμένη, όχι πλήρη - αφού η μία, και σχεδόν εντελώς άγνωστη στο ευρύ κοινό, εκ των δύο κυρίων ιδιοτήτων της εν λόγω θεότητος θα έβαζε σε σκέψεις και υποψίες αρκετούς από τους διονυσιαζομένους κρασοπότες: **Ο Διόνυσος παρουσιάζεται πάντοτε στις αρχαίες πηγές και ως θεότητα του θανάτου! Ενός θανάτου που δεν πρέπει να συνδέεται αποκλειστικά και μόνο με την βιολογική ύπαρξη, αλλά πρωτίστως με την πνευματικότητα και τον ψυχικό κόσμο. Ενός εσωτερικού «θανάτου», μίας σκοτεινής καταστάσεως, στην οποίαν αναποφεύκτως οδηγεί ο τρόπος ζωής που υπαγορεύει ο θεός αυτός - όσο κι άν, παροδικώς, τα φαινόμενα είναι διαφορετικά!**

Μορφή του Διονύσου, εμφανέστατα θηλυπρεπής

Στο πρόσωπο του Διονύσου αντικρύζει κανείς μια από τις πιο τυπικές επιβιώσεις του προελληνικού κόσμου στην αρχαία Ελλάδα καί μετά την άφιξη των Αρίων, η οποία κατά βάσιν σηματοδοτεί την εγκαθίδρυση μίας Κοσμοαντιλήψεως ολωσδιόλου διαφορετικής απ' αυτήν των προελλήνων. Ο Διόνυσος, και ό,τι η θεότης αυτή εκπροσωπεί, θα διεισδύσει ήδη πολύ πρώιμα στην Ελληνική κοινότητα, αφού το όνομά του ανιχνεύεται σε πινακίδες γραμμικής Β΄. **Ο θεός βέβαια δεν θα γίνει ποτέ πλήρως αποδεκτός, πράγμα πού εμμέσως προδίδει και η κατ' ανοχήν, "λάθρα", περαιτέρω επιβίωση του και στους Έλληνες, αφού ποτέ δεν θα ενταχθή στο Δωδεκάθεο**, ενώ στα Ομηρικά Έπη, την τυπικότερη παράδοση των Αρίων Ελλήνων, εντοπίζεται μόνον τέσσερις φορές - και μάλιστα στα στρώματά τους που θεωρούνται υστερότερες προσθήκες[1]. Σταδιακά, και καθώς ο αρχαίος κόσμος θα εκφυλίζεται, η λατρεία του Διονύσου θα τυγχάνει όλο και μεγαλύτερης αποδοχής, με αποκορύφωμα τα υστεροελληνιστικά χρόνια, όπως θα δούμε και παρακάτω.

Οφείλουμε να λάβουμε υπ' όψιν μας, προτού επεκταθούμε περαιτέρω, ότι ο προελληνικός πολιτισμός αποτελεί κατ' ουσίαν μία έκφραση της πολιτιστικής «κοινής» της Μέσης Ανατολής, της Μεσογείου αλλά και της Κεντρικής Ευρώπης προ του 4.000 π.Χ.. Πιθανότατα αυτή η πολιτιστική «κοινή» έχει ως κοιτίδα της την ευρύτερη περιοχή της Μικράς Ασίας, απ' όπου και εξαπλώνεται. Το υποκείμενο δέ προ-άριο κοσμοείδωλό της έχει ορισμένες χαρακτηριστικότατες εκφάνσεις. Μία εξ αυτών είναι η Μητριαρχία και η αμέσως μ' αυτήν συνδεδεμένη Σεληνιακή λατρεία, μ' όλους τους συμβολισμούς της. Κεντρικό στοιχείο αυτού του προαρίου κοσμοειδώλου αποτελεί η χθονία λατρεία σ' όλες της τις εκδηλώσεις.

Όλα τ' ανωτέρω γνωρίσματα εντοπίζονται αμέσως στην Διονυσιακή λατρεία. Πρόκειται για μια λατρεία η οποία χαρακτηρίζεται κατ' εξοχήν από τον Μαιναδισμό, την ένθεο, δηλαδή, μανία η οποία καταλαμβάνει τις υπό την επήρρεια του θεού τελούσες γυναίκες - και η οποία ξυπνά σ' αυτές τα πιο άγρια ένστικτα, προσδίδοντας μια φοβερή και ανεξέλεγκτη ισχύ. **Μια ισχύ η οποία και στρέφεται ευθέως εναντίον της Ανδρικής Αρχής, της Πατριαρχίας - και του εξ αυτής απορρέοντος τρόπου συγκροτήσεως της Κοινότητος σ' ολόκληρον τον Ινδοευρωπαϊκό κόσμο.** Ο μαιναδισμός ανατρέπει τις φυσικές ισορροπίες και περιάγει την ελληνική Κοινότητα στο χάος.

Μιάν από τις ενδεικτικότερες περιγραφές του Διονυσιακού τρόπου ζωής καταθέτει ο **Ευριπίδης** στην τραγωδία του «***Βάκχαι***», πού ως κεντρικό της μύθο έχει την προσπάθεια επιβολής της θρησκείας

[1] Μία από τις ελάχιστες αναφορές στον Διόνυσο, είναι και αυτή που γίνεται στους στίχους 130-136 της Ζ΄ ραψωδίας της Ιλιάδος. Ο βασιλεύς της Θράκης Λυκούργος, χτυπά με το βούκεντρό του τίς Μαινάδες, οι οποίες έντρομες πετούν κάτω τους θυρσούς τους, καθώς διασκορπίζονται πανικόβλητες. Ο δε θεός Διόνυσος, επι κεφαλής του «θιάσου» αυτού, που προσπαθεί να διαδώσει την θρησκεία του στην Θράκη, καταφεύγει φοβισμένος, τρέμοντας, μέσα στην θάλασσα, όπου βρίσκει καταφύγιο στην αγκαλιά της Θέτιδος…

του Διονύσου στην πόλη των Θηβών, την σθεναρή αντίσταση που προβάλλει ο βασιλεύς Πενθεύς και τα μέσα που περιέρχεται ο θεός προκειμένου να επιβληθεί. Ο τραγικός ποιητής είναι πραγματικά συγκλονιστικός. Η αγριότητα που αναδύεται στις γυναίκες που θα αποτελέσουν την ακολουθία του Διονύσου, η ωμότητά τους, η λύσσα τους, οι πράξεις στις οποίες προβαίνουν, συναγωνίζονται εκείνες της πλέον ευφαντάστου ταινίας τρόμου! Η μητέρα του βασιλιά, υπό το κράτος της διονυσιακής μανίας, δεν αναγνωρίζει τον ίδιο της τον γυιό και, αφού τον σκοτώνει, διασκορπίζει μαζί με τις άλλες γυναίκες των Θηβών - μαινάδες πλέον και αυτές τα μέλη του στις πλαγιές του Κιθαιρώνα...

Ο φόνος του Ορφέα από τις Μαινάδες

Ο μαιναδισμός δεν είναι τίποτα άλλο παρά η Μητριαρχία στην πλέον αποκρουστική της μορφή. Οι άνδρες, για να συμμετάσχουν στις διονυσιακές τελετές, οφείλουν να φορέσουν γυναικεία ενδύματα, ενώ οι διάφορες φιγούρες που συνθέτουν τις τελετές αυτές, όπως οι Σάτυροι, είναι δαιμονικές οντότητες άμεσα σχετιζόμενες με την γονιμική δραστηριότητα (εξ ού και τα σεξουαλικά υπερτονισμένα, γκροτέσκα στοιχεία τους) που παραπέμπουν στην λατρεία της Μητέρας-Θεάς, της Μητέρας-Γης. Άλλωστε η Περσεφόνη, θεά του Κάτω Κόσμου, είναι μορφή που ακολουθεί τις δραστηριότητες του Διονύσου, όπως πάρα πολλοί μύθοι περιγράφουν.

Εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα είναι και μία άλλη πτυχή του θέματος: Οι Δελφοί, προτού ο Υπερβόρειος Απόλλων φέρει τα Νέα Ήθη, σηματοδοτώντας έτσι και την έλευση τής Αριοελληνικής Αρχής, υπήρξαν κέντρο λατρείας της Θεάς Γης - Μητέρας Θεάς, της οποίας υπήρχε εκεί μαντείο[2]. Το μαντείο αυτό φρουρούνταν από τον δράκο Πύθωνα - εκδήλωση της υποχθόνιας ενέργειας (και μια άλλη ένδειξη άμεσης συνδέσεως της Μητέρας-Θεάς και του κόσμου της με τις χθόνιες δυνάμεις). **Ο Απόλλων φονεύει τον Πύθωνα και εγκαθιδρύει την λατρεία**

---

[2] Μια επιβίωση της παλαιότερης κυρίας του Μαντείου, νομίζουμε πως αποτελεί η παρουσία της Πυθίας. Μίας γυναικός, δηλαδή, η οποία υπό την επήρεια, πιθανώς, παραισθησιογόνων (εισέπνεε ατμούς που ανεδύοντο από μικρή σχισμή της γης και μασούσε φύλλα δάφνης) πρόφερε λόγια ακατάληπτα, τα οποία οι ιερείς του ναού έγραφαν και ερμήνευαν, άλλοτε εμμέτρως κι άλλοτε σε πεζό λόγο.

Πολιούχος του Άργους ήταν η Ήρα, άμεση μετεξέλιξη της λατρείας της Μητέρας-Θεάς που τόσο ισχυρή ήταν σ' αυτή την πόλη με την έντονη Πελασγική ρίζα. Ο Αισχύλος μάλιστα στις «Ικέτιδές» του (στίχος 249) μας παρουσιάζει τον βασιλιά του Άργους να προφέρει τα παρακάτω λόγια: «...Είμαι ο υιός του Παλαίχθονα που γέννησε η γη. Είμαι ο Πελασγός, ο άρχοντας της χώρας που τους κατοίκους της τους λένε Πελασγούς».

του! Στην αρχαία Ελληνική Παράδοση (αλλ' ακόμη και στις νεότερες Λαϊκές Παραδόσεις) τέτοια παραδείγματα «δρακοκτονίας» είναι πάμπολλα, όλα σχεδόν με το ίδιο εσωτερικό νόημα, την πάλη της Ηλιακής με την Σκοτεινή Αρχή. Ο Δίας φονεύει τον δράκοντα Τυφωνέα, ο Περσέας αποκεφαλίζει την οφιοειδή Μέδουσα, ο Βελερεφόντης εξοντώνει την Χίμαιρα, ο Ηρακλής στους άθλους και τα διάφορα κατορθώματά του προβαίνει πολλές φορές στην ίδια πράξη.

Άμεσα συνδεδεμένη με την Μητριαρχία είναι η σεληνιακή λατρεία και τα σύμβολά της, ο ταυρομορφισμός, η θηλυκή αρχή, οι αιματηρές λατρείες, η πανσεξουαλική μαγεία κλπ, εκφράσεις και αυτές του προαρίου πολιτιστικού κοσμοειδώλου για το οποίο κάναμε λόγο παραπάνω.

Στον προϊστορικό οικισμό του Catal Hujük της Κεντρικής Μικράς Ασίας, ο οποίος χρονολογείται γύρω στο 6.000 π.Χ., πάμπολλες τοιχογραφίες απεικονίζουν ένα ταυρόμορφο θείο βρέφος, ενώ το σύμβολο που κυριαρχεί στα οικήματα, και ειδικά σ' αυτά που έχουν λειτουργία θρησκευτική, είναι τα «ιερά» κέρατα, όμοια μ' αυτά που αργότερα εντοπίζονται στην Μινωική Κρήτη. Έτσι και ο Διόνυσος Ζαγρεύς γεννιέται με κέρατα από έναν φιδόμορφο Δία και μια φεγγαρική Περσεφόνη - η ημισέληνος παραπέμπει ευθέως, λόγω σχήματος, σε κέρατα και σε ταυρολατρεία ενώ την στιγμή που ο Διόνυσος κατασπαράσσεται από τους Τιτάνες, μεταμορφώνεται σε ταύρο. Οι Αργείοι αποκαλούν τον Διόνυσο «Βουγενή»[3], και ο χορός των «Βάκχων» τον καλεί ως εξής: «Εμφανίσου Ταύρε!». Πάμπολλες δε είναι οι αναπαραστάσεις σε αγγεία που εικονίζουν τον Διόνυσο να φέρει κέρατα ή μάσκες με κέρατα.

Το υποχθόνιο κι αντι-άριο πρόσωπο του μαιναδο-διονυσιασμού

Η εικόνα αυτής της «ζωώδους» και, εν πολλοίς, ανεξέλεγκτης δυνάμεως που ο ταύρος αντιπροσωπεύει - **εν αντιθέσει προς την Αρία Ενσυνείδητη Δύναμη, την Δύναμη του Ατάραχου Πολεμιστή που μεγαλειωδώς εκφράζεται από τον Αετό** - συμπληρώνεται και από τα Ετρουσκικά μνημεία. Οι Ετρούσκοι, λαός προ-άριος, μετανάστευσαν, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, από την Μ.Ασία στην Κεντρική Ιταλία, στην Τοσκάνη. Έχουν διασωθεί αρκετά ταφικά μνημεία, σαρκοφάγοι, τοιχογραφίες, αρκετά **αγγεία που αναπαριστούν ανθρωποθυσίες, και μάλιστα παίδων, σεξουαλικά ανόσια όργια**, εικόνες πού, όπως επισημαίνει ο A.Rosenberg στο έργο του «Ο Μύθος του ΧΧ Αιώνα», η μετέπειτα χριστιανική φιλολογία χρησιμοποίησε για να σχηματοποιήσει και να περιγράψει την Κόλασή της.

Κυρίαρχο στοιχείο σ' όλες αυτές τις απεικονίσεις ο ταύρος. Ένας ταύρος, μάλιστα, που παραπέμπει στην εικόνα του Μινωικού Μινώταυρου. Του Μινώταυρου που κατεβρόχθιζε τα Άρια τέκνα των Αθηνών, έως ότου ένας Ηλιακός Ήρωας, ο Θησέας, τον θανάτωσε και έθεσε τέλος στην δοκιμασία αυτή. Ενός Μινωταύρου που, σύμφωνα με την Μινωική παράδοση, γεννήθηκε όταν η Πασιφάη - η «Ολόφωτη», όνομα που παραπέμπει ευθέως στην Σελήνη - η γυναίκα του Μίνωος, ερωτεύθηκε έναν ταύρο και για να έλθει σε σεξουαλική επαφή μαζί του ζήτησε από τον Δαίδαλο να τής κατασκευάσει ένα ομοίωμα αγελάδος, στο οποίο μπήκε προκειμένου να τον προκαλέσει. Άλλωστε από τις χαρακτηριστικότερες εκδηλώσεις της Μινωικής θρησκευτικής ζωής ήταν η τελετή των «ταυροκαθαψίων», είδος ακροβατικής ταυρομαχίας που συναντάται και στους αρχαίους πολιτισμούς της Αιγύπτου και της Μέσης Ανατολής.

Αναφερθήκαμε ήδη καί στην ιδιότητα του Διονύσου ως θεότητος του θανάτου. Γνωστή επίσης είναι η σύνδεση του θεού με τον οίνο. Ο οίνος όμως αποτελούσε στοιχείο με κυρίαρχο ρόλο στην μινωική θρησκεία, και ειδικότερα στην ταφική λατρεία. Δεν αποτελεί ασφαλώς σύμπτωση η εικόνα ενός πλήρους πατητηρίου, για την σύνθλιψη των σταφυλιών και την συλλογή του γλεύκους, σε σημαντικότατο για την λατρεία των νεκρών κτίριο, στο κέντρο του μινωικού νεκροταφείου στο Φουρνί Αρχανών. Ούτε σύμπτωση αποτελεί η εύρεση σε πολλούς τάφους της ίδιας τοποθεσίας αντικειμένων που σχετίζονται άμεσα με τον οίνο, ομοιωμάτων που αναπαριστούν π.χ. τέσσερις άνδρες με τα χέρια πλεγμένα την ώρα που πατούν τα σταφύλια, καθώς και ομοιώματα πατητηρίων.

---

[3] Η παράδοση αναφέρει πως ο βασιλιάς Μίνωας γεννήθηκε από την ένωση Διός και Ευρώπης, της πριγκίπισσας από την Φοινίκη που ο Ζεύς είχε απαγάγει μεταμορφωμένος σε ταύρο.

Τα παραπάνω αμέσως-αμέσως θέτουν την θεότητα αυτήν, τόσο δημοφιλή σήμερα, υπό το φως μιας διαφορετικής ερμηνείας. Η ιδιότης του Διόνύσου ως θεότητος σκοτεινής και σχετιζομένης με τον θάνατο διατηρείται αμετάβλητη - και στα αρχαϊκά και στα κλασσικά χρόνια. **Η λέξη «λήνος», άμεσα συνδεδεμένη με τον Διόνυσο αφού τα Λήναια ήταν μια από τις λαμπρότερες εορτές προς τιμήν του θεού, είναι μια αμφίσημη λέξη, αφού εκτός από πατητήρι σημαίνει και φέρετρο. «Χοές», ονομάζονταν οι μικρές οινοχόες, τα κανατάκια, τα οποία έδιναν στα μικρά αγόρια κατά την Διονυσιακή γιορτή των Ανθεστηρίων. «Χοές» όμως ονομάζονταν και οι προσφορές προς τους νεκρούς**. Η τελευταία ημέρα, από τις τρεις που διαρκούσε η εορτή αυτή, είχε χαρακτήρα τελείως διαφορετικό από την προηγηθείσα κρασοκατάνυξη. Ήταν αφιερωμένη στους νεκρούς και στους μελλοθανάτους! Για να εξορκισθεί δε η κακή τύχη, στο τέλος της ημέρας αυτής έλεγαν: «Στην πόρτα οι Κήρες (θεές του θανάτου), τελείωσαν τα Ανθεστήρια!!».

Κυριαρχεί στις ημέρες μας επίσης η αντίληψη, πως η Διονυσιακή λατρεία αντιμάχεται τον Χριστιανισμό - και το αντίστροφο φυσικά. Η αντίληψη αυτή φαίνεται να είναι εξαιρετικά διαδεδομένη στους απατεωνίστικους «νεοαρχαιολατρικούς» κύκλους, οι οποίοι και καλλιεργούν έναν φανατικό - και συνηθέστατα ανερμάτιστο - αντιχριστιανισμό, έναν αντιχριστιανισμό με δομές πρωτοχριστιανικού δογματισμού. Κατ' ουσίαν μόνον η ονομασία αλλάζει, αφού το πιστεύω τους παραμένει μία ακόμη αντανάκλαση του ίδιου σκοτεινού φυλετικού αρχετύπου.

Ταυτόχρονα τον δρόμο του Διονύσου φαίνεται να ασπάζονται και όλοι όσοι, παρ' ότι έχουν συνειδητοποιήσει την σκοτεινή φύση των καιρών μας, διστάζουν να κάνουν το αποφασιστικό βήμα - κι εξακολουθούν να «διασκεδάζουν», αν και πολλές φορές ούτε καν αυτό κατορθώνουν να κάνουν, καλυπτόμενοι πίσω από την δικαιολογία πως «ναι, και οι αρχαίοι το έριχναν έξω! Και εγώ γνήσιος απόγονός τους είμαι (βέβαια, αλλοίμονο…). Όταν όμως η Πατρίς με καλέσει πρώτος θα προστρέξω» (αν θα υπάρχει μέχρι να ξυπνήσει Πατρίδα για να τόν καλέσει, αφού προς το παρόν ακόμη προτιμά να κάνει πώς δεν ακούει το αγωνιώδες της κάλεσμα…).

Η τεράστια επίδραση του Διονύσου και της λατρείας του στον Χριστιανισμό χρήζει ολόκληρης θρησκειολογικής μελέτης - κι έτσι εμείς θα αρκεστούμε σε μερικές μόνο επισημάνσεις. **Λίγοι λοιπόν είναι εκείνοι που έχουν αναρωτηθεί γιατί η Χριστιανική λατρεία οικειοποιήθηκε τα σύμβολα του Διονύσου, όπως π.χ. την κληματαριά**. Αμέτρητα είναι τα ψηφιδωτά εκκλησιών, οι τοιχογραφίες κατακομβών και οι χριστιανικές σαρκοφάγοι που φέρουν διονυσιακά σύμβολα, όπως τον βότρυν. Ήταν άλλωστε ο ίδιος ο Ιησούς ο οποίος διεκήρυττε: «εγώ ειμί η άμπελος η αληθινή», η δε αναφερομένη θαυματουργός σταδιοδρομία του ξεκινά με το «εν Κανά» θαύμα της μετατροπής τού ύδατος εις οίνο. Ασφαλώς δέ διόλου δεν είναι τυχαία και η ταύτιση του αίματος του Ιησού Χριστού με τον οίνο της Θείας Κοινωνίας.

Στα ύστερα Ελληνιστικά χρόνια της ο, με ελάχιστες εξαιρέσεις παρακμής, κραταιός πια Διονυσιακός μονοθεϊσμός μεταλλάσσεται εύκολα στην θρησκεία του Ναζωραίου. Ο Νόννος εκ Πανοπόλεως (πόλη της Αιγύπτου) είναι ο συγγραφεύς του «έπους» του Διονύσου, της «Διονυσιάδος», που αφηγείται, κατά τα πρότυπα της εκστρατείας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, την εκστρατεία του Διονύσου στην Ανατολή. Είναι όμως και ο συγγραφέας ο οποίος παραφράζει, σε δακτυλικά εξάμετρα, το «Κατά Ιωάννην» Ευαγγέλιο!

Ο Julius Evola, στο μεγαλειώδες έργο του, «*Εξέγερσις ενάντια στον σύγχρονο κόσμο*», σχολιάζοντας τον συμβολισμό της «διαλύσεως» που περικλείεται στην φιγούρα ενός ζώου, του όνου, αναφέρει πως στην Rig-Veda, ο όνος φέρει συχνά το όνομα «râsaba», όπου το συνθετικό «râsa» αναφέρεται στην ταραχή, στον θόρυβο, στην παραφορά (ανάλογη βέβαια και η σημασία τόσον της συμπεριφοράς, όσον και του "γκαρίσματος" του γαϊδάρου στην Λαϊκή μας Παράδοση). Ο Απόλλων, στον μύθο, μεταμορφώνει σε αυτιά γαϊδάρου τα αυτιά του βασιλιά Μίδα, διότι ο τελευταίος είχε προτιμήσει την μουσική του Πανός από την δική του. Γνωστή είναι δε η σχέση του εν λόγω ζώου με την θεά Εκάτη, θεότητα κατ' εξοχήν χθόνια. Στην Αρχαία Αίγυπτο, ο Σέθ (που αντιστοιχεί στον Πύθωνα, εχθρό του Απόλλωνος) νικημένος από τον Ώρο, διαφεύγει στην έρημο, πάνω σε έναν γάιδαρο. Ο Άπεπ, το ερπετό, προσωποποίηση της σκοτεινής Αρχής, είναι φιγούρα που φέρεται από ένα γαϊδούρι. **Έτσι ο Διόνυσος θα εισέλθει στην Θήβα επάνω σε ένα γαϊδουράκι, θυμίζοντας την εικόνα ενός μεταγενέστερου "Μεσσία", ο οποίος εισήλθε σε μια μεγάλη πόλη της εποχής του, καβάλα σε ένα γαϊδουράκι**. Αναμφίβολα η καταπίεση των αισθήσεων που επιτάσσει ο Ιουδαιοχριστιανισμός, οδηγεί άμεσα στην λαγνεία του Διονυσιασμού, στην εκτόνωση με τρόπο αφύσικο, ερεβώδη, όπου η Απολλώνεια Αρχή δεν έχει καμμία θέση.

Η δε περίφημη «συγκατοίκηση» Απόλλωνος-Διονύσου στο ιερό των Δελφών, ασφαλώς υποδηλώνει κάτι - και αυτό βέβαια δεν είναι η ταύτιση των δύο θεοτήτων. Συμβολίζει αυτή η ανύπαρκτη «συγκατοίκηση» - αφού η έλευση του Απόλλωνος εσήμαινε την αναχώρηση του Διονύσου και το αντίστροφο - την αέναη πάλη μεταξύ του προελληνικού και του Αρίου κοσμοειδώλου, την σύγκρουση μεταξύ των δύο αυτών φυλετικών ψυχών.

Γεγονός αναμφισβήτητο είναι ότι η πρώτη έλευση των ολιγαριθμοτέρων Αρίων δεν στάθηκε ικανή να εξαλείψει τα προελληνικά στοιχεία σε βιολογικό και πολιτιστικό επίπεδο. **Κάθε στιγμή αδυναμίας των Αρίων, ήταν και μια ευκαιρία επανεκδηλώσεως των διαφόρων εκφάνσεων του προελληνικού κόσμου. Οι Άριοι πατέρες φαίνεται πως αυτό το γνώριζαν πολύ καλά - και δεν παρέλειπαν να καλούν τις επόμενες γενιές σε εγρήγορση**. Στους Δελφούς λοιπόν, στον τόπο όπου οι δύο δυνάμεις συγκρούστηκαν, και η Φωτεινή Αρχή επικράτησε, χωρίς όμως να συντρίψει οριστικά την αρχή της «διαλύσεως», κάθε οκτώ χρόνια παρουσιάζονταν ένα Ιερό Δράμα, το «Σεπτήριον». Ένα υγιές μικρό αγόρι, τέκνο γονέων που βρίσκονταν εν ζωή και οι δύο, υποδύονταν τον Απόλλωνα που φονεύει τον δράκοντα Πύθωνα. Το αγόρι οδηγούνταν από τους ιερείς σε μια καλύβα, εκεί που υποτίθεται πως κρύβονταν ο δράκοντας, και τον σκότωνε, τοξεύοντάς τον...

Και μία επιφανειακή ακόμη παρατήρηση της σημερινής καθημερινής πραγματικότητος αρκεί για να πείσει ότι, συχνότατα κάτωθεν της επιφανείας, για μια ακόμη φορά, οι απαξίες εκείνες που τόσο πρώιμα, από την αρχαϊκή περίοδο, εκδηλώθηκαν και που για την ανάσχεση της διαλυτικής τους δράσεως οι Έλληνες κατέβαλαν τεράστιο αγώνα, εσωτερικό και εξωτερικό αγώνα που αντικατοπτρίζεται σε μυθολογικό, ιστορικό, πολιτικό και καλλιτεχνικό επίπεδο, βρίσκονται σε έξαρση. Κάτι τέτοιο βέβαια δεν είναι πρωτοφανές, αλλά συναντάται και σε άλλες ιστορικές περιόδους. Αυτό που πραγματικά δίνει μια άλλη διάσταση στα πράγματα, είναι η τεράστια

ένταση με την οποία σήμερα η παρακμή εκδηλώνεται, παρακμή η οποία παραπέμπει στην πρωταρχική της ρίζα. Από τους μαιναδικούς χορούς σε σκοτεινά καταγώγια - επανατροφοδοτουμένους, μάλιστα, απ' ευθείας, τώρα όπως και τότε, από την Μέση Ανατολή, από το "πνεύμα" του εμποράκου, και νυν του χρηματιστηρίου, που χαρακτήριζε τους πληθυσμούς που ζούσαν στην Πατρίδα μας προ της ελεύσεως των Αρίων - μέχρι και τους τσαρλατάνους, μάγους και τους ποικίλλους εκλαϊκευτές μιάς δήθεν μυστικής ψευδογνώσεως πού οδηγεί ασφαλώς τους "μύστες" της στην ατραπό του ευχερούς πλουτισμού, όλους άξιους κληρονόμους των Ορφικών τσαρλατάνων όπως ο Πλάτων τους χαρακτήριζε (βλ. περιοδικό «Χρυσή Αυγή», Α.Τ. 97, σελ. 44) , όλα τα σημεία αυτό καταδεικνύουν. Και ναι, αλήθεια: Το πνεύμα ισότητος και ισοπεδώσεως που η σύγχρονη πολιτική ορθότητα επιβάλλει, παραπέμπει σε αλλόφυλες κολλεκτιβιστικές πρωτόγονες κοινωνίες. Η δε αισθητική της εποχής δεν είναι μήπως ευθεία αντανάκλαση της κυκλαδικής τέχνης και των στεατοπυγικών ειδωλίων της νεολιθικής Θεσσαλίας; **Τελικώς δέ κι αυτό το κρατούν πνεύμα «υφέσεως» και «ειρήνης» αποτελεί έναν όχι τόσο μακρινό αντίλαλο της pax minoica των ατειχίστων πόλεων! Οποία σύμπτωσις λοιπόν που η εποχή μας διάλεξε για σύμβολό της τον Διόνυσο!**

Δεν θα επιδοθούμε σε αναζήτηση «αιωνίων» εχθρών, ούτε θα προσπαθήσουμε να καταδείξουμε «συνομωσίες» και να παρασυρθούμε σε ατέρμονα σενάρια του είδους. *Ο Εχθρός έπαψε πια να κρύβεται. Εχει ρίξει πια πλήρως το προσωπείο του.* Και εάν πράγματι αυτός, με τα πρωτοφανή μέσα που έχει στην διάθεσή του, με την ισχύ αλλά όχι παντοδυναμία - και την επιρροή του, ακολουθώντας εν τέλει τήν δική του Αρχή, δρώντας όπως η φύση του ορίζει, φροντίζει να αναδείξει ό,τι σκοτεινότερο και ταπεινότερο κρύβεται στον λαό μας, αυτός που έχει πραγματικά την μεγαλύτερη ευθύνη είναι ο ίδιος ο απονεκρούμενος λαός - και ακόμη περισσότερο η σάπια εξουσία του, αφού η μάζα αδυνατεί να λάβει οποιαδήποτε σοβαρή απόφαση, έστω και αφορώσα στην ίδια της την στοιχειώδη βιολογική επιβίωση!

Σήμερα αγωνιζόμαστε για την δημιουργία της κοινότητος των Φωτισμένων Επαναστατών, που διά μέσου της συνειδητοποιουμένης Αριανικότητος θα πραγματώσει ουσιαστικώς την Ελληνικότητα στην αυθεντικότερή της μορφή! Της μαχίμου Κοινότητος που θα αναλάβει να καθοδηγήσει όσους ζωντανούς μακριά από την Σκοτεινή εποχή. Αγωνιζόμαστε για ν' αντικαταστήσουμε το ανάξιο διονυσιακό χαχαντό με το βροντώδες γέλιο του κεραυνοβόλου Διός, την αισχρή δαιμονιακή όρχηση των σκοτεινών καταγωγίων με ολύμπιες πανηγύρεις Φωτός, αρμονικού χορού και ολικής ανατάσεως στις λαγκαδιές και στις ιερές πλαγιές των βουνών μας, τους δέ σιχαμερούς τσιφτετελισμούς των μαλθακών ραγιάδων με τά υψιτενή τσάμικα του αληθώς αριστοκρατικού ήθους του Αγώνος και της κοσμικής ευσεβείας της παραδεδομένης μας κλεφταρματολικής αισθητικής! Για να επιστρέψει ο Μουσηγέτης Απόλλων με την αρμονία τής Επτάχορδης Λύρας του, ο και ως Σμινθεύς (ποντικοκτόνος) παρ' Ομήρω αναφερόμενος, και ως τοιούτος ακόμη περισσότερο αναγκαίος σε μίαν εποχή κατακλυσμού απ' τ' αηδή τσιρίγματα και τις εξ ίσου μιαρές εκδηλώσεις και πράξεις των κρατούντων (εφ' όλων των πεδίων) τρωκτικών, για να επιβληθεί η *Ψυχαγωγία* της ποίησης, του κυκλίου χορού, της υψηλής τελικώς Αριοελληνικής Αισθητικής - που αποτελεί, άλλωστε, και την Αισθητική μας!

Κι άς κλείσουμε με τον Ηράκλειτο: ***«Γιατί αν κατά την πομπή για τον Διόνυσο δεν τραγουδούσαν τον φαλλικό ύμνο, όσα κάνουν θα ήσαν αναιδέστατα». Αλλά ο Άδης και ο Διόνυσος είναι το ίδιο θνησιγενές πράγμα - που στο όνομά του μαίνονται και βακχεύουν.***

Μερική Βιβλιογραφία:

- **R.L.Farnell: THE CULTS OF THE GREEK STATES, Oxford, 1896-1909**
- **J.L.Harisson: «Ο ΘΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ», Ιάμβλιχος, 1995**
- **Συλλογικός τόμος: VIRTUAL ARCHEOLOGY, Thames and Hudson, 1997**
- **Π.Λεκατσά: Η ΜΗΤΡΙΑΡΧΙΑ, Καστανιώτης, 1994**
- **S.H.Hooke: ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ, Αρίων**
- **J.Evola: RIVOLTA CONTRO IL MONDO MODERNO, Mediterranee, Roma, 1993**
- **R.Martin, H.Metzger: Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, Ινστιτούτο του Βιβλίου Μ.Καρδαμίτσα, Αθήνα, 1992**
- **Συλλογικός τόμος: ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ, Τόμος Α, Εκδοτική Αθηνών, 1971**
- **R.Flaceliere: Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, Παπαδήμας, 1974**
- **M.Gimbutas: THE GODESSES AND GODS OF OLD EUROPE, Thames and Hudson, 1982**

Το κατωτέρω άρθρο του αρχηγού της «Ρωσικής Εθνικής Ενώσεως», Α.Μπαρκασώφ, δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Αύριο» αρ.8 (273), στις 25 Φεβρουαρίου 1999, αποτελεί δέ ένα έξοχο δείγμα της πολιτικής σκέψεως και της ιδεολογικής κατευθύνσεως αλλά και μία συνοπτική παρουσίασι της αγωνιστικής δράσεως του πλέον σοβαρού και ελπιδοφόρου Εθνικιστικού Κινήματος της Ρωσίας. Πέραν του να μας διαφωτίζη ώστε να διακρίνουμε τίς εσωτερικές εξελίξεις στην ψυχολογία του ρωσικού λαού, ο Α.Μπαρκασώφ μας παραδειγματίζει εδώ για το πώς πρέπει να είναι ένας ευγενής και ιδεολογικός, ανένδοτος και ολοκληρωτικός Αγώνας με μοναδικό σκοπό του την Νίκη.

Α.Μπαρκασώφ: «Εμείς Είμαστε το Ρωσικό Ατσάλι»

Μετάφραση: Α.Μαργαριτίδης

Σήμερα η χώρα μας κυβερνάται από μία εκφυλισμένη ηγεσία, ένα εκτρωματικό γέννημα των τελευταίων δέκα ετών της σοβιετικής εξουσίας - που, αφού διέλυσε την Σοβιετική Ένωση, εκμεταλλεύτηκε προς όφελός της όλες τις κόγχες του κρατικού συστήματος της Ρωσίας, αποδεικνύοντας πως είναι ΑΥΤΟΙ οι χειρότεροι όλων. Εμείς ποτέ δεν τους πήραμε στα σοβαρά, από την εποχή ακόμη της ακμής της η σημερινή δημοκρατική εξουσία δεν αξίζει κανενός σεβασμού. Είναι οφθαλμοφανές ότι η σημερινή κυβερνητική αρχή χάνει τον έλεγχο της χώρας και αποδεικνύει την ανικανότητά της να προσφέρη στην κοινωνία κάτι νέο.

Οκτώ χρόνια διαρκεί ο αγώνας ανάμεσα στον πεινασμένο, σακατεμένο, εξαθλιωμένο λαό και τα λήμματα της ηγεσίας του. Το γεγονός ότι η διεφθαρμένη ηγεσία χάνει συνεχώς σ' αυτή την μάχη, φαίνεται όχι μόνο από την αντίθεσή της σε 'μάς, αλλά και από άλλα πολύ πιο βασικά πράγματα. Εννοώ την απώλεια του ελέγχου πάνω στα ισχυρά συγκροτήματα, την διάλυση της κρατικής μηχανής, την κατάρρευσι της οικονομίας και την σκληρή φτώχεια των πολιτών. Τα πάντα δείχνουν ότι η σημερινή ηγεσία δεν ελέγχει ούτε τον εαυτό της, ούτε το κράτος.

Αποτέλεσμα αυτής της διαμάχης είναι μια ολοκληρωτική απέχθεια του λαού προς το όλον σημερινό σύστημα. Μέσα σ' όλα αυτά, η δική μας θέση, ο δικός μας αγώνας (αλλά και η εναντίον μας δράση) οδηγούν τις κοινωνικές συνειδήσεις σε μία νέα ποιότητα, όταν μάλιστα οι περισσότεροι Ρώσοι είναι σίγουρο ότι γρήγορα θα καταλάβουν σε ποιόν ακριβώς στόχο θα πρέπει να στραφή όλη η ενέργεια της αντιστάσεώς τους. Η «Ρωσική Εθνική Ένωση» είναι ο φακός με τη μέγιστη ισχύ, ικανός να εστιάση το ενδιαφέρον του λαού προς ένα συγκεκριμμένο σκοπό, να οδηγήση σε μία Ένωσι να ενώση τον διηρημένο λαό, τις διασκορπισμένες δυνάμεις και τις αναμφισβήτητες ικανότητες του ρωσικού έθνους. **Με τους δραστήριους αγώνες του, το Κίνημα μας συμβάλλει στην καθοδήγησι της «ρωσικής δυσφορίας» προς τον συνειδητοποιημένο αγώνα. Το συλλογικό ασυνείδητο μίσος σταδιακώς μετατρέπεται σε συλλογική συνείδησι του Αγώνα και της Νίκης.**

Η τωρινή πορεία βαίνει προς το τέλος της. Το χάος δεν μπορεί να συνεχίζεται επ' άπειρον. Αργά ή γρήγορα πρέπει να γίνη διαχωρισμός: Σ' αυτούς που συντηρούν την αναρχία και σ' αυτούς που έχουν υψηλούς στόχους και ιδανικά. Τώρα μόλις αναστήθηκε ο πατριωτισμός, ξεχωρίζοντας τους

άριστους απ' τους διεφθαρμένους. Ο σημερινός αγώνας της «Ρωσικής Εθνικής Ενώσεως» από την μιά και τα αντίποινα του Συστήματος από την άλλη, μοιραίως οδηγούν προς αυτόν το διαχωρισμό. Μετά απ' αυτό το ξεκαθάρισμα θα δοθή λύση.

Όταν στην συνείδησι του λαού παρατηρήθηκε μία στροφή προς τις εθνικιστικές ιδέες και γενικώς προς την ανύψωσι του εθνικού φρονήματος, πολλοί επιχείρησαν να περιγελάσουν αυτό το γεγονός. Ο Λουσκώφ (σ.μτφρ.: ο δήμαρχος της Μόσχας) δεν έμεινε απ' έξω. Βεβαίως επενέβη για το ζήτημα της Σεβαστούπολης και των Ρώσων της Κριμαίας, αλλά μόνο με γενικές και αόριστες φράσεις, οι οποίες δεν συνοδεύονταν από δράσι. Το πατριωτικό προσωπείο του Λουσκώφ έπεσε, αφότου απηγόρευσε το συνέδριό μας, μέσα στην καρδιά της Ρωσίας στην Μόσχα. Ο Λουσκώφ έθαψε το ρόλο του ως «πατριώτη». Σε κάποιες περιφέρειες η αποστροφή προς το πρόσωπό του μετεξελίσσεται πλέον σε απέχθεια και μίσος.

Παρέλαση Ρώσων Εθνικιστών

Εμείς φυσικά από καιρό έχουμε συνηθίσει τις διώξεις στην Μόσχα: εμάς μας φιμώνουν από την αρχή της υπάρξεώς μας. Υπήρξαν και πιο δύσκολες εποχές: οι απαγορεύσεις του 1993 μετά τον Οκτώβριο, οι προσπάθειες του Ιλιουσένκο και του Στεπάσιν να μας θέσουν εκτός νόμου το 1995. **Εμείς τα ζήσαμε όλα - και εξ αιτίας αυτών η ποιότητα της κινήσεως μας έγινε απλώς καλύτερη, αλλά και ο αριθμός των οπαδών μας αυξήθηκε ακόμη περισσότερο. Ό,τι συμβαίνει σήμερα δικαιώνει τις θέσεις μας. Εμείς δεν πρόκειται να λυγίσουμε - θα γίνουμε πιο δυνατοί**! Απαγόρευσαν το συνέδριό μας, αλλά μόνο για μια μέρα - την 19η Δεκεμβρίου. Είμαστε αποφασισμένοι να το πραγματοποιήσουμε όταν κρίνουμε πως είναι η κατάλληλη στιγμή. Μετά την Λαμπρή, την Άνοιξι, οπωσδήποτε θα γίνη!

Όσο πιο πολύ μάς αποκαλούν φασίστες, τόσο περισσότερος κόσμος εντάσσεται στις γραμμές μας και στρέφει το μίσος του προς τους πραγματικούς εξτρεμιστές και υπευθύνους της τραγωδίας - τους δημοκράτες-φιλελεύθερους. Και οι απειλές της κυβερνήσεως προς εμάς, αποτελούν για το Κίνημά μας έπαινο! Σ' όλους μας γίνεται κατανοητό ότι, όταν ο άνθρωπος που έχει εδώ και δύο χρόνια να λάβη το μισθό του, ακούη να του λένε για 'μας «αυτοί είναι Ρώσοι φασίστες», φυσικότατα σπεύδει να εγγραφή στην Κίνησή μας. Οι προπαγανδιστικές κοινοτυπίες έχουν χάσει από καιρό την δύναμί τους. Λένε πως ο φασισμός σημαίνει εθνική ολιγαρχία. Τι είδους ολιγαρχικοί μπορεί να γίνουμε εμείς, αφού δεν έχουμε τόσα χρήματα όσα ο Μπερεζόφσκι; **Το γεγονός ότι η κυβέρνηση είναι προσκολλημένη σ' αυτά τα «κλισέ» μαρτυρεί εκπληκτική μωρία. Στην θέσι τους θα είχα σκεφτεί κάτι πολύ πιό έξυπνο**.

Ο Λουσκώφ μας παρουσίασε - προσποιούμενος ότι ήθελε πραγματικά να μας αναδείξη - να παρελαύνουμε στο «Τερλέρτσκομ Πάρκ» και να διανέμουμε την εφημερίδα μας, την «Ρωσική Τάξι». Αλλά από τις 19 Δεκεμβρίου του περασμένου έτους, όταν μας απαγόρευσαν την πραγματοποίηση του συνεδρίου μας στην Μόσχα έως σήμερα, οι συμπαθούντες το Κίνημά μας έφθασαν στο 43% - τόσοι ακριβώς, όσοι, σύμφωνα με σφυγμομετρήσεις της Ρωσικής Στατιστικής Υπηρεσίας, υποστηρίζουν το σύνθημα «η Ρωσία στους Ρώσους». Προσωπικώς πιστεύω ότι οι συμπαθούντες είναι πολύ περισσότεροι. Σε μία μικρή πόλι στα περίχωρα της Μόσχας, κατά την διάρκεια των δύο τελευταίων εβδομάδων, γράφτηκαν στο Κίνημά μας 600 άτομα. Απ' αυτούς οι μισοί είναι στρατιωτικοί οι οποίοι έρχονται και δηλώνουν: «Είμαι αξιωματικός από το τάδε Όπλο, ο βαθμός μου είναι αυτός, δεν με ενδιαφέρουν οι κυρώσεις, δεν μ' ενδιαφέρουν οι απαγορεύσεις του Λουσκώφ και οποιουδήποτε άλλου!».

Φυσικά μόνο με παρελάσεις δεν μπορεί να φθάση κανείς εδώ που έχουμε φθάσει εμείς. Στο Κίνημά

Μοίρασμα φυλλαδίων στις γειτονιές της Μόσχας

μας, παιδιά 14-16 ετών παρελαύνουν και εξασκούνται στην σκοποβολή. Οι μεγαλύτεροι όμως έχουμε εκπαιδευθή σ' άλλα μέρη και άλλες εποχές. Αφήνουμε και τις παρελάσεις στην Νεολαία· εμείς εκ παραλλήλου εργαζόμαστε 'πάνω σε πρακτικά πολιτικά ζητήματα. Διαθέτουμε τεράστια ποσότητα διαφωτιστικού υλικού, το οποίο διανέμουμε αδιάκοπα σ' ολόκληρη την Ρωσία. Από τους μεγαλυτέρους σε ηλικία συναγωνιστές, ο καθένας είναι αρκετά ειδικευμένος στον τομέα του, ο καθένας είναι αφωσιωμένος στην εργασία του και την Πίστι του - και όλοι είναι έτοιμοι να δουλέψουν 'μέρα και νύχτα. Ακριβώς σ' αυτήν την καθημερινή μας δουλειά οφείλεται η αύξησις της δημοτικότητός μας.

Τι να πούμε για την εφημερίδα μας; Διαδίδεται όλο και περισσότερο - και δεν πουλιέται αλλά διανέμεται χέρι με χέρι. Το τελευταίο φύλλο κυκλοφόρησε σε 1.500.000 αντίτυπα. Αυτό σημαίνει μία πολύ σημαντική επιρροή πάνω στην συνείδησι του κόσμου. Η εφημερίδα μας κυκλοφορεί όπως και πριν - και όλες οι διαδόσεις περί διακοπής της εκδόσεώς της είναι απλώς ένα τέχνασμα της ληστοσυμμορίας των Μ.Μ.Ε. που μ' αυτόν τον τρόπο κερδίζουν το ψωμί τους. Ας λένε ό,τι θέλουν. Εμείς χαράζουμε την δική μας πορεία.

Διαθέτουμε τεράστια ψυχική δύναμι. Γνωρίζουμε ότι πρέπει να δουλεύουμε αδιακόπως και επιμελώς, γνωρίζουμε ότι η Νίκη είναι μπροστά μας. Αυτό όμως που μας ενισχύει περισσότερο και μας ατσαλώνει, είναι ότι και αυτοί που για μεγάλο διάστημα υπήρξαν συμπαθούντες, παρακολουθώντας μας από μακριά, τώρα έχουν ενταχθή στις γραμμές μας για να δώσουν την μάχη μαζί μας. **Δεν φοβούνται τίποτε, τίποτε απολύτως!**

Όταν κάθε φορά η κατάστασι γίνεται αβάσταχτη, όταν το κύμα της αυθαιρεσίας, τα αντίποινα της εξουσίας και η παραπληροφόρησι μαστιγώνουν τον λαό μας, τότε είναι που εγώ και οι συναγωνισταί μου αποδεικνύουμε ότι το αληθινό ατσάλι σφυρηλατείται διαμέσου της πυράς και ύστερα από επανειλημμένα χτυπήματα! Όλα όσα έχουν απομείνει γύρω μας μοιάζουν με σκουριασμένο σίδερο: όμως είναι αδύνατον με τέτοιο σίδερο να σωθή η Ρωσία. Το Σύστημα έχει την πυρά, έχει το αμόνι, έχει το σφυρί, αλλά αυτό που θα δημιουργήση θα είναι η συμφορά του! Η διαδικασία της σφυρηλατήσεως γρήγορα θα διακοπή και θα πάρουμε την κατάστασι στα χέρια μας. Αλλά μέχρι τότε ο καθένας μας θα πρέπει να εργασθή σκληρά.

Η Ιστορία μας δείχνει πως η μοίρα της Ρωσίας σημαδεύτηκε από το ξερίζωμα του Ρωσικού λαού - δείχνει επίσης την στωικότητα του ρώσου πολίτη μπροστά στην ολοκληρωτική καταστροφή του, στην εξόντωσί του, στην κατοχή του και στην γενοκτονία του. Όμως οι μεγάλες συμφορές στην Ιστορία μας είχαν πάντα ως επακόλουθο μία ακόμη πιο μεγάλη Ρωσική εθνεγερσία γεμάτη ευγενείς αγώνες και λαμπερή ισχύ. Είναι πλέον φανερό ότι το εφιαλτικό διάστημα του ολέθρου, της διαφθοράς και του θανάτου είναι προς το τέλος του. **Μετά τον θάνατο και την ήττα πάντα ακολουθεί η αναγέννησις και η νίκη!** Έτσι αντιλαμβάνομαι την ασθένεια της Ρωσίας και την επερχομένη μεταμόρφωσί της. **Η «Ρωσική Εθνική Ένωσις», οι αφοσιωμένοι συναγωνισταί μου και εγώ βρίσκουμε αληθινό νόημα ζωής στον ευγενή αγώνα μας, ο οποίος αποτελεί μέρος της Μεγάλης Μάχης του Ρωσικού Λαού για την Γη των προγόνων μας, την πατρίδα των παιδιών μας - και αυτή η μάχη θα τελειώσει με ΝΙΚΗ!**

Ζήτω η Ρωσία!

Ζήτω η Νίκη!

Δειλία και Συμμορφωτισμός

Στ. Γκέκας

Υπάρχουν πράξεις κι εκδηλώσεις που, ενώ εξωτερικώς φαίνονται παρόμοιες, όταν αναζητηθή η εσωτερική τους πηγή αποδεικνύονται ποιοτικώς διάφορες. Απεναντίας, υπάρχουν διαφορετικές εκδηλώσεις του ανθρώπου στον εξωτερικό βίο, ή και στον χώρο των εκδηλουμένων συναισθημάτων, που έχουν όμως ακριβώς την ίδια βαθύτερη προέλευση.

Απ' τις ποιότητες της ψυχής και της συνειδήσεως είναι χτισμένες καταστάσεις και κόσμοι ολόκληροι κι ακόμη ό,τι θεωρούμε υλικό κι άψυχο εκδηλώνει μ' ένα συγκεκριμμένο και περιωρισμένο τρόπο κάποια τάξι, μίαν Ιδέα, μίαν αρμονία κρυφή που εντάσσεται στην όλη κοσμική αρμονία. Σε πολύ δε μεγαλύτερο βαθμό και σ' όλα, πλέον, τα επίπεδα είναι η κάθε Φυλή η ενσάρκωσις μιάς Ιδέας και μιάς Αρμονίας.

Οι κοινωνίες τις οποίες οι Φυλές οικοδομούν, πραγματώνουν κι αυτές την θεμελιώδη τους Ιδέα και Αρμονία, στον βαθμό που παραμένουν πιστές στην αληθή τους φύσι - δηλαδή, μ' άλλα λόγια, είναι <u>ελεύθερες</u>: νά η αληθής έννοια της Ελευθερίας!

Όταν, όμως, λείπει η ευθυκρισία, η εσωτερική κι εξωτερική ιεραρχία, η αρετή και το θάρρος της αναγνωρίσεως και της πραγματώσεως του αληθούς Εαυτού, της ιδίας αληθούς φύσεως, τότε δημιουργούνται μέσα στις κοινωνίες πλασματικές καταστάσεις, καταστάσεις που συγγενεύουν με την αυταπάτη και με τον ονειρώδη εφιάλτη και που διαδραματίζονται πάνω σε μία εύθραυστη κρούστα ψευδών που γίνονται «κατά συνθήκην» αποδεκτά, βάσει ενός αυτονοήτου, απαρεγκλίτου και καθολικού συμμορφωτισμού ΟΛΩΝ, κατά το δυνατόν - αφού το ψεύδος είναι εκ φύσεως ευάλωτον και ασταθές! Η ψυχολογία και η ψυχιατρική θα μπορούσαν να μας προσφέρουν πλήθος παραδειγμάτων νευρωτικής συμπεριφοράς εκπορευομένης απ' την αδυναμία κάποιου ν' αντιμετωπίση μία αλήθεια και που, γι' αυτό, οικοδομεί ένα εύθραυστο ψεύδος, το οποίον τόσον περισσότερο επιμελώς αλλά και σπασμωδικώς προφυλάσσει και «συμπληρώνει», όσον διαισθάνεται «υποσυνειδήτως» ότι δεν αντέχει στο Φώς. Αν συλλέξουμε όλα τα «αυτονόητα» και μη επιδεχόμενα αμφισβητήσεως «δεδομένα» της εποχής μας και τα καλοεξετάσουμε, αμέσως θα διαπιστώσουμε ότι δεν έχουν τίποτε κοινό με τ' αυτονόητα που προκύπτουν απ' την Φύσι εν γένει, έτσι όπως όλα τα φυσικά πλάσματα, ζώντας σ' αυτήν ως μέρη της, αναποφεύκτως γνωρίζουν βαθύτατα κι ενστικτωδώς νοιώθουν ή κι απ' την ειδικώτερη φύσι του είδους και της κοινότητος ως βιολογικώς, ψυχικώς και πνευματικώς μεταβιβαζομένην από γενεάς εις γενεάν γνώσιν κι ως κληρονομημένη σοφία και κανόνες επιβιώσεως της φυλής και του είδους κατέχουν. ΑΠΕΝΑΝΤΙΑΣ!!!

Τα επιβαλλόμενα (και υποβαλλόμενα) μ' έναν όλως διόλου τεχνητό και βίαιο τρόπο "αυτονόητα δεδομένα" είναι δόγματα αντι-φυσικά, αντι-φυλετικά, ξένα προς κάθε γνώσι έμφυτη και αβίαστο δίδαγμα ενός έμφρονος όντος που ζεί, κινείται και συνειδητώς παρατηρεί μέσα στην Φύσι. Αντίκεινται προς κάθε φυσικό ένστικτο επιβιώσεως του είδους, συνοψιζόμενα εν ολίγοις στην «ισότητα» των ατόμων, την ουσιαστική ανυπαρξία ή αδιαφορία των φυλών, ιδίως δε της ιδικής μας Φυλής - πλην όταν πρόκειται να της φορτωθούν όλες οι, δυνατές κι αδύνατες, ενοχές και τύψεις, μέσ' από την πιο βεβιασμένη διαστρέβλωσι της Ιστορίας, της φιλοσοφίας, της ηθικής και της θρησκείας που έχει ποτέ γνωρίσει ο κόσμος! Θα μπορούσαμε ν' αραδιάσουμε πολλά, επιγραμματικώς όμως τα αντιπαρερχόμεθα, ως εν πολλοίς γνωστά. Βεβαίως, το σύνολον αυτών των δογμάτων δεν έχει συνοχή: είναι αυτή καθ' εαυτή η διάλυσις, το χάος, η αναρχία. Και μόνον αυτή η αρνητική ποιότης διαπερνάει όλο το σαθρό οικοδόμημα, που φαντάζει ως μία συλλογική αυταπάτη, μία βεβιασμένη κατάφασις στην άρνησι, ένας ζωντανός τραγέλαφος, ένα μή-όν φτιαγμένο στα εργαστήρια του Διαβόλου για να καταλύση την Ζωή μέσα στο ίδιο της το κύτταρο, ένα είδος υποχρεωτικού πνευματικού AIDS!

Εν τω μεταξύ όλοι γνωρίζουν την φαυλότητα και την ψευδολογία «υποσυνειδήτως», όπως συνηθίζει να λέη η ψυχιατρική εκείνων των ανθρώπων, των οποίων η συνείδησις είναι ένα εύθραυστο κι αβαθές κέλυφος. Συνεπώς, την αναγνωρίζουν ενίοτε κι από ωρισμένων απόψεων καθαρά: όμως <u>**η δειλία**</u>, συναφής προς το άγχος αποδοχής κι επιβιώσεως των ατόμων σ' αυτό το τερατώδες θερμοκήπιο του ψεύδους, προλαμβάνει την **εκδήλωσιν** αυτών των ανομολογήτων αναγνωρίσεων.

Αντιθέτως δε, τυχόν απόπειρα άλλου να τις εκφράση, θα διετάρασσε την ασταθή τους ισορροπία, προκαλώντας οδυνηρά συναισθήματα ενοχής κι αυτοελέγχου - γι' αυτό η «αυτονόητος» «κοινωνική» απαγόρευσις και «ηθική επιταγή» του όχλου έρχεται πολύ βολική στην ανάγκη αυτής της πλασματικής, δειλής κι αναξίας διεμορφωμένης προσωπικότητος για «αυτοεκτίμησι»: αν ομολογούσε την ψευδολόγο και φαύλη της υπόστασι, τότε θα έπρεπε αυτό το πλασματικό «εγώ» ν' αυτοκτονήση. Έτσι, η μία φαυλότης επικαλύπτεται δι' άλλων νέων, όταν το χειρουργικό νυστέρι της αληθείας δεν επιλαμβάνεται της επωδύνου ιάσεως: όπως παρατηρεί ο Αισχύλος, «βροτούς θρασύνει παρακοπά πρώτη παραπήμων». Καταλύτης, λοιπόν, της όλης «προσαρμοστικής» διεργασίας της αλλοτριώσεως είναι η δειλία - η δε δειλία παγιούται είς ψεύδος: τα τούβλα με τα οποία το σύστημα είναι χτισμένο, είναι τα ανανακλαστικώς, αντηχητικώς αναπαραγόμενα ψεύδη - το δε υλικό των τούβλων είναι η δειλία!

Αυτό είναι το κάστρο της φαυλότητος!

Όλοι εκστασιάζονται πρό της «αφηρημένης τέχνης» της μαϊμούς του Συστήματος, σάν το πλήθος που εκθειάζει το νέο κοστούμι του βασιληά - και αλληλοκοιτάζονται στα μάτια για να επιβεβαιώσουν τον θαυμασμό και των υπολοίπων, επαναλαμβάνοντας επιβοηθητικώς κραυγές θαυμασμού για τα ωραία του χρώματα και τις δίπλες! Κι όλα φαίνονται στερεά κι εξασφαλισμένα - μέχρις ότου ένα αθώο αγόρι χωρίς πλασματικούς φραγμούς και άγχη φωνάξη δυνατά: «ο βασιληάς είναι γυμνός!»

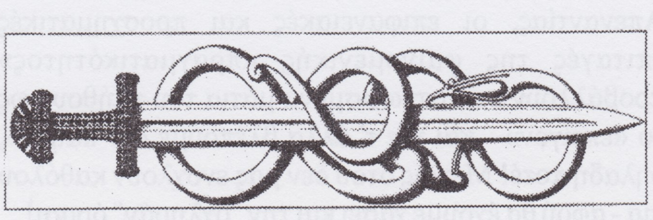
Και τότε θα έχη το γυμνό ξίφος της Αλήθειας διά μιάς ξεσχίση το πέπλο της αυταπάτης, της δειλίας και της φαυλότητος: τότε οι συνασπισμένοι πρωτομάστορες αυτής της κατευθυνομένης και τεχνηέντως μέσ' στα μυαλά και τις ψυχές σφυροκοπημένης συλλογικής νευρώσεως θα τρέχουν, σαν τον γυμνό βασιληά, πανικόβλητοι να κρυφτούν.

Τότε το Ψέμμα θά 'χη διαλυθή απ' την πανίσχυρη Αλήθεια, θά 'χη σωριασθή σαν <u>χάρτινος πύργος</u> - όμως η Αλήθεια για να σταθή χρειάζεται και θάρρος κι αρετή, θέλει τόλμη κι ανδρεία: κι αυτό δεν θα μπορή να προέλθη απ' το απονευρωμένο κι αποχαυνωμένο πλήθος κι απ' όλους τους συμβιβασμένους φαυλεπιφαύλους με τις πλαστές προσωπικότητες του ψεύδους, των «θερμοκηπίων» του εσωτερικού των μεγαλουπόλεων: αλλά θα προέλθη από κάποιους άδολους κι αγνούς σαν το αγόρι της ιστορίας, που με μίαν αβίαστη, πολύ φυσική αλλά παντοδύναμη ενέργεια καταλύει «τα δίχτυα της αράχνης» - που συνάπτονται πάνω στην, μικρότερη ή μεγαλύτερη, αδιάφορον, δειλία ενός εκάστου!

Καμμία, λοιπόν, δειλία, κανείς συμβιβασμός δεν είναι συμβατός με την επιδίωξί μας να καταλύσουμε το Σύστημα του Ψεύδους, το φρούριο της φαυλότητος, το κάστρο της ντροπής.

Γι' αυτό κι οι πρωτομάστορες αυτής της διττής (εσωτερικής - εξωτερικής) Δουλείας αποδέχονται και προβάλλουν όσους αντιδρούν μεν κάπου, αλλά εν τέλει υποκύπτουν και δηλώνουν υποταγή - έστω κι εν μέρει: γνωρίζουν ότι απ' αυτούς δεν κινδυνεύουν!

Έτσι, λοιπόν, βλέπουμε να πολλαπλασιάζονται οι «αντιρατσισταί πατριώτες», «αρχαιολάτρες» του ναργιλέ και του μαιναδο-διονυσιακού αυτοχθονισμού, δήθεν υπερ-ελληνισταί, άσσοι της πλαστογραφίας και της παρερμηνείας, πρώην φανατικοί μαρξισταί ως επί το πλείστον ή και πρώην (;;;) εντολοδόχοι της Ε.Υ.Π. και ομοτράπεζοι αστομασσώνων και σοβαροφανών καλοπληρωμένων ηθοποιών της χρυσωμένης δημοκρατικής σκηνής.

Το Σύστημα αγαπά τα υβρίδια: διότι **η σύγχυσις, η ανάμειξις και η μόλυνσις** είναι το κλειδί της επιτυχίας του αλλά και η απόλυτος προϋπόθεσίς του. Όταν όμως αρχίση να ξεσχίζεται το πέπλο, όταν ξεκινήση επί τέλους η κατάρρευσις των συλλογικών αυταπατών, τίποτε δεν θα μπορεί να σώση το ψεύδος απ' την συντριβή - και τους "συμμορφωμένους" απ' τα συντρίμμια! Τότε, εν μέσω αυτών των ερειπίων, θα προχωρήσουν οι τελευταίοι γενναίοι προασπισταί της Ζωής - για να ξαναρχίση η Ιστορία και να επανεύρη ο Κόσμος και η Φυλή μας το αληθές τους Νόημα! Και μόνον έτσι μπορούν και να επιβιώσουν, άλλως τε...

Προ αυτής της ευθραύστου ασταθείας του καταφεύγει το Σύστημα της φαυλότητος, της επιστημονικής Απάτης, της «Δημοκρατίας» στην γνωστήν (κατεσκευασμένη!) υστερία καί στην εγγενή του ψύχωσι - και με την γνωστή σπασμωδικότητα που το χαρακτηρίζουν 100% σ' όλες τις καμωμένες αντιδράσεις του σε κάθε πράγματι γενναία φωνή. Στα επιχειρήματα και τα τεκμήρια "απαντούν" με «αγανακτισμένες» κραυγές ηθικολογούσης υστερίας, αλαλάζουσες και «προειδοποιητικές» Ιερεμιάδες, διωγμούς, «καμπάνιες» «ενημερώσεως» και με την παγία, είτε θεσμοθετημένη (στα σχολεία) είτε μη, αλλ' αναγκαστική πάντως, πλύσι εγκεφάλου, με απαγορεύσεις, δολοφονίες, εκβιασμούς, φυλακίσεις, προπηλακισμούς, απειλές κ.ο.κ.. Τότε καταπίπτουν όλα τα «φιλελεύθερα» προσχήματα της ψευδολόγου πόρνης, που ανοίγει σ' όλους τις πόρτες πλήν των φυσικών δικαιούχων κι αποκαλείται «δημοκρατία» - η «ελευθερία» της οποίας αφορά μόνον τους δούλους που έχουν εσωτερικώς συμβιβασθή κι υποταχθή κι απ' τους οποίους, συνεπώς, δεν έχει λόγους να φοβάται - αφού γι' αυτήν δουλεύουν. Έστω και μέσα από τις στημένες «εναλλακτικές» παγίδες του Συστήματος!

Σημειωθήτω ότι μία θεμελιώδης πλευρά του συμμορφωτισμού είναι ο "πρακτικισμός", ο ωφελιμισμός - όπου, πλέον, η εθελοτυφλία κι η επιφανειακότης έχουν πλήρως αποθεωθή... Οπότε και τίποτε ουσιώδες δεν διακυβεύεται για το Σύστημα! Απεναντίας, οι επιφανειακές και προσχηματικές επιταγές της φαινομενικής «πραγματικότητος» προβάλλουν στα υπνωτισμένα μάτια του πλήθους ως το «επείγον» - και για τ' άλλα βλέπουμε «εν καιρώ», δηλαδή ποτέ! Μέχρις ότου δεν μας ενοχλούν καθόλου πιά - αφού θα έχουμε χάσει και την "οχληράν" όρασι!

Εν όλω, το Σύστημα που πολεμούμε, τόσο παντοδύναμο φαινομενικώς, δεν είναι παρά το απολιθωμένο ψεύδος, η αποκρυσταλλωμένη δειλία και μικρότης, η τρομαγμένη πρακτικίζουσα στενότης οριζόντων, η ταύτισις κι η εγωπάθεια, η αντιστροφή των αληθών Αξιών, η διάλυσις και το χάος ως διαρρέουσα τυρανική αρχή, δίκην ηθικολογούσης Μεδούσης, που λερώνει και αφομοιώνει ό,τι αγγίζει. Η αυτο-λήθη κι η επιφανειακότης, η εθελοτυφλία κι η δειλία του τρομαγμένου, προσαρμοσμένου («in») αστού - ανηγμένη μάλιστα εις...αρετήν - είναι η συνθήκη της υπάρξεώς του! Και μπαίνω στον πειρασμό πλάι στο μή-Όν τού Παρμενίδου να παραβάλω συγκριτικώς την <u>*καιρία*</u> παρατήρησι του Hegel: «Ο ιουδαϊκός χαρακτήρας έχει εξ αρχής εξαλείψει την αυτογνωσία της απολύτου μηδαμινότητός του: πρόκειται για μια μιζέρια, μία ποταπότητα, ένα τίποτε που έχει ζωή και συνείδησι»!!! <u>**Και μόνον, λοιπόν, η θεμελιώδης ποιοτική ανάλυσις του Συστήματος θα επρόδιδε τον *(εκ των γεγονότων κατάδηλο)* ιουδαϊκό χαρακτήρα του**</u>.

Μήπως αυτό δεν προδίδεται και από την υστερική του φύσι; Και, επίσης, από την μοναδική κι απολύτως μονόχνωτη έλλειψι κάθε ίχνους ανεκτικότητος - κατ' εξοχήν χαρακτηριστικόν γνώρισμα της αρχετυπικής ιουδαϊκής φιγούρας, του Γιαχβέ της Π.Διαθήκης; Κι επίσης απ' την έκτασι, το βάθος και την ευχέρεια με την οποία το Σύστημα κι οι άνθρωποί του μετέρχονται το ψεύδος; Τόσο ακατανόητο στους ηλιθίους «γκόιμ», αυτούς τους «οικοσίτους», εντελώς ακινδύνους μικροψευταράκους «ηθικούς αστούς» του Συστήματος! Όντως, ο Εβραίος ψεύδεται σε τέτοια έκτασι, τόσον ακορέστως και ανενδοιάστως, που αυτομάτως αφοπλίζει την οποιαδήποτε υπόνοια αμφισβητήσεως εκ μέρους των αφελών «γκόιμ»!!! Για τους οποίους είναι τελείως αδιανόητο (κι αυτό τους βολεύει, άλλως τε!) ότι θα ήτο ποτέ δυνατόν ένα τόσο μεγάλο ψέμμα: «άρα» είναι «αλήθεια» - πληρωτέα, μάλιστα, και τοις μετρητοίς αλλά ... και με δόσεις, αφού εν τούτοις οι γκόιμ μένουν εσαεί «χρεωμένοι» (παρ' όλες τις πολλαπλές «τοις μετρητοίς» καταβολές!), αλλά και, πέραν του χρέους, με τόκους - και τόκους υπερημερίας, τόκους «ηθικής αποκαταστάσεως», τόκους «επιδείξεως καλής θελήσεως» κ.ο.κ., όλο και κάτι νέο εφευρίσκουν οι επιτήδειοι έκγονοι των

ευγενών παζαρτζήδων της Μέσης Ανατολής - κι όλα αυτά ταυτοχρόνως και για το ίδιο «χρέος»!!!

Σκεφθήτε, όμως, τον πάταγο που θα προκαλέση η κατάρρευσις ενός συμπλέγματος τέτοιων τερατωδών ψευδών από τα οποία το Σύστημα είναι κυριολεκτικά χτισμένο!

Είναι, πράγματι, δεινή η θέσις όσων έχουν χτίσει τα πολυτελή τους κάστρα 'πάνω στην κινουμένη άμμο του Ψεύδους...

Τους καϋμένους! Δεν έχουν, λοιπόν, δίκιο να καταφεύγουν σε απαγορεύσεις, συλλήψεις, προπηλακισμούς, φυλακίσεις, απολύσεις, κοινωνικούς αποκλεισμούς, εκβιασμούς και παντοειδείς εξοντώσεις όταν έχουν να προστατεύσουν μία κρίσιμη για την ίδια τους την επικυριαρχία πλεκτάνη του Ψεύδους - και τόσο ζωτική, μάλιστα, για την ίδια την ύπαρξί τους μέσα στα κληρονομημένα πλαίσια των ταλμουδικών παραδόσεων και της ανεξίτηλης φωνής του προγονικού αίματος των "περιουσίων" θαυματοποιών της ερήμου;

Ω ναί, βεβαίως! Εμείς, μάλιστα, πιστεύουμε στην αμοιβαία κατανόησι γι' αυτό και, άλλως τε, επίσης, στην αναγκαιότητα των διακρίσεων, όχι των προσποιήσεων. Και στην "μεταξύ μας" ειλικρίνεια!!!

Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο και στην άλλη πλευρά: που κυριαρχεί στυγνότατα και δικτατορικώς - έχοντας βουτήξει τον κόσμο στο Ψέμμα - και στο αίμα. Και που δεν αντέχει σε κανένα πραγματικό διάλογο, δεν επιτρέπει την ελευθερία γνώμης - ούτε ακόμη και σ'

εκείνους που, ενώ μέχρι χθές τούς ήταν πιστοί, ανεκάλυψαν κάποια στιγμή επί τέλους τα ψεύδη τους: όπως ο καθηγητής Ρομπέρ Φωρισσόν, όπως ο ακαδημαϊκός Ροζέ Γκαρωντύ - και οι δύο παλαιοί Γάλλοι κομμουνισταί, με δάφνες κι αίγλη απ' την παράταξί τους. Πού, όμως, γρήγορα ανεγνώρισαν ότι <u>ΚΑΝΕΙΣ</u> δεν δικαιούται ν' αμφισβητή τα θεμελιώδη ζωτικά ψεύδη της σύγχρονης δημοκρατίας!

Αυτόν τον καιρό ζήσαμε ξανά το αποκορύφωμα τού δημοκρατικού μασκαρέματος και τρανσβεστισμού: τις λεγόμενες «εκλογές». Ένα όργιο ψεύδους και απάτης, ένας χρυσωμένος πόλεμος πλαστικών ψευδών εντυπώσεων κι εγωιστικών συμφερόντων - που όλα, όμως, επικαλούνται το «συμφέρον του λαού» ή «εθνική ανάγκη»! Νικούν δε πάντα οι ικανότεροι ψεύτες, οι επιδεξιότεροι στην εξασφάλισι της υποστηρίξεως των παρασκηνιακών διαπλοκών που κατέχουν την εργολαβία της λίαν επικερδούς "μπίζνας": «Ελληνική Δημοκρατία, Α.Ε.».

Κι όταν, τέλος, τα στημένα τους μαγειρεία κι ο ορυμαγδός της ποταπότητος, της αλητείας, της εγωπαθείας και της αναιδείας αποδώσουν την πολύτιμη κι ιερή «λαϊκή επιταγή», που με τόσο φαντασμαγορικά, απατηλά και χρυσοπληρωμένα σφυροκοπήματα υποβολών και ψευδών όλοι τους προσπαθούν ν' αποσπάσουν, τότε θ' αναλάβουν οι «αντιπρόσωποι» του λαού να «ερμηνεύσουν» την ετυμηγορία του, συμφώνως πάντοτε προς το... «Εθνικό Συμφέρον» και τις ανάγκες της δημοκρατικής «ευπρεπείας» (: αναιδείας!), τάξεως (:αχαλίνωτης πλιατσικολογίας) και ειρήνης (: «μη μας ενοχλείτε στο φαΐ!»). Έτσι, κάθε επίκλησις στοιχειώδους ευθύνης θα ακυρώνεται διά της μαγικής αναφοράς: «κάνουμε αυτό που επέλεξε ο λαός - εμείς, οι εντολοδόχοι του, τους οποίους δημοκρατικά (αλλοίμονο...) εξέλεξε».

Είναι, όμως, οδυνηρό ακόμη και ν' αναλύη κανείς και ν' ανασκαλεύη την κατάντια και την όζουσα κόπρο του Αυγείου όπου ηδονικώς κυλίονται οι χοίροι του Συστήματος, υπό τις καθοδηγητικές και ρυθμιστικές ευλογίες κι ευεργεσίες («τους ευχαριστούμε»!!!) των πονηρών χοιροβοσκών. Και δεν υπάρχει τρόπος ν' αποδοθή στο χαρτί η πραγματική φύσις αυτού του Τέρατος που απομυζά, αλλοιώνει και μεταλλάσσει τά, τόσο μισητά γι' αυτό, παιδιά της Φυλής μας... Μέχρι τελείας εξαφανίσεως - όταν "επί τέλους" θα έχουμε λυώσει μέσ' στο λυτρωτικό *(:μεσσιανικό)* καζάνι της Ν.Π.Τ.Π.!!!

Το '74 παρέλαβαν οι κοπρίλοι αυτοί, μερίμνη του τουρκικού Στρατού και δίκην επανακαμπτόντων προς διεκδίκησιν του μη αποτελειωμένου θύματος

βρυκολάκων, ως άξιοι συνεχισταί της μασονοφιλελεύθερης σκουληκαντέρας που ήδη από το ΄21 επέπεσεν επί του αναφυομένου ελληνικού εμβρύου μ' όλην την καγχάζουσα μισαλλόδοξη αναισχυντία του βδελυρού συναφιού των Μαυροκορδάτων, των κάθε λογής μασονοκαλαμαράδων, των Μαυρο-Κωλέτηδων, των Παπατζήδων και των Καραμανλήδων, που από τότε ήδη έχουν κηρύξει πόλεμο ολομέτωπο σ' όσους ακόμη σ' αυτήν την χώρα αισθάνονται Στρατιώτες - παρέλαβαν, λοιπόν, τα τρωκτικά της Δημοκρατίας ένα πρακτικώς μηδενικό εξωτερικό χρέος, μία ταχέως αναπτυσσομένη οικονομία, βιομηχανικώς και παραγωγικώς εν γένει - παρ' ότι εμείς διατηρούμε μία πολύ διαφορετική εικόνα της **αναπτύξεως** απ' το μοντέλο που τότε «αυτονοήτως» ήτο κυρίαρχον. Μέχρι το ΄81 είχαν προλάβει τα τρωκτικά της Νέας Δεινοκρατίας να βουτήξουν την χώρα στα χρέη: 600 δις δρχ, περίπου (της εποχής). Ζωτικές βιομηχανίες έκλειναν η μία μετά την άλλη, οι αγρότες αφέθησαν στην μοίρα τους της θανατικής καταδίκης που τους επέβαλεν η δημοκρατία, η ύπαιθρος ερήμωσε, το δημογραφικό πρόβλημα ενετάθη, ο αφελληνισμός αφηνίασε προς όφελος του γυφτο-γραικυλικού συνοθυλεύματος των τσιφτετελάδων, του αμερικανισμού, του ευνουχισμού των ανδρών και του εκμαιναδισμού των γυναικών, της εσωτερικής διαλύσεως και, πρό παντός, της επιβλεπούσης σάπιας μαρξιστοκουλτουριάρικης νομενκλατούρας, πού τότε εγνώρισε τα χρυσά της χρόνια.

Κι από τότε, το ΄81, συνεχίζει ομοίως ο ίδιος καλπασμός προς την άβυσσο. Έχουν, πλέον, ξεπουληθή τα πάντα, η τότε (1974) αδιαμφισβήτητη ελληνική στρατιωτική υπεροπλία έχει πλήρως εξανεμισθή, ενώ το χρέος έχει ανέλθει στο αστρονομικό ποσόν των 200 τρις: δουλεύουμε και πάλι ως ραγιάδες για τους τόκους της ακορέστου ρεμούλας αλλά και για τα φανταχτερά και μισαλλόδοξα εκλογικά μασκαρέματα των πρωταγωνιστών χοιρο-ηθοποιών, χειραγωγών και χοιρανθρώπων της δημοκρατικής πασαρέλας και των παρασκηνιακών της νταβατζήδων! *(Συγγνώμην για την ξενική λέξι, όμως το ελληνικό λεξιλόγιο δεν σιμπεριλαμβάνει τέτοιες ποιότητες καταστάσεων και όντων!)*

Μας καρναβάλεψαν τελείως: ένα απέραντο πορνείο κατήντησε στα χέρια τους η Ελλάς! Ταιριαστά τής προσαρμόζουν και το βραζιλιάνικο καρναβάλι που καθημερινώς, σχεδόν, φιγουράρει ως η βασική είδησις των «δελτίων ειδήσεων» των καναλιών καθ' όλον τον Φεβρουάριο: δικαίως, αφού μία «λάτιν»-μπασταρδογραικυλία του γλεντοκοπήματος και της σάμπας είναι η χώρα των ονείρων τέτοιων περιφερειακών πρακτορίσκων της Ν.Π.Τ.Π., όπως οι "οικείοι" (πού ο διάολος να τους "ανακαλούσε"!!!) φωτοηχητικώς νεγρορυθμιζόμενοι μπαρο-σκεμπέδες των δημοκρατικών θεσμών και κομμάτων...

Μία εικόνα, μόνον, μου τρέφει, ως σύμβολον, την «θυμοφόρον φρένα» και την άλκιμη ελπίδα: η εικόνα αυτών των προσωπιδοφόρων παραδοσιακών φουστανελάδων αρματολών της Ναούσης που χορεύουν παραδοσιακούς μακεδονικούς χορούς κραδαίνοντες τα γιαταγάνια: αδημονώ, ειλικρινώς, καθώς τους βλέπω ανάμεσα στους αλαλάζοντας λατινοτσιγγάνους και σκεμπεδοκαρναβάλους των «ελληνάδικων» της μιαράς γυφτο-γραικυλίας, πότε θα πάρουν των χορό τους στα σοβαρά και θα ζωντανέψουν, στ' αλήθεια, μαζί με τα θανασίμως και λυτρωτικώς περιφερόμενα ηρωικά γιαταγάνια - αυτά που κάποτε ξεκίνησαν το έργο της Ελευθερίας του Έθνους αλλά, αλλοίμονον, τό άφησαν ημιτελές;

Δεν έχουμε κανένα λόγο να κρύψουμε, όχι απλώς την αηδία μας γι' αυτόν τον καθωσπρεπισμένο συρφετό των αναλκίδων συμποσιαστών της παρωδιακής δημοκρατικής σκηνής και των ευμαρών εξυφαντών, λαμπροκιναίδων ξεκοκκαλιστικών τρωκτικών των παρασκηνίων, αλλά και την ακόμη μεγαλύτερη περιφρόνησί μας για τον δουλικό κι ευτελέστατο καρναβαλιστικό ραγιαδοσυρφετό των χειροκροτητών, των ευφυών «προσαρμοσμένων» *α-ρρώστων* κι αναξίων ανδραπόδων που έτυχε, τραγική τη μοίρα, να συνδυάζουν την *ά-ρρωστη* ανεπάρκεια του ανδρικού θυμικού και της στοιχειώδους πνευματικής διαυγείας με την τιμή να γεννηθούν Έλληνες: τιμή την οποίαν εξευτέλισαν κι εντρόπιασαν, της οποίας απεδείχθησαν ανάξιοι κατά τον πλέον επονείδιστο τρόπο, προτιμώντας, αντί ν' αναγνωρίσουν και ν' αντιμετωπίσουν την αλήθεια και το καθήκον που η ιδιότης του Έλληνος συνεπιφέρει και η άκρα κρισιμότης των καιρών επιτάσσει, να προσαρμόζονται αηδιαστικώς λικνιζόμενοι, δίκην χανούμισας των πασιάδων ή πόρνης της λατινικής μπασταρδο-αμερικής, στις ανάξιες ανδρών κι Ελλήνων τυμπανοκρουσίες κι υποβολές των ντελάληδων και των χοιροβοσκών του Συστήματος! Κι είθε το γιαταγάνι κάποιου αφυπνισμένου αρματολού της Ναούσης ν' απαλλάξη τ' άψυχα κι ανάξια ψηφοκουφάρια τους απ' την περαιτέρω ταλαιπωρία...

Καρδιά του όλου συγκυριακού συμβολισμού, κοντά της κι ο "αριστεύς-σύμβολον" του αστικού συμμορφωτισμού και της μεταμφιέσεως, ο παπαγαλικώς ρητορεύων μαϊμουδοπρόεδρος της «Ελληνικής Δημοκρατίας, Α.Ε.» (πού, να σας πω την αμαρτία μου, δεν καταφέρνω ν'αποδιώχνω την εικόνα τού προελαύνοντος στον Μωρηά Ιμπραήμ κάθε φορά που

τον βλέπω), η ταλαίπωρη κατακαϋμένη κι ατιμασμένη Πάτρα. Συμβολικώς, λοιπόν, θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε: *ή Πατρίς ή Πάτρα!*

Τώρα είν' ο καιρός της Πάτρας.

Όμως θα έρθη κι ο καιρός της Πατρίδος: τρομερός κι ακάθεκτος!

Προς το παρόν το καρναβάλι συνεχίζεται κι η τεχνητή παραζάλη εξελίσσεται σε φρενίτιδα. Υπό το κράτος αυτής της παραζάλης και της φρενίτιδος, κατορθώνουν οι παρωδιακές φιγούρες του Θεάτρου Σκιών «Ελληνική Δημοκρατία Α.Ε.» να γεμίζουν τα ταμεία των χρηματανθρώπων και των τοκογλύφων στα παρασκήνια και ν' αδειάζουν τα τελευταία απομεινάρια του εθνικού πλούτου της χώρας. Κι όχι μόνον του υλικού και του πνευματικού πλούτου, αλλά και των δομών, ακόμη και των στοιχειωδεστέρων, όπως της ρημαγμένης πια ελληνικής υπαίθρου και του ίδιου του λαού, ως βιολογικού υποβάθρου και απτού σώματος του Έθνους. Οδηγώντας δε τον Ελληνισμό συνειδητώς στον αφανισμό και την αλλοίωσι, εξασφαλίζουν καί την υποστήριξι όλων των συναφών λακέδων τής Ν.Π.Τ.Π. που λειτουργούν ως τοποτηρηταί της στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, αλλά και, κυρίως, των υπερατλαντικών της σιωνιστικών αφεντικών.

Δεν προλαβαίνουμε νά υπεισερχόμεθα σε λεπτομέρειες - αλλά και, πλέον, δεν έχει νόημα. Κάθε παραμικρή λεπτομέρεια επαναλαμβάνει κι εμπεριέχει εν δυνάμει όλον τον υποκρυπτόμενο επονείδιστο και φαυλοκρατικό ραγιαδισμό των αχυρανθρώπων του Συστήματος. Απ' τις λεπτομέρειες της νύχτας των Ιμίων, του τραγελαφικού φιάσκου με τον Οτσαλάν, με τους S-300 ομοίως - αλλά κι ώς το κατέβασμα των ποτραίτων του Κολοκοτρώνη και του Καραϊσκάκη απ' το Hilton όταν το επεσκέφθη ο Ισμαήλ Τζέμ, ώς την επίσκεψι στην συμπρωτεύουσα Τούρκων επιχειρηματιών τις παραμονές της 25ης Μαρτίου για να συναντήσουν τους εδώ ομολόγους τους σε μία, συνηθισμένη πλέον, αναιδή και προκλητική επίδειξι των εγχωρίων χρηματανθρώπων ότι γι' αυτούς οι πατρίδες είναι άκυρες και η τιμή λέγεται κέρδος... *ΟΜΩΣ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΕΣ!!!* Διότι, αφού η άρσις των "περιορισμών" από Έθνος και Πατρίδα δεν μπορεί να γίνη δαπάναις μιάς χώρας που ασκεί πολιτική επιθετικότητος, δυναμισμού και αποφασιστικής πολεμικής ετοιμότητος υπό το άγρυπνο βλέμμα των Τούρκων στρατηγών, θα γίνη ασφαλώς δαπάναις των ευνούχων ραγιάδων που «δεν διεκδικούν τίποτε», ακόμη ούτε κι αυτά που κατέχουν, που έχουν «στρατό ειρήνης, μη πολέμου και αποτροπής», με τους κομματάρχες και τους αστράτευτους υπουργούς ν' αλωνίζουν εντός του σαν στο χωράφι του πατέρα τους, που ματαιώνουν ασκήσεις πάγιες κι εξοπλισμούς για να συνδράμουν στην «πολιτική των πολιτών» με την χάρτινη καρδιά, όπου γράφουν οι σάπιοι "ουμανιστικοί" ινστρούχτορες των καναλιών: δαπάναις εκείνων που στην θέσι του Υπουργού Εξωτερικών έχουν το αγαπημένο παιδί της εβραιο-Μανταλίνας, έναν απάτριδα "ειρηνιστή" της ΝΠΤΠ και ψυχικώς κίναιδο, πρόθυμο ξεπουλητή κάθε εθνικού όπλου και στοιχείου δυνάμεως, αντάξιο ποντικόψυχο γόνο μιάς φανταχτερής γενιάς απατεώνων ολκής. Παραλλήλως δέ, έχουμε εν λευκώ εξουσιοδοτήσει τα στρατεύματα της Ν.Π.Τ.Π. υπό τους Εβραίους J.Clark, M.Albright... και W.Cohen να μπαινοβγαίνουν στην Πατρίδα μας όπως ο δραγάτης στ' αμπέλια! (Σημειώνουμε παρεπιμπτόντως ότι το φθινόπωρο η Τ.Ο. Θεσ/νίκης διοργάνωσε μεγάλη κι εντυπωσιακή συγκέντρωσι στον Τύρναβο, με συντεταγμένη πορεία και διαμαρτυρία πρό της πύλης της εκεί αμερικανικής βάσεως, της οποίας ο υποδιοικητής είναι... Τούρκος (!!!), κι εν συνεχεία στο πολυτελές ενδιαίτημα του Τούρκου αγά στην Λάρισσα). Ό,τι κι αν πούμε δεν θα είναι παρά ένα μικρό κλάσμα των διαπραττομένων - τη αγαθή συμπνοία όλου του πολιτικάντικου φάσματος, που, τουλάχιστον διά της ηχηράς του σιωπής, στηρίζει ένα απροκάλυπτο, πιά, όργιο προδοσιών, φαυλοτήτων και ατιμωτικής υποταγής...

Υπάρχει, όμως, κάτι που αξίζει ιδιαιτέρας μνείας: ότι, δηλαδή, πλέον όχι απλώς οι παραχωρήσεις δεν χρειάζεται ούτε κάν να καλύπτονται, αλλά το ανίκανο και προδοτικό κατεστημένο έχει πλέον καθιερώσει να πανηγυρίζη για κάθε του προδοτική μειοδοσία, για κάθε του κραυγαλέα ενδοτική οπισθοχώρησι από κατοχυρωμένα εθνικά δίκαια και συμφέροντα! Το είδαμε ήδη κατά τρόπον... μεγαλειώδη στα Ίμια, στην Μαδρίτη, στο Ελσίνκι, στην Άγκυρα, στην Αθήνα κ.ο.κ.. Βεβαίως, για να είμαστε δίκαιοι, πρέπει ν' αποδώσουμε τα πρωτεία και αυτής της αναισχυντίας στον «πατριάρχη» της δεινοκρατίας, τον Κ.Καραμανλή, που ήδη απ' την πρώτη περίοδο της ολεθρίας για το Έθνος μας πορείας του υποθήκευσε το μέλλον, πανηγυρικώς και θριαμβευτικώς (όπως άλλως τε και το ΄74...), όταν καθίστα τούς, προ πολλού ήδη τότε απεμπλεγμένους απ' το Κυπριακό, Τούρκους εγγυητάς της «ακεραιότητος της Κύπρου»!!! Για να τους καλέση, μέσω του Μακαρίου στο Συμβούλιο Ασφαλείας τον Ιούλιο του 1974, να ενεργοποιήσουν αυτό τους το ραγιαδο-καραμανλίδειο «δικαίωμα» - ώστε να επανακάμψουν εν χορώ και αλλόφρονι πανδαισία και οι Καραμανλήδες και να επαναφέρουν τα... αγαθά της δημοκρατίας στην χώρα μας!!!

Ας συνεχίση, λοιπόν, το καρναβάλι. Και ο αναίσχυντος τρανσβεστισμός του Θεάτρου Σκιών του Συστήματος...

Κατά βάθος <u>όλοι γνωρίζουν</u>, βεβαίως, ότι πρόκειται μόνον για ένα κακόγουστο μασκάρεμα· δεν έχουν, όμως, το θάρρος να κάνουν κάτι άλλο απ' το να λάβουν μέρος ή,

τουλάχιστον, να γίνουν παθητικοί θεαταί και παθητικοί συντελεσταί αυτής της κακόγουστης κι ελεεινής φαρσοκωμωδίας.

Πώς θα ξεχώριζαν, όμως, αλλοιώς οι λίγοι, οι τολμηροί, οι πνευματικώς και απτώς ενεργούντες από τ' άψυχα κι αδρανή μπάζα των δειλών και κουτοπόνηρων, ιδιοτελών και μικροψύχων χειροκροτητών;

Πώς αλλοιώς θα ξεχώριζαν οι λίγοι γενναίοι προάγγελοι της αναγεννήσεως απ' τους οπαδούς της σάπιας "ησυχίας" και της προδοτικής αποδοχής και υποκύψεως στο όνομα του δόγματος ότι, «έτσι είναι τα πράγματα και δεν αλλάζουν»;

Πώς θα ξεχώριζαν οι αληθώς Νέοι, οι άλκιμοι σημαιοφόροι και φορείς βουληφόροι Αίματος και Πνεύματος πυρωμένου και αληθώς ζωογόνου απ' τους προπετείς αναπαλαιωτάς της μοιραίως, επί τέλους, γηρασμένης φαυλότητος και της αφειδώς στημένης σάπιας ρητορείας - που επιχειρεί, μάλιστα, κατά τρόπον ανάξιον και αυτού του **εκθύμου** γέλωτος να αυτοχρισθή με δάφνες... «ανανεώσεως της πολιτικής» - αυτή η αναπαλαιωμένη καρα-αμαν-παπατζίδικη εφεδρία του Συστήματος, η ..."εναλλακτικότης" τής σημιτο-πορνόγρηας- "τσατσάς" των διαπλεκομένων και των ευπρεπιζομένων της εταίρων και εταιρών;

Είμαστε, ως εθνικοσοσιαλισταί, η τελευταία πραγματική αντίστασις. Διότι οι δήθεν αντίπαλοι της Ν.Π.Τ.Π. εκ της αριστεράς ουσιαστικώς λέγουν: *«καλή η παγκοσμιοποίησις, αλλ' όχι μ' αυτά τα μέσα»!!!* Ομοίως, και οι δήθεν αντιστρατευόμενοι στις ολέθριες επιπτώσεις του οικονομισμού, της εμποροκρατίας, του καπιταλισμού επί του περιβάλλοντος, οι αρνούμενοι, όμως, την φυλετικήν πραγματικότητα, στρέφονται ευθέως κατά της Φύσεως και καθίστανται ευτελή ανδράποδα της εβραιο-φιλελεύθερης «Ν.Π.Τ.Π.», δημιουργώντας στα πλήθη και την αποσυμφορητική ψευδαίσθησι ότι «κάτι κάνουν κάποιοι και για το περιβάλλον» - ενώ η αντιφυσική τερατώδης καρδιά τού (ολεθρίου για την Ζωή, την Φύσι και το Πνεύμα) Συστήματος παραμένει ουσιωδώς άθικτη. Γι' αυτό και τους ανέχονται... ευχαρίστως!!! Δεν συμβαίνει βεβαίως το ίδιο και με 'μάς - τους τελευταίους αληθείς και πλήρεις οικολόγους! Απεναντίας, είμαστε οι καταραμένοι μιάς ολόκληρης και, φαινομενικώς, παντοδύναμης *αλυσίδας συμφερόντων **και συναφειών** (κοσμικών, πνευματικών, φυλετικών, ψυχικών κ.ο.κ.) που συναποτελούν το Σύστημα* - το οποίον, ναι, τόσο μας φοβάται, ώστε να τρέμη εμφανώς και εκ τής απλής παρουσίας μας!!!

Μα γιατί, όταν είναι τόσο παντοδύναμο;

Διότι η ποιότης υπερέχει της ποσότητος!

Διότι το Πνεύμα *τελικώς* υπερισχύει της Ύλης!

Διότι η Αλήθεια εν τέλει διαλύει το Ψεύδος και η Βούλησις των Ηρώων την Δειλίαν και την Φαυλότητα των πολλών και "βαρειών" δούλων! *Καί τό νοιώθουν κι οι ίδιοι!*

Διότι οι αληθώς Νέοι είναι, ό,τι κι αν κάνουν οι σάπιοι μνηστήρες της Εξουσίας, *τελικώς* ακάθεκτοι!

Διότι ενώ εμείς έχουμε την αυθεντική δύναμι της Αλήθειας και την πηγαία ορμή της Νιότης, οι ψοφοδεείς Κροίσοι του Συστήματος επιβιώνουν μετά βίας στην πολυτελή εντατική και με τις πανάκριβες (και πέραν των δυνατοτήτων πληρωμής του πλανήτου!) διασωληνώσεις κι αφαιμάξεις των Εθνών, με αδιάκοπες ενέσεις ψεύδους και με μηχανικούς βηματοδότες - και υπό το αναγκαίο καθεστώς τεχνητής "ησυχίας", «ευημερίας» και αφθονίας υλικών που απαιτεί η λειτουργία μιας εντατικής μονάδος.

Όμως ο ασθενής, το τυραννικό τέρας με το σατανικό μυαλό και την γηρασμένη εβραϊκή καρδιά, πνέει τα λοίσθια και το αισθάνεται...

Γι' αυτό και βιάζεται - σπεύδει δέ νά τα παίξει «όλα για όλα»: δεν έχει προοπτική χρόνου! ***Ή τώρα*** η σιωνιστική Ν.Π.Τ.Π. ***ή ποτέ!***

Το ίδιο όμως ισχύει και για την Φυλή μας: καμμία ολιγωρία ή αναποτελεσματικότης μας δεν μπορεί να συγχωρηθή! **Πεθαίνουμε ως είδος, ως Λευκή Φυλή -** γι' αυτό και για την επερχομένη Εθνικοσοσιαλιστική Επανάστασι ισχύει***: ή τώρα ή ποτέ, ή Επανάστασις ή Χάος!***

Οι δυνάμεις κι οι πράκτορες του Χάους και της Εντροπίας, όμως, δεν θ' αντιληφθούν ότι το καρναβαλιστικό τους ξεφάντωμα πλησιάζει προς ένα τέλος οδυνηρό κι απότομο - κι ας νοιώθουν ενστικτωδώς και μετά ρίγους τις αλήθειες που διαπιστώνουμε ανωτέρω. Γιατί είναι όντα του χάους: ασύντακτα κι άμετρα, θρασέα κι αναίσχυντα. Θα συνεχίσουν αλογί-στως, λοιπόν, τις αναισχυντίες τους, προσπαθώντας ταυτοχρόνως να συνθλίψουν κάθε αντίστασι και να φιμώσουν κι αλλοιώσουν κάθε φωνή αληθούς αντιρρήσεως: μέχρις ότου η εσωτερική μας Βούλησις καταστή γι' αυτούς απτή Ισχύς, ωσάν ξίφος πύρινο στο χέρι μας - κι ακουστή ως πολεμική ιαχή κι ως λόγος καταστροφής συνάμα και δημιουργίας το σύνθημα: ***ΜΕΡΙΑΣΤΕ!!!***

Όλες οι διορίες έχουν, λοιπόν, εκπνεύσει - κι οι σάλπιγγες για την Τελική Μάχη ακούγονται καθώς σχίζουν τους αιθέρες αλλά και την καπναιθάλη των αστικών ρύπων και το φαντασιό-πλεκτο πέπλο της εφησυχαστικής μικρότητος και της υποβεβλημένης («βολικής»!) συλλογικής αυταπάτης και παραζάλης των αστών: ήρεμα και χωρίς παροξυσμούς *αλλά και χωρίς ολιγωρία* συγκροτούμε τις φάλαγγες των τελευταίων μαχητών κι ακονίζουμε τα ξίφη μας:

ΟΣΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ!

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

του Julius Evola

Μετάφραση, επιμέλεια: Χρυσόστομος Μπάλλας

Το κατωτέρω άρθρο περιέχεται στην συλλογή άρθρων του Julius Evola υπό τον τίτλο «Σύμβολα της Δυτικής Παραδόσεως» και αποτελεί ένα εξαίσιο κείμενο, που αναδεικνύει την δεινότητα του συγγραφέως στον χειρισμό της γλώσσας -αλλά και συνάμα μάς γνωστοποιεί όλα εκείνα τα σημεία τα οποία φωτίζουν το βάθος της αρχαίας Γνώσεως, μέσα από τον συμβολισμό τών, διαφορετικών στην εξωτερική όψη αλλά ομοίων στην ουσία, δοξασιών της Αρίας Φυλής, που εν τέλει αντανακλούν το αδιαίρετο πνευματικό (και μεταφυσικό) υπόβαθρο των Ευρωπαϊκών Εθνών.

Ο συμβολισμός του αετού έχει έναν χαρακτήρα «παραδοσιακό» με την ανώτερη έννοια. Υπαγορευμένος από ακριβείς αναλογικές αιτίες, είναι ανάμεσα σ' εκείνους που μαρτυρούν μία «σταθερά», δηλαδή ένα στοιχείο διαρκές και αναλλοίωτο στους κόλπους των μύθων και των συμβόλων όλων των πολιτισμών παραδοσιακού τύπου.

Οι ξεχωριστές, όμως, εκφράσεις που λαμβάνει αυτό το σταθερό θέμα είναι φυσικά διαφορετικές αναλόγως των φυλών. Εδώ αμέσως εξηγούμε ότι ο συμβολισμός του αετού στους αρίους λαούς έχει έναν χαρακτήρα σαφώς «ολυμπιακό» και ηρωικό, πράγμα που προτιθέμεθα να διασαφηνίσουμε στο παρόν γραπτό, δι' ενός συνόλου αναφορών και προσεγγίσεων. Σχετικά με τον «ολυμπιακό» χαρακτήρα του συμβολισμού του αετού, αυτός προκύπτει ήδη αμέσως από το γεγονός ότι αυτός ήταν το ιερό ζώο του κατ' εξοχήν ολυμπίου θεού, του Διός, ο οποίος με την σειρά του δεν είναι παρά η ιδιαιτέρα αριοελληνική (και έπειτα, ως Jupiter, αριορωμαϊκή) απεικόνιση της θεότητος του φωτός και της βασιλείας, λατρευομένη απ' όλους τους κλάδους της αρίας οικογενείας. Με τον Δία συνδέθηκε με την σειρά του ένα άλλο σύμβολο, εκείνο **του κεραυνού**, πράγμα που υπενθυμίζεται γιατί θα δούμε πώς μέσω τούτης της οδού αυτό έρχεται να συμπληρώσει, όχι σπάνια, τον ίδιο τον συμβολισμό του αετού. Υπενθυμίζουμε επίσης ένα άλλο σημείο: σύμφωνα με την αρχαία αρία θέαση του κόσμου, «το «ολυμπιακό» στοιχείο προσδιορίζεται κυρίως διά μέσου της αντιθέσεώς του προς το τελλουρικό, τιτανικό και, επίσης, προμηθεϊκό στοιχείο.

Τώρα, ακριβώς με τον κεραυνό, ο Δίας κατανικά στον μύθο τους Τιτάνες. Στους Αρίους, **οι οποίοι βίωναν κάθε αγώνα ως ένα είδος αντανακλάσεως της μεταφυσικής πάλης μεταξύ ολυμπιακών και τιτανικών δυνάμεων, θεωρούντες εαυτούς ως μία militia (:στρατευμένη δύναμη) των πρώτων,** βλέπουμε εξ άλλου τον αετό και τον κεραυνό ως σύμβολα διακριτικά, τα οποία περικλείουν μ' αυτόν τον τρόπο μία σημασία βαθειά μέν, όμως γενικώς αποσιωπωμένη.

Σύμφωνα με την αρχαία αρία θέαση του κόσμου, η αθανασία αποτελεί κάτι το προνομιακό: δεν σημαίνει απλώς επιβίωση από τον θάνατο, αλλά συμμετοχή ηρωική και βασιλική στο καθεστώς κι επίπεδο συνειδήσεως που χαρακτηρίζει την ολυμπιακή θεότητα. Ορίζουμε μερικές αντιστοιχίες: Η προαναφερθείσα οπτική σχετικά με την αθανασία, είναι οικεία στην αρχαία αιγυπτιακή παράδοση. Μόνο ένα κομμάτι του ανθρωπίνου όντος είναι προορισμένο για μια αιώνια, ουράνια, σε καθεστώς δόξας, ύπαρξη - το επονομαζόμενο Βα. Τώρα, αυτό το κομμάτι στα αιγυπτιακά ιερογλυφικά απεικονίζεται ακριβώς ως ένας αετός ή ένα γεράκι (λόγω περιβαλλοντικών συνθηκών, το πλησιέστερο στήριγμα που προσφέρει ο φυσικός κόσμος για την έκφραση της ίδιας Ιδέας). Είναι υπό την μορφή του γερακιού, που στο τυπικό το οποίο περιέχεται στην «Βίβλο των Νεκρών» (LXXVIII, 1-4, 46 της εκδόσεως Wallis-Budge) η μεταμορφωμένη ψυχή του νεκρού προκαλεί φόβο στους ίδιους τους θεούς και μπορεί να προφέρει αυτά τα υπέροχα λόγια: *«Αναστήθηκα, όμοιος με γεράκι ή θείο αετό, και ο Ωρος με έκανε κοινωνό, καθ' ομοίωσιν, του πνεύματός του, σε ό,τι καταλαμβάνει εκείνο που στον άλλο κόσμο αντιστοιχεί στον Όσιρι».*

Αυτή η υπερκόσμια κληρονομιά αντιστοιχεί ακριβώς στο ολυμπιακό στοιχείο. Πράγματι στον αιγυπτιακό μύθο ο Όσιρις είναι μία θεία μορφή που αντιστοιχεί στο πρωτογενές ηλιακό καθεστώς του πνεύματος, το οποίο, αφού έχει υποστή αλλοίωση και διαφθορά (φόνος και κατασπάραξη του Οσίριδος), αποκαθίσταται από τον Ώρο. Ο νεκρός επετύγχανε την αθανατοποιούσα θεοποίηση, μετέχοντας της παλινορθωτικής δυνάμεως του Ώρου που οδηγεί ξανά στον Όσιρι καί προκαλεί την «ανάσταση» και την «επανασύνθεση» του Οσίριδος.

Σε αυτό το σημείο είναι εύκολο να διαπιστωθούν πολλαπλές αναλογίες παραδόσεων και συμβόλων. Στον ελληνικό μύθο γίνεται αντιληπτό με τον ίδιο τρόπο ότι από αετούς όντα όπως ο Γανυμήδης είχαν απαχθή στον θρόνο του Διός. Διά μέσου αετών στην αρχαία Περσική παράδοση ο βασιλεύς Kei-Kaus επεχείρησε, με τρόπο προμηθεϊκό, να ανυψωθεί στον ουρανό. Στην Ινδοαρία παράδοση είναι ο αετός που φέρνει στον Ίνδρα το μυστικό ποτό που θα τον καταστήσει βασιλέα των θεών. Η κλασσική παράδοση εδώ προσθέτει μία υποβλητική λεπτομέρεια: σ' αυτήν, μολονότι ανακριβώς, ο **αετός ετιμάτο ως το μοναδικό πλάσμα που μπορούσε να αντικρύσει τον ήλιο, χωρίς να χαμηλώσει τα μάτια** (πρβλ. Λουκιανού «Ικαρομένιππος»,XIV).

Αυτό διαφωτίζει τον ρόλο τον οποίον ο αετός διαδραματίζει σε ορισμένες εκδοχές της προμηθεϊκής παραδόσεως. Ο Προμηθεύς εδώ αποκαλύπτεται, όχι ως ο επαξίως δικαιούμενος να οικειοποιηθεί το ολυμπιακό πυρ, αλλ' ως εκείνος ο οποίος, παραμένων «τιτανικής φύσεως», θέλει να το σφετερισθεί και βεβήλως να το καταστήσει κτήμα, όχι πια των θεών, αλλά των ανθρώπων πού δεν έχουν υπερβή την φύση τους.

Στις διάφορες εκδοχές του μύθου στον οποίον εδώ αναφερόμαστε, ο Προμηθεύς Δεσμώτης έχει το συκώτι του συνεχώς καταβροχθιζόμενο από έναν αετό. Ο αετός, ιερό ζώο του κατ' εξοχήν ολυμπιακού θεού, συναφής με τον ίδιο τον κεραυνό που κατανικά τους Τιτάνες, μας εμφανίζεται εδώ ως μία παράσταση ισοδύναμη του ιδίου του πυρός - κεραυνού, που ο Προμηθεύς ήθελε να ιδιοποιηθή. Πρόκειται δηλαδή για ένα είδος διηνεκούς τιμωρίας. Ο Προμηθεύς δεν έχει την φύση του αετού, ο οποίος δύναται να αντικρύσει ατιμώρητα, ολυμπιακώ δικαίω, το υπέρτατο φως. **Η ίδια, συνεπώς, δύναμη την οποία θέλει να οικειοποιηθεί, γίνεται η αιτία**

Η τιμωρία του Προμηθέως

της βασάνου και της τιμωρίας του. Και εδώ θα ανοίγονταν μία οδός για την κατανόηση της εσωτερικής τραγωδίας των διαφόρων μοντέρνων εκπροσώπων της θεωρίας ενός τιτανικού «υπερ-ανθρωπισμού», δαιμονισμένων και θυμάτων της ίδιας τους της ιδέας, ξεκινώντας από τον Νίτσε και τον Ντοστογιέφσκι - με ιδιαίτερη αναφορά στους χαρακτηριστικούς ήρωες των μυθιστορη-μάτων αυτού του τελευταίου.

Επιστρέφοντας στον κόσμο του ινδοαρίου μύθου, βρίσκουμε στην αρχαία ινδουϊστική παράδοση μία παραλλαγή εκείνου του προμηθεϊκού. Ο Άγνι, υπό την μορφήν αετού ή γερακιού, κλέβει έναν κλάδο του κοσμικού δένδρου - επαναλαμβάνοντας την χειρονομία την οποία στον σημιτικό μύθο ο Αδάμ πραγματοποίησε για να «καταστή όμοιος των θεών». Ο Άγνι, που με την σειρά του είναι μία προσωποποίηση του πυρός, πλήττεται. Από τα πτερά του που πέφτουν στο έδαφος, όμως, αναφύεται ο σπόρος ενός φυτού, το οποίο θα γεννήσει το «επίγειο soma». Το soma όμως είναι το ισοδύναμο της αμβροσίας, είναι η συμβολική ουσία που θεοποιεί, που ευμενίζει μία συμμετοχή στην «ολυμπιακή» κατάσταση. Η δομή του αρίου μύθου, μολονότι σε πιο περίπλοκη μορφή, επαναλαμβάνει εκείνη την οποία ήδη έχουμε αναλύσει στον αιγυπτιακό μύθο (επισκότιση του Οσίριδος, ανάστασή του διά μέσου του Ώρου). **Μπορεί κανείς, λοιπόν, να μιλά για την αποτυχημένη προμηθεϊκή απόπειρα, σ' έναν πρώτο χρόνο, κατόπιν, όμως, επανορθουμένη και καθισταμένη σπορά για μια δικαία, πλέον, διεκδίκησι καί ορθή πραγμάτωση του αρχικού στόχου.**

Στην ινδοαρία παράδοση ο αετός εμφανίζεται συχνά ως μία **ενσάρκωση της δόξας**, του **hvarenô**, που,

όπως σε άλλη περίπτωση αναφέραμε, για εκείνα τα φύλα **δεν ίσχυε ως κάτι αποσπασματικό, αλλά ως μια μυστική δύναμη, μια βασιλική δύναμη πού, από ψηλά κατερχομένη στους ηγεμόνες και στους αρχηγούς, τους κάνει συμμετόχους της αθανάτου Ουσίας και τους ταυτοποιεί με την Νίκη.** Έτσι, ο μύθος αναφέρει ότι υπό την μορφή αετού αυτή (η Νικη) απομακρύνθηκε από τον βασιλιά Yima, επειδή ο τελευταίος μολύνθηκε από ένα ψεύδος!Στην βάση παρομοίων αναλογιών, νοήματος και συμβόλων, ο ρόλος τον οποίον κατέχει ο αετός στην αρχαία Ρώμη προκύπτει με τρόπο ξεχωριστό. Το τελετουργικό της αυτοκρατορικής αποθεώσεως είναι μία πρώτη μαρτυρία και μία ακριβής επιβεβαίωση της προσχωρήσεως του ρωμαϊκού κόσμου στο ολυμπιακό ιδεώδες. **Σ' ένα τέτοιο τυπικό το πέταγμα, ακριβώς, ενός αετού από την νεκρική πυρά, συμβόλιζε πράγματι το πέρασμα της ψυχής του αυτοκράτορος στο «θεϊκό» καθεστώς.**

Αναπαράσταση του Διός με τον Αετό

Υπενθυμίζουμε τις λεπτομέρειες αυτού του τυπικού, το οποίο επαναλαμβάνονταν σύμφωνα με το υπόδειγμα εκείνου του αυθεντικού, το οποίον ετελέσθη κατά τον θάνατο του Αυγούστου. Το σώμα του νεκρού αυτοκράτορα εγκλείονταν σ' ένα φέρετρο καλυμμένο με πορφύρα, φερόμενο επί χρυσελεφαντίνου φορείου. Εναπετίθετο επί πυράς στο Πεδίον του Άρεως και περιστοιχίζονταν από ιερείς. Τότε ελάμβανε χώρα η λεγομένη decursio, στην οποία θα αναφερθούμε αμέσως. Έχοντας ανάψει η πυρά, ένας αετός ελευθερώνονταν από τις φλόγες - κι επιστεύετο ότι εκείνην την στιγμή η ψυχή του νεκρού υψώνονταν προς τις ουράνιες χώρες, για να συγκαθίσει μεταξύ των Ολυμπίων (πρβλ. Δίων Κάσσιος LVI, 34, Ηρωδιανός, IV, 2 κλπ).

Η decursio τώρα, για την οποία έχει γίνει ήδη αναφορά, ήταν ο «δρόμος», το τρέξιμο των στρατιωτών, των ιππέων και των αρχηγών γύρω από την πυρά του αυτοκράτορα, στην οποία και έρριπταν τις διακρίσεις αξίας τις οποίες είχαν λάβει. Και σ' αυτό το τυπικό υποκρύπτεται ένα βαθύτερο νόημα. Αποτελούσε πίστη, αρία και ρωμαϊκή, πως στους αρχηγούς υπήρχε η αληθινή, αποφασιστική για την νίκη, δύναμη· δηλαδή, όχι τόσο στους αρχηγούς ως πρόσωπα, όσο στο υπερφυσικό, «ολυμπιακό» αποδοθέν σ' αυτούς στοιχείο. Γι' αυτό στην ρωμαϊκή τελετή του «θριάμβου», *ο νικητής Dux ελάμβανε τα σύμβολα του κατ' εξοχήν Ολυμπιακού Θεού, του Jupiter (=Ζεύς Πατήρ), και στον ναό του θεού αυτού πήγαινε ν' αποθέσει ξανά τις δάφνες της νίκης, θέλοντας μ' αυτόν τον τρόπο να υποδείξει τον πραγματικό δημιουργό της νίκης,* ***ευδιάκριτο από το απλώς ανθρώπινο μέρος του.*** Στην decursio γινόταν μία ανάλογη «άφεση»: οι στρατιώτες και οι αρχηγοί επέστρεφαν τις διακρίσεις που θύμιζαν το θάρρος και την νικηφόρα δύναμη στον αυτοκράτορα, **ως εκείνον πού, με την «ολυμπιακή» δυναμικότητά του, τώρα ευρισκομένην στο σημείο ν' απελευθερωθεί και ν' αποδεσμευθεί απ' το ανθρώπινο στάδιο, αποτελούσε την πραγματική τους πηγή!**

Αυτό μας οδηγεί να ολοκληρώσουμε την κατανόησή μας, εξετάζοντας την δεύτερη μαρτυρία «ολυμπιακού» πνεύματος στον ρωμαϊκό κόσμο, ομοίως επαγομένη διά μέσου τού αρίου συμβολισμού του αετού.

Αποτελούσε κλασσική παράδοση ότι, εκείνος πάνω στον οποίο θα ακουμπούσε ο αετός, ήταν προωρισμένος από τον Δία για υψηλά πεπρωμένα ή για την βασιλεία, θέλοντας μ' αυτό να υποδείξουν **την «ολυμπιακή» προϋπόθεση νομιμότητος της μιάς ή της άλλης καταστάσεως.**

Αλλ' ήταν ομοίως κλασσική παράδοση, και έπειτα ειδικότερα ρωμαϊκή, να αποτελεί ο αετός σημάδι νίκης, πράγμα διά του οποίου προβάλλονταν ιδιαιτέρως οι «ολυμπιακές» προϋποθέσεις της ίδιας της αντιλήψεως του αγώνος και της νίκης, **η Ιδέα δηλαδή ότι διά μέσου της νίκης του αρίου και ρωμαϊκού γένους θα ήσαν οι ίδιες οι δυνάμεις της ολυμπιακής θεότητος, του θεού του φωτός που θα νικούσαν**: Η νίκη των ανθρώπων, απλή αντανάκλαση εκείνης του ιδίου του Διός, ενάντια στις αντιολυμπιακές και «βαρβαρικές» δυνάμεις, είχε προαναγγελθεί από την εμφάνιση του ίδιου του ζώου του Διός, του αετού!

Να η βάση για να κατανοηθεί με τρόπο αρμόζοντα, σε σχέση με βαθύτερες σημασίες, παραδοσιακές και

ιερής προελεύσεως και όχι με κενές αλληγορίες, η θέση που κατείχε ο αετός ανάμεσα στα εμβλήματα των ρωμαϊκών στρατευμάτων, στα signa και τα vexilla, ήδη από τις απαρχές τους. Μέχρι και την ρεπουμπλικανική περίοδο ο αετός χρησιμοποιούνταν στην Ρώμη ως λάβαρο των λεγεώνων: ελέγετο «ένας αετός για κάθε λεγεώνα, και καμιά λεγεώνα χωρίς αετό» (πρβλ. Καίσαρος «De bello gallico» IV, 2, Τακίτου «Annales» 1,39, «Historia» I, 61, 89, 100). Συγκεκριμμένα το λάβαρο αποτελούνταν από τον αετό με απλωμένες τις φτερούγες του και, επί πλέον, με έναν κεραυνό στα νύχια του. Επιβεβαιώνονταν κατηγορηματικά έτσι ο ολυμπιακός χαρακτήρας στον οποίο έχουμε προαναφερθεί: Δίπλα στο ιερό ζώο του Διός βρίσκεται το σημάδι της δυνάμεώς του, εκείνος ο αετός με τον οποίο πολεμά και κατανικά τους Τιτάνες. Λεπτομέρεια άξια αναφοράς, τα εμβλήματα των βαρβαρικών στρατευμάτων (σ.τ.μτφρ.: ο συγγραφέας αναφέρεται στα, συμμαχικά των Ρωμαίων, «βαρβαρικά» στρατεύματα) δεν είχαν αετό: Επί των signa auxiliarium αντιθέτως βρίσκουμε ιερά ζώα ή «τοτεμικά» παραπέμποντα σε άλλες επιδράσεις, όπως ο ταύρος και ο κριός. Μόνο σε μια μεταγενέστερη περίοδο αυτά τα σύμβολα διεισδύουν στον ρωμαϊκό κόσμο, συνδεόμενα με τον αετό, δίνοντας περιθώριο συχνά για έναν διπλό συμβολισμό: Το δεύτερο ζώο, τιθέμενο δίπλα στον αετό των λαβάρων μιάς ρωμαϊκής λεγεώνας, σχετιζόταν με ένα χαρακτηριστικό αυτής, ενώ ο αετός παρέπεμπε στο γενικό σύμβολο της Ρώμης. Την αυτοκρατορική περίοδο ο αετός από στρατιωτικό λάβαρο, καθίστατο συχνά σύμβολο για το ίδιο το Imperium.

Γνωρίζουμε την θέση που, στην μετέπειτα ιστορία, είχε το σύμβολο του αετού στους νορδικούς και γερμανικούς λαούς. Το σύμβολο αυτό μοιάζει να έχει εγκαταλείψει για μια μακρά περίοδο το ρωμαϊκό έδαφος και να έχει μεταναστεύσει ανάμεσα στα γερμανικά φύλα, τόσο ώστε συχνά να εμφανίζεται ως σύμβολο ουσιωδώς γερμανικό. Αυτό είναι ανακριβές. Λησμονήθηκε η προέλευση του αετού - που εμφανίζεται ακόμη σήμερα ως έμβλημα της Γερμανίας, τελευταίας κληρονόμου της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Τούτος ο γερμανικός αετός είναι, απλά, ο ρωμαϊκός αετός. Ήταν ο Καρλομάγνος ο οποίος, το 800 μ.Χ., Ανακηρύσσοντας την renovatio romani imperii, ανέσυρε το θεμελιώδες σύμβολο, τον αετό, και το έκανε έμβλημα του Κράτους του. Ιστορικώς, δεν είναι λοιπόν τίποτε άλλο παρά ο ρωμαϊκός αετός εκείνος που έχει διατηρηθεί μέχρι σήμερα ως σύμβολο του Ράιχ.

*Αυτό δεν εμποδίζει, όμως, από μια οπτική βαθύτερη, **υπεριστορική**, να σκεφθεί κανείς στην προκειμένη περίπτωση κάτι περισσότερο από ένα απλό δάνειο.* Ο αετός πράγματι στην νορδική μυθολογία ήδη εμφανιζόταν ως ένα από τα ιερά πτηνά τού Όντιν-Βόταν, και ως τέτοιο είχε τεθή πρώτα πάνω στα λάβαρα των ρωμαϊκών λεγεώνων, μετέπειτα δέ και στα κράνη των αρχαίων «γερμανικών» αρχηγών.

Μπορεί, λοιπόν, κανείς να κατανοήσει ότι, ενώ ο Καρλομάγνος ανεκήρυσσε τον Αετό σε σύμβολο της αναθαλλούσης αυτοκρατορίας, αυτός ταυτοχρόνως, και χωρίς να το αντιλαμβάνεται, ανέσυρε ένα σύμβολο της αρχαίας ινδο-νορδικής παραδόσεως, διατηρημένο μόνο σε αποσπασματική και λυκοφώτεια μορφή μεταξύ τών διαφόρων φύλων της περιόδου των εισβολών *(σ.τ.μτφρ.: Αναφέρεται στις εισβολές των γερμανικών φύλων στην Ιταλία αλλά και άλλες περιοχές της Νοτίου Ευρώπης τον 3ο μ.Χ.αι.).* Όπως και νά 'χει, στην μεταγενέστερη ιστορία ο αετός κατέληξε να έχει μία αξία απλώς κοσμητική - και η βαθύτερη και αρχική σημασία του, συμβολική και ηθική, ξεχάσθηκε. Όπως πολλά άλλα, κατέστη ένα σύμβολο το οποίο αυτό καθ' αυτό επεβίωνε, επιδεκτικόν όμως χρήσεως ως φορέως για ιδέες τελείως διαφορετικές. Θα ήταν λοιπόν παράλογο να υποτεθεί η παρουσία, έστω και «εν υπνώσει», αντιλήψεων σαν τις εδώ μνημονευθείσες εκεί όπου σήμερα εμφανίζονται αετοί σε ευρωπαϊκά λάβαρα και εμβλήματα. Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά για εμάς, ως φυσικούς κληρονόμους του αρχαίου ρωμαϊκού κόσμου, κι έπειτα και για τον λαό που σήμερα βρίσκεται στον πλευρό μας, ως κληρονόμο της ρωμαιο-γερμανικής Αυτοκρατορίας. **Η γνώση της πρωταρχικής σημασίας του αρίου συμβολισμού του Αετού ως αναγεννημένου εμβλήματος των δύο Λαών μας, θα μπορούσε *να σηματοδοτήσει το πιο υψηλό νόημα του αγώνος μας* και να συνδεθεί με το καθήκον *να επαναληφθεί δι' αυτού το ίδιο αρχέγονο πρότυπο Δράσεως*, καθ' ήν *τό αρχαίο άριο γένος*, υπό το ολυμπιακό έμβλημα και επικαλούμενο την ίδια την ολυμπιακή δύναμη - εξολοθρεύτρια των σκοτεινών και τιτανικών οντοτήτων, μπορούσε *να αυτοπροσδιορισθεί ως η φρουρά δυνάμεων άνωθεν προερχομένων* και να επιβεβαιώσει *ένα ανώτερο δίκαιο και μια ανώτερη λειτουργία κυριαρχίας και τάξεως*.**

Μήνυμα Διοικητού της W.U.N.S. COMMANDER MATT KOEHL προς το Παγκόσμιο Εθνικοσοσιαλιστικό Συνέδριο της Θεσσαλονίκης

Ευρωπαίοι Συναγωνισταί,

σας απευθύνω τους ιδιαιτέρους μου χαιρετισμούς, καθώς ιδίως συναθροίζεσθε εκεί, στην ένδοξη Ελλάδα, την χώρα όπου πρό μερικών χιλιάδων ετών εξεκίνησε η κοινή μας Ευρωπαϊκή κουλτούρα.

Αυτή ακριβώς η κουλτούρα, όπως και η Φυλή πού την παρήγαγε, τελεί σήμερα υπό απειλή. Αντιμετωπίζουμε μία πρόκλησι, πού καμμία προηγηθείσα γενεά της Φυλής μας δεν γνώρισε. Κρίνεται η ιδία η ύπαρξις της ανωτέρας μορφής ζωής, της οποίας οι ίδιοι μας αποτελούμε μέρος. Στην πραγματικότητα, σ' ένα κόσμο πού διά μέσου της μακράς και τυρβώδους ιστορίας έχει δεί τον ολοκληρωτικό αφανισμό πολλών ειδών, αυτό μπορεί αληθώς μόνον να χαρακτηρισθή ως **η μεγίστη οικολογική απειλή όλων των εποχών.**

Η παρούσα κατάστασίς μας είναι το τελικόν αποτέλεσμα ριζικών αιτίων πού ανατρέχουν πολύ πίσω. Δύναται δε μόνον ν' αντιμετωπισθή αποτελεσματικώς διά μιάς αντιστοίχου ριζοσπαστικής ανταποκρίσεως, ήτοι, διά μιάς επαναστατικής κλήσεως για μία ΝΕΑ ΤΑΞΙ του ευρωπαϊκού ανθρώπου η οποία και πρέπει ν' αποτελή τον τελικό σκοπό όλων μας των προσπαθειών.

Εργαζόμενοι προς αυτόν τον στόχο, άς μη τρέφουμε αυταπάτες ως προς την δυσκολία ή την διάρκεια του εγχειρήματός μας. Η παρούσα κατάστασις του Δυτικού κόσμου δεν αποτελεί παρά το τελικό στάδιο μιάς εκφυλιστικής διεργασίας πού άρχισε πρό πολλού και είναι συνυφασμένη με μία πνευματική παθολογία η οποία προσβάλλει κάθε άποψι του συγχρόνου βίου. Αφού, λοιπόν, αυτή η παθολογική εξέλιξις έχει εκτυλιχθή διά μέσου αιώνων και χιλιετιών, δεν μπορούμε ν' αναμένουμε κάποια ταχεία ή στιγμιαία ανάνηψι. Έτσι η ιδέα, π.χ., ότι δύναται να επιτευχθή καθοριστική επιτυχία μέσω των κανονικών πολιτικών διαδικασιών των κρατούντων θεσμών (status quo) της μεταπολεμικής ('45-) αυτής περιόδου (ιδία δε της περιόδου μετά το 1967-) αποτελεί μία αυταπάτη, πού μόνον σε πικρή απογοήτευσι, ένταση και απόγνωσι μπορεί να οδηγήση.

Μνηστέον ότι η ιδική μας αποστολή δεν αφορά έτη και δεκαετίες αλλά γενιές ολόκληρες κι αιώνες, συνεπαγομένη, άρα, παρατεταμένο αγώνα. Αν δεν είμαστε προετοιμασμένοι να προχωρήσουμε υπ' αυτόν ακριβώς τον όρο, όλες μας οι προσπάθειες θα είναι τελικώς καταδικασμένες σε αποτυχία.

* * *

Η βάσις ενός τέτοιου παρατεταμένου αγώνος προϋποθέτει απαραιτήτως την κινητοποίησι όλων των πνευματικών μας αποθεμάτων τα οποία δεν μπορούν παρά, με την σειρά τους, να θεμελιώνονται πάνω σε μια βαθύτατη και απαρέγκλιτη πίστι. Ως πίστι δεν εννοώ κάποιο ξένο δόγμα ή κάποια εξωτερική λειτουργική πρακτική, αλλά μάλλον μία βαθειά ριζωμένη πίστι στην ορθότητα της Υποθέσεώς μας και σε αυτές καθ' αυτές τις αξίες και τα ιδεώδη που αποτελούν τον πυρήνα των απόψεών μας και που μας χαρακτηρίζουν ως Εθνικοσοσιαλιστάς. Χωρίς μια τέτοια κοινή πίστι, κάθε αναφορά σε στρατηγικές και πολιτικές δεν μπορεί να είναι τίποτε περισσότερο από αλαλάζοντα κύμβαλα και κενή ρητορική.

Η πίστις περί της οποίας ομιλώ δεν αποτελεί κάποιαν επινόησι, αλλά πηγάζει από μία κοσμοθεωρία που είναι η συνειδητή, εμμελής έκφρασις εν χρόνω της αιωνίας Κοσμικής Βουλήσεως. Η ισχύς αυτής έχει καταδειχθή παραδειγματικώς μέσω ενός μεγάλου ιστορικού δράματος - όπως καμμιάς άλλης. Η Πίστις αυτή έχει καθιερωθή διά του αίματος των λαμπροτέρων μελών της Φυλής μας, σε μία έκφανσι ηρωισμού σε κλίμακα μέχρι τότε άγνωστη στον κόσμο μας! Αυτή είναι η κληρονομιά μας ως Εθνικοσοσιαλιστών: μία κληρονομιά περί της οποίας δικαίως μπορούμε να είμαστε υπερήφανοι αλλά και πρέπει να είμαστε αιωνίως ευγνώμονες.

Υπάρχουν και εκείνοι που λένε ότι θα έπρεπε να ξεχάσουμε το παρελθόν μας. Σας λέγω όμως ότι μία Φυλή που λησμονεί το παρελθόν της δεν έχει μέλλον. Και, απευθυνόμενος σε σας ως μέλη μιάς νεώτερης γενιάς εθνικοσοσιαλιστών, σας διαβεβαιώ ότι δεν μπορεί να υπάρξει εθνικοσοσιαλισμός κανενός είδους - πολλώ μάλλον κανένα είδος επαναστατικού Εθνικοσοσιαλισμού - που να μη έχη οργανικό δεσμό με το παρελθόν του και με την ζώσα κληρονομιά του Αρχηγού.

Ο διάδοχος του L.Rockwell, αρχηγός της New Order και Διοικητής της WUNS M.Koehl με τον εκδότη του "Β. Σέλαος" Στ. Γκέκα (δεξιά).

Αυτός, συναγωνισταί, είναι ο μοναδικός δρόμος: ο δρόμος του Αρχηγού. Αυτός κατέγραψε την Πίστι μας, αυτός αγωνίστηκε και πέθανε χάριν της επιβιώσεως της Αρίας Ανθρωπότητος, αυτός είναι που μας έδωσε μία προοπτική της μελλοντικής μας Νέας Τάξεως. Και σε κάθε θεώρησι περί Εθνικοσοσιαλιστικής ενότητος δεν πρέπει ποτέ να λησμονήται ότι εκείνα τα κοινά ιδεώδη, Αξίες και φιλοδοξίες που όλοι μας μοιραζόμαστε ως μέρος της ιδικής του Υποθέσεως, είναι κατά πολύ σημαντικότερα από κάθε δευτερεύον ζήτημα πολιτικής ή στρατηγικής.

* * *

Και ακριβώς όπως ο Αρχηγός μάς έχει δώσει την Πίστι μας, έτσι μάς έδωσε και την Κίνησί μας. Αφ' ότου την πρωτόφερε στο φως το έτος 1919, η Κίνησίς μας υφίσταται συνεχώς. Ακόμη και οι ολέθριες περιστάσεις του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και η φρίκη του Μεταπολέμου δεν ηδυνήθησαν να καταστρέψουν αυτήν την Κίνησι. Αλλά μετά το 1945, με την διάλυσι των οργανωτικών δομών και την κάθειρξι και εκτέλεσι των ηγετών της, η Κίνησις περιήλθε σε ανοργάνωτη κατάστασι.

Όμως το 1959, διά της εμπνευσμένης ενεργείας του Lincoln Rockwell να υψώση εκ νέου το αθάνατο Λάβαρο, η Κίνησις του Αρχηγού ανεκλήθη εκ της αφανείας και συνεκροτήθη και πάλιν εις ωργανωμένο σώμα. Κατόπιν, το 1962 η αποφασιστική αυτή ενέργεια ηδραιώθη περαιτέρω όταν ο Colin Jordan συνεκάλεσε το ιστορικό συνέδριο των Ευρωπαίων και Βορειοαμερικανών συναγωνιστών στο Cotswolds της Αγγλίας, όπου ιδρύθη η Παγκοσμία Ένωσις των Εθνικοσοσιαλιστών (W.U.N.S.).

Έκτοτε η Παγκοσμία Ένωσις Εθνικοσοσιαλιστών (Π.Ε.Ε.) έχει κρατήσει μιάν αδιάσπαστη γραμμή συνεχείας ως ο πνευματικός διάδοχος της παλαιάς (πρώτης) Εθνικοσοσιαλιστικής Κινήσεως του Αρχηγού, επιφορτισμένη με την ακεραιότητα και την ιερότητα της Υποθέσεως. Σε μία ειδική Σύγκλησι στην Ολλανδία το 1992, ο ρόλος αυτός της Π.Ε.Ε. επεβεβαιώθη και πάλιν υπό εκπροσώπων Ευρώπης και Αμερικής, ενώ ταυτοχρόνως ετέθησαν οι θεμελιώδεις αρχές της, ως η βάσις κάθε αληθούς Εθνικοσοσιαλιστικής ενότητος.

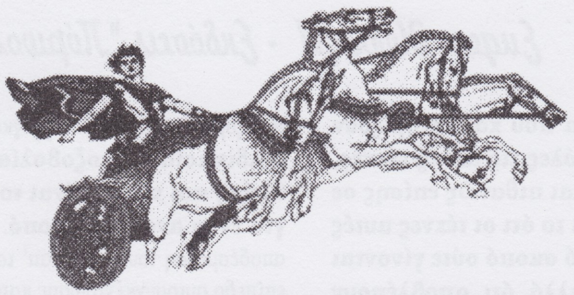
Εδώ πρέπει να δηλωθή ότι, εντός μιάς Κινήσεως, οι νέες επί μέρους οργανώσεις οφείλουν να συμπληρώνουν και όχι να διασπούν την κοινή προσπάθεια. Η δημιουργία ανταγωνιστικών δομών δύναται μόνον να οδηγήση στην επανάληψι εργασίας ήδη ανειλημμένης υπό άλλων - και ως τοιαύτη δεν είναι μόνον περιττή, αλλά συνιστά μία μολυσματική πηγή έριδος και διαιρέσεως.

Έτσι, λοιπόν, δεν χρειάζεται να επινοήσουμε τον τροχό εκ νέου: διότι ήδη υπάρχει!

Μέσω της Π.Ε.Ε. έχουμε ήδη το αναγκαίο, γενικό οργανωτικό πλαίσιο για την ενότητα εκείνη που κάθε εθνικοσοσιαλιστής εύχεται. Το επιβαλλόμενο έργο μας συνίσταται απλώς στην οργανική δόμησι επ' αυτού του υφισταμένου πλαισίου και στην περαιτέρω ενδυνάμωσί του μέσω ενός αποτελεσματικού καταμερισμού λειτουργιών - καθώς και μέσω της ευρυτέρας εξελίξεως των διαφόρων προσηρτημένων οργανώσεων.

Κατά ταύτα, προσκαλούμε όλα τα άτομα που μοιράζονται την ίδια μ' εμάς την Εθνικοσοσιαλιστική θεώρησι και αποφασιστικότητα, ιδιαιτέρως δε όλους τους εθνικούς ηγέτες κινημάτων, να προσχωρήσουν μαζί μας στην Π.Ε.Ε., συμμετέχοντες έτσι στην μεγίστη όλων των υποθέσεων. Κατόπιν δε, ηνωμένοι, ας προβούμε στον σχηματισμό ενός συμπαγούς μετώπου για την μέλλουσα Νέα Τάξι.

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Βιώνοντας μία πρωτοφανή επίθεσι των Δυνάμεων του Θανάτου καί του Ψεύδους, μέσω της μεθοδικής διαστροφής και πλύσεως εγκεφάλου, κατά του Έθνους και της Φυλής μας, η συλλογική και ατομική αυτοάμυνα προκύπτει ταυτοχρόνως ως ανάγκη και ως ύψιστο Καθήκον. Αυτή οφείλει να διεξαχθή παραλλήλως σ' όλα τα επίπεδα και με πλήρη κατανόησι κι επίγνωσι της εν λόγω Συγκρούσεως, σ' όλο της το βάθος και την έκτασι! Επί πλέον δέ, αυτά πρέπει να ενοποιηθούν και να συντονισθούν, *προς την κατεύθυνσι της δημιουργίας ενός κεντρικού φορέως ολικής αντιπαραθέσεως*, συνολικής ρήξεως προς την παγκοσμία συνομωσία των αυθάδων σκηνοθετών της ΝΠΤΠ ("Νέας Παγκόσμιας Τάξης Πραγμάτων") - αλλά και προς το ελεγχόμενο βουητό της παθητικής κι επαίσχυντης πλειονότητος των μαϊμουδο-πιθηκιζουσών αγελαίων μαζών.

Οι αλλότριες κι αντιφυσικές ψευτο-ιδεολογίες, αφού εκτροχίασαν τους Λαούς και τους έρριξαν στην ουσιαστική δυστυχία, έλλειψι προοπτικών, ψυχοβιολογικό αφανισμό και οικολογικό όλεθρο, χάριν της θεοποιήσεως τού κέρδους και του υλισμού, έχουν αφ' εαυτών, ως περιττά πλέον προσχήματα της ήδη απροκαλύπτου ποταπότητος, καταπέσει, μαζί με τις τεχνητές ταυτοποιήσεις- διασπάσεις του Λαού και τις πλασματικές αντιθέσεις, όπως "δεξιάς-αριστεράς". Αυτό πού μόνον έχει απομείνει ορθό, παρ' όλην την λυσσαλέα υπόσκαψι, είναι το Λάβαρο της Πατρίδος, του Πνεύματος, της Αλήθειας - πού πάντα ανεμίζει ψηλότερα απ' όσο μπορεί να φθάση η λάσπη του Συστήματος και η πνιγηρά και, μερίμνη των "δημοκρατικών" εξομοτών, υποτακτικών της ΝΠΤΠ, συνωθητικώς συρρέουσα πλημμυρίς γύφτων και παντός είδους αλλοφύλων εισβολέων.

Πρώτος στόχος των ήδη συνειδητοποιημένων υπερασπιστών των Λαών πρέπει να είναι η αποφασιστική <u>*άρσις και διάλυσις της καλλιεργουμένης Συγχύσεως*</u> του νού και η αναζωογόνος <u>*εξουδετέρωσις της καταπτοήσεως*</u> της ανδρικής Βουλήσεως. Διότι η μέν σύγχυσις τελικώς αναπαράγει το Σύστημα, η δέ ιδιοτέλεια και δειλία αποτελεί εγγύησι της περαιτέρω διατηρήσεως και προαγωγής του, μέχρι της τελικής αφαιμάξεως και διαλύσεως των Λευκών Λαών, απ' τους αιωνίους βαμπίρ της Ιστορίας - πού έχουν αυτοανακηρυχθή σε περιούσιο λαό, με το … θεόδοτο "δικαίωμα" να εξαπατούν και ν' απομυζούν τους Λαούς - θύματα, μέχρι πλήρους υποδουλώσεως κι αποκτηνώσεως… Μόνον έτσι θα ξεχρεωθή ο…Θεός(!!!) απ' την…<u>καταγεγραμμένη</u> του επαγγελία - διαθήκη τού πλούτου όλης της Υφηλίου και των Λαών της - ως πλήρως εξημερωμένων (μέσω της γνωστής "πολιτικής ορθότητος"!) και ντρεσσαρισμένων υποστατικών τής Δικτατορίας των Πολυεθνικών, των χρηματιστηριακών και τραπεζικών κολοσσών και, πρό παντός, των ελεγχομένων απ' αυτούς και τά πειθήνιά τους ανδράποδα Μ.Μ.Ε.!!!

<u>*Στόχος μας, λοιπόν, είναι η διαμόρφωσις του Φορέως εκείνου της ολοκληρωτικής κι ασυμβιβάστου Αντιστάσεως και Ρήξεως προς την Λερναία Ύδρα του Συστήματος*</u>, την υστάτη αυτή στιγμή (οπότε το όμαιμον των κεφαλών της, όπως τών μαρξιστο-φιλελευθέρων διεθνιστών και τών παντοίων ισοπεδωτών της Φύσεως, της Ζωής και του Κόσμου, ανενδοιάστως και πανταχόθεν, πλέον, διακηρύσσεται), <u>ο οποίος θα λειτουργήση ως τό ΑΡΜΑ της Τελικής Αντιπαραθέσεως των τελευταίων συνειδητών αν-θρώπων, των τελευταίων υπερασπιστών της Ζωής και του Κόσμου</u> *έναντι των, φαινομενικώς μέν πανισχύρων, αλλά φύσει θνησιγενών Δυνάμεων του Θανάτου*, του επιθετικού Χάους και της ωργανωμένης κι ορυομένης Αταξίας της Ν.Π.Τ.Π.!!!

Αυτός ο Φορέας είναι το :

Α.Ρ.Μ.Α.

και σας προσκαλεί στην Ορεινή του Κατασκήνωσι τον Οκτώβριο!!!

(Τηλ.-fax 031.539604)

Αντιδιεθνιστική
Ρήξις -
Μαχητική
Ανάταξις !!!

Βιβλιοκριτική: ΖΕΝ και η Τέχνη της Τοξοβολίας

Eugen Herrigel - Εκδόσεις "Πύρινος Κόσμος"

«Ένα από τα πιο ουσιαστικά στοιχεία που χαρακτηρίζουν την εξάσκηση στην τοξοβολία και σε όλες τις άλλες τέχνες, όπως καλλιεργούνται στην Ιαπωνία και πιθανώς επίσης σε άλλες χώρες της Άπω Ανατολής, είναι το ότι οι τέχνες αυτές δεν εξυπηρετούν κανένα ωφελιμιστικό σκοπό ούτε γίνονται για καθαρά αισθητική απόλαυση, αλλά ότι αποβλέπουν στην απόκτηση της συνειδήσεως διά της επαφής με την ύστατη Αλήθεια. Έτσι ο τοξότης δεν εξασκείται μόνο για να πλήξει τον στόχο, ο ξιφομάχος δεν χειρίζεται το ξίφος μόνο για να νικήσει τον αντίπαλό του, ο χορευτής δεν χορεύει απλώς και μόνο για να εκτελέσει με το σώμα του ρυθμικές κινήσεις. Αυτό που προέχει είναι να εναρμονισθεί το συνειδητό με το ασυνείδητο.» (Εισαγωγή από τον Daisetz T.Suzuki).

Το «ΖΕΝ και η τέχνη της τοξοβολίας» σαφώς δεν προορίζεται για ανάγνωση μόνο από τοξότες. Αποτελεί στην ουσία ένα βοήθημα για τους επίδοξους «βουτηχτές» στα βαθιά «νερά» του Dhyāna - βουδισμού, ή κοινώς Ζεν, και γενικότερα των φιλοσοφικών συστημάτων της Άπω Ανατολής. Βέβαια, ο χαρακτηρισμός τους ως φιλοσοφικών συστημάτων είναι απόλυτα άδικος, καθώς δεν αναφερόμαστε σε θεωρητικές προσεγγίσεις του Απόλυτου, του Είναι ή όπως αλλιώς αυτό αναφέρεται, αλλά με μια προσεκτικότερη ματιά θα διαπιστώσουμε ότι στις χώρες αυτές και ειδικότερα στην Ιαπωνία ο πολιτισμός, τα ήθη, οι κώδικες τιμής, η αισθητική, τα πολιτικά συστήματα και η καθημερινή ζωή του Ιάπωνα (τουλάχιστον μέχρι την πτώση της Ιαπωνικής Αυτοκρατορίας και την κυριαρχία του «Δυτικού» εξ Αμερικής υπο-πολιτισμού) καθορίζονταν από τις αρχές που αναδύονται μέσα από το Ζεν. **Πρόκειται λοιπόν για μια ζώσα φιλοσοφία, έναν δρώντα μυστικισμό, και σε αυτό το σημείο παρεμβάλλεται και η τοξοβολία.** Είναι γνωστό ότι οι παραδοσιακές τέχνες της Ιαπωνίας σχετίζονται με τον βουδισμό. Έτσι η τοξοβολία αλλά και η ξιφασκία, η ζωγραφική με σινική, η δραματική τέχνη (θέατρο Νο και Καμπούκι), η τέχνη του τσαγιού και της ανθοδετικής «προϋποθέτουν μία πνευματική στάση που την καλλιεργούν συνειδητά, σύμφωνα με την τόσο χαρακτηριστική στον βουδισμό ιδιοτυπία τους».

Στο «ΖΕΝ και η τέχνη της τοξοβολίας» ο συγγραφέας Ουγκεν Χέρριγκελ αφηγείται την προσωπική του ιστορία. Ως καθηγητής φιλοσοφίας δέχθηκε να διδάξει ιστορία της φιλοσοφίας στο αυτοκρατορικό πανεπιστήμιο του Tohoku, αρπάζοντας την ευκαιρία να γνωρίσει από κοντά τον πολιτισμό όπου επιβίωναν στοιχεία του Ζεν. Η μεγάλη ευκαιρία τού παρουσιάστηκε όταν πείστηκε ο διδάσκαλος Kenzo Awa να τον δεχθεί στην παρακολούθηση μαθημάτων τοξοβολίας. Εκεί όμως άρχισαν τα δύσκολα για τον γερμανό καθηγητή. Στις λιγοστές σελίδες του βιβλίου παρακολουθούμε την πεντάχρονη πορεία του 'Ουγκεν: Από την επίτευξη χαλαρού ανοίγματος του σκληρού παραδοσιακού τόξου μέχρι την εύστοχη βολή. Μία πορεία επίπονη, κουραστική, με περιόδους απογοήτευσης για την έλλειψη οιασδήποτε προόδου αλλά και συναισθημάτων εσωτερικής ευτυχίας και ηρεμίας για κάθε επιτυχία.

Η τοξοβολία για τον Ό.Χέρριγκελ δεν είναι ούτε αγώνισμα, ούτε τέχνη. **Η διαδικασία της τοξοβολίας και επομένως η ίδια η βολή ως δράση και πράξη είναι το μέσο του πνευματικού ανθρώπου για έναν ανώτερο σκοπό.** Ο σκοπός αυτός δεν είναι άλλος από την αποδέσμευση του τοξότη απ' το εγώ του και την άνοδο σ' ένα ανώτερο επίπεδο αυτοσυγκέντρωσης κατά το οποίο η πράξη θα συμβαίνει αβίαστα, σχεδόν ασυνείδητα. Η τοξοβολία για τους μυημένους, για τους «σωστούς» τοξότες, μετατρέπεται σε μυστικιστική τελετουργία, σε πνευματική άσκηση, σε μία λατρευτική ιεροτελεστία. **Το τόξο, το βέλος, ο στόχος υπάρχουν και δεν υπάρχουν - είναι απλώς το μέσο. Ο τοξότης τοξεύει και δεν τοξεύει, είναι ταυτόχρονα ο τοξότης και ο στόχος. Και κάθε βολή είναι μια μάχη με τον Εαυτό του, ένα ζήτημα Ζωής και Θανάτου.** *Ο υστερόβουλος, αυτός που έχει εξωτερικούς σκοπούς, αυτός που δεν έχει αγνή την καρδιά δεν θα μπορέσει ποτέ να βρεί τον Αληθινό Στόχο.*

Αυτό που αποκόμισε ο Ό.Χέρριγκελ από την παραμονή και την εκμάθηση τοξοβολίας στην Ιαπωνία θα τον συνοδεύσει πάντοτε όσο μακριά κι αν βρίσκεται από τον δάσκαλο του, όσος χρόνος και αν περάσει. Θα ξαναζωντανεύει μέσα του κάθε φορά που θ' αρχίζει τα τελετουργικά βήματα της βολής, κρατώντας το τόξο που του χάρισε φεύγοντας ο δάσκαλος. **Τότε η τοξοβολία γίνεται το παράδειγμα - και η Αρχή της Δράσεως επεκτείνεται σ' όλους τους τομείς, πολώνει ανωτροπικώς τον κάτοχο της αλήθειας αυτής, δωρίζοντάς του την απόλυτη Ελευθερία, την πλήρη Συνειδητότητα.** Γιατί όπως διδάσκει ο Kenzo Awa τον μαθητή του: ελεύθερος είναι ο άνθρωπος που «***τρώει όταν πεινάει και κοιμάται όταν νυστάζει***».

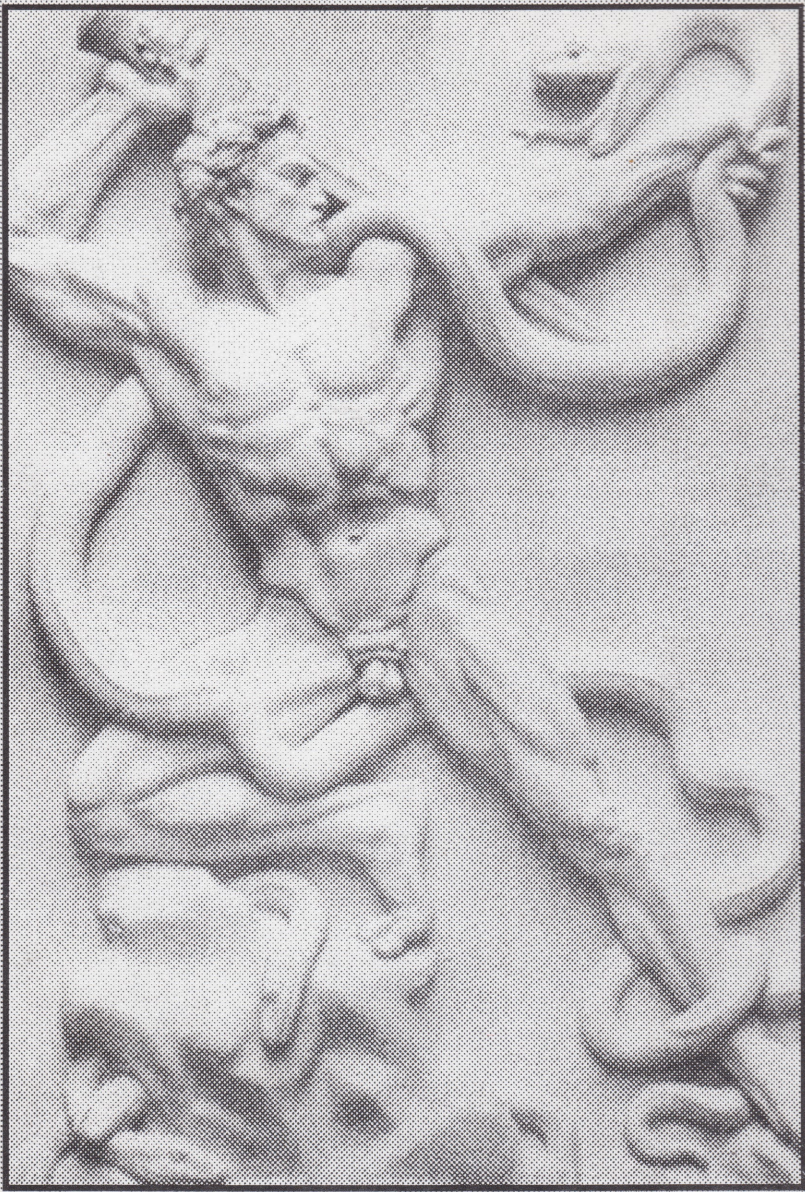
Σημάδια της προαναφερθείσης παραδόσεως (απέχοντα αρκετά από το αρχικό νόημα και προορισμό) συναντούμε μέχρι σήμερα. Στην αγωνιστική πλέον τοξοβολία, αγώνισμα ενταγμένο στους Ολυμπιακούς Αγώνες, κυριαρχούν θα μπορούσαμε να πούμε δύο σχολές: η Αμερικανική-Δυτική και η Κορεατική-Ανατολική. Είναι αρκετά ενδιαφέρον ότι οι Κορεάτες κατέχουν το απόλυτο ρεκόρ, με βαθμολογία 360 στα 360. Οι διαφορές των δύο σχολών φαίνονται στο είδος της προπόνησης. Χαρακτηριστικό των Κορεατών είναι ότι οι νεαροί τοξοβόλοι ασκούνται στην τεχνική της βολής για χρονικό διάστημα που μπορεί να ξεπερνάει και τα δύο χρόνια. Οι βολές αυτές γίνονται σχεδόν εξ επαφής, δηλαδή σε απόσταση μικρότερη των πέντε μέτρων, με αποτέλεσμα οι εκπαιδευόμενοι να επικεντρώνουν την προσοχή και την συγκέντρωση τους μόνο στην τεχνική (θέση του σώματος, αναπνοή, άφημα της χορδής).

Διότι, κατά την προεκτεθείσα παραδοσιακή θεώρηση, το μή τεχνικό μέρος της τοξοβολίας αποτελεί ολοκληρωμένη άσκηση αυτογνωσίας και αυτοσυγκεντρώσεως, ενώ το τεχνικό μέρος είναι πού, ως απαραίτητη προπαίδεια, πρέπει να τελειοποιηθή, ως το "υλικό" διά του οποίου ο μαθητής θα εκδηλώσει το επίπεδο της εσωτερικής του αυτοπραγματώσεως.

Όπως είπαμε στην αρχή το βιβλίο αυτό δεν προορίζεται μόνο για τοξοβόλους αλλά σας το συνιστούμε θερμότατα - καθώς και την τοξοβολία.

Μ. Νικολαΐδης

Αποκτήστε cd με ιστορικές εκτελέσεις
εμβατηρίων του
Β' Παγκοσμίου Πολέμου!
Das III Reich: Die S.A.
SS - Division Hitler-Jugend
Goldatenlieder der Wehrmacht
Sieg Heil Victoria
Europaeische Freiwillige
Leibstandarte SS Adolf Hitler
Wir fahren gegen Engeland
Wenn wir marschieren
N.S.D.A.P.
Lili Marleen
κ.ά.
Τα cd διατίθενται στα γραφεία του Περιοδικού
(Συγγρού 25, 3ος ορ., Θεσσαλονίκη)

"Έσπειρα τον καλό σπόρο:
μια μέρα θα έλθη ο θέρος!
Και τότε, τίποτε στον κόσμο
δεν θα μπορεί να τον ματαιώση!"